

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 23

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 11

Quarta reunió
tinguda el dia 7 de novembre de 1980

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, dia 6, a un quart i quatre minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa.

Els senyors José Acosta (p. 624), del G. p. Andalusista; Joan Hortalà (p. 627), del G. p. d'Esquerra Republicana; Alexandre Pedrós (p. 628), del G. p. de Centristes; Antoni Lucchetti (p. 629), del G. p. del PSUC; Lluís Armet (p. 631), del G. Socialista, i Raimon Escudé (p. 633), del G. p. de Convergència i Unió, prenen la paraula per fer ús del torn de rèplica. Tot seguit el M. H. Sr. President de la Generalitat pren la paraula per respondre al conjunt de rèpliques dels Grups parlamentaris (p. 635).

El M. H. Sr. President diu que, d'acord amb els articles 63 i 119 del Reglament, la intervenció del M. H. Sr. President de la Generalitat dóna motiu perquè si algun Grup parlamentari vol intervenir novament, pugui fer-ho. Diu també que el temps serà de cinc minuts per cada intervenció (p. 638).

Els senyors José Acosta (p. 639), del G. p. Andalusista; Joan Hortalà (p. 639), del G. p. d'Esquerra Republicana; Alexandre Pedrós (p. 640), del G. p. de Centristes; Antoni Lucchetti (p. 640), del G. p. del PSUC; Lluís Armet (p. 641), del G. Socialista, i Macià Alavedra (p. 641), del G. p. de Convergència i Unió, prenen la paraula per exposar l'opinió del Grup respectiu. Tot seguit intervé el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 642). El senyor Antoni Lucchetti (p. 643), del G. p. del PSUC, pren la paraula per al·lusions.

El M. H. Sr. President diu que el termini per a presentar propostes de resolució comença a les dues de la tarda i fineix al cap de mitja hora, d'acord amb allò que estableix el Reglament. Diu també que es donarà un termini de tres hores per a elaborar possibles propostes transaccionals, el qual finirà a dos quarts de sis de la tarda i que a les sis es rependrà el debat (p. 643).

La sessió se suspèn a dos quarts i set minuts d'una del migdia i es reprèn a dos quarts i mig de set de la tarda. El M. H. Sr. President diu que, atès que el termini de tres hores ha estat insuficient, la Mesa i la Junta de Portaveus

s'han reunit i han acordat de proposar una alteració en l'ordre del dia. El darrer punt, debat i votació de les proposicions no de llei relatives al decret que regula les funcions del Delegat del Govern a les comunitats autònomes seria passat a debat i votació immediatament, i el debat i la votació de les resolucions respecte al programa d'actuació econòmica del Govern s'ajornarien per a dimarts provinent (p. 644). La proposta s'accepta per unanimitat dels presents. Diu també que el termini per a presentar propostes transaccionals s'amplia fins dimarts, dia 11, a les dues de la tarda; que la Mesa es reunirà a les quatre de la tarda per examinar les propostes que quedin en peu, i que el Ple començarà a les sis de la tarda (p. 644).

El M. H. Sr. President dona compte dels acords presos per la Mesa i la Junta de Portaveus en relació amb el debat de les dues proposicions no de llei i diu que, d'acord amb l'article 130.2 del Reglament, s'acumularà el debat sobre la proposició no de llei presentada pel G. p. del PSUC i la proposició no de llei presentada pels G. p. de Convergència i Unió, Socialista, del PSUC, d'Esquerra Republicana i Andalusista. L'ordre d'intervenció serà de menor a major, es disposarà de quinze minuts per a exposar el punt de vista respectiu i, després de les votacions, un torn per a explicació de vot. Recorda també que solament es poden votar els textos presentats pel Grup que presenta la proposició no de llei o aquests textos modificats amb les esmenes que aquests hagin acceptat (p. 644).

Comença el debat de la proposició no de llei presentada pel G. p. del PSUC, amb la intervenció del G. p. Andalusista, que renuncia al seu torn (p. 644). Pel G. p. d'Esquerra Republicana intervé el senyor Francesc Vicens (p. 644). Pel G. p. de Centristes intervé el senyor Vicenç Capdevila (p. 646). Pel G. p. del PSUC intervé el senyor Rafael Ribó (p. 648). Pel G. Socialista intervé el senyor Eduard Martín i Toval (p. 651). Pel G. p. de Convergència i Unió intervé el senyor Macià Alavedra (p. 654).

Tot seguit es procedeix a la votació, punt per punt, de la proposició no de llei del G. p. del PSUC. Un senyor Secretari llegeix els diferents punts. El primer punt s'aprova per 112 vots a favor, 17 vots en contra i cap abstenció (p. 655). El segon i el tercer punt s'aproven per unanimitat dels presents (p. 655). El quart punt s'aprova per 80 vots a favor, 49 vots en contra i cap abstenció (p. 655). El senyor Eduard Martín i Toval intervé per preguntar (p. 655).

El M. H. Sr. President respon que l'explicació de vot es farà un cop acabades totes les votacions i proposa de retirar la segona proposició no de llei signada per cinc Grups, atès que els punts segon i tercer són idèntics en la seva significació als textos ja aprovats i, a més, en el primer punt tots els Grups signants d'aquesta segona proposició han votat el text de la primera (p. 655). La proposta s'accepta per assentiment.

Tot seguit es procedeix al torn d'explicació de vot. Pel G. Socialista intervé el senyor Eduard Martín i Toval (p. 655). Pel G. p. d'Esquerra Republicana intervé el senyor Francesc Vicens (p. 656). Pel G. p. del PSUC intervé el senyor Rafael Ribó (p. 657). Pel G. p. de Centristes intervé el senyor Vicenç Capdevila (p. 658). Pel G. p. Andalusista intervé el senyor José Acosta (p. 658). Pel G. p. de Convergència i Unió intervé el senyor Macià Alavedra (p. 658).

La sessió se suspèn a tres quarts menys cinc minuts de les nou del vespre.

Es reprèn la sessió a un quart i quatre minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable senyor Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable senyor President de la Generalitat i tots els membres del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, si volen ocupar els seus escons, que anem a començar. Es reprèn la sessió. Ve ara el torn de rèplica dels Grups parlamentaris. El Grup andalusista desitja intervenir? (Pausa.) Té la paraula el senyor Acosta Sánchez.

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados. Se nos ha presentado a debate en esta Cámara un plan de actuación económica sobre el que pesan los siguientes condicionamientos. En palabras del propio señor Presidente de la Generalitat, el Estatuto da pocas competencias en el campo de la política monetaria, la política de precios y rentas, la fiscal, la arancelaria y la política exterior económica. La mayoría de los trasposos por otra parte no están hechos, y alguno de los que están hechos no están todavía valorados. En tercer lugar

el control por la Generalitat del poderoso instrumento de política económica que son las Cajas está hoy por hoy sujeto a un contencioso con el poder central. De otra parte, el instrumento clave para establecer un control sobre el mercado de trabajo, el INEM, tantas veces citado durante el debate, aún no ha sido traspasado; en consecuencia no puede establecerse con rigor un estudio sobre el mercado de trabajo de Cataluña. Y sobre estos graves condicionamientos institucionales y coyunturales, pesa el severo condicionante de la crisis económica, que es mundial, que afecta a todo el sistema e impide desde el exterior la llegada de soluciones ya a nivel del Estado español, ya a nivel europeo.

A la vista de este cuadro de factores, tan severo, preguntamos nosotros: ¿no tenía que resultar forzosamente prematura e irreal la mayor parte del plan de actuación económica que se ha presentado a esta Cámara por el Consell Executiu? Esto creemos franca y modestamente. Y esas insuficiencias, esa falta de madurez del plan, explican que se hayan introducido en el mismo doctrinas

y mecanismos a nuestro juicio poco rigurosos cuando no extravagantes, según veremos. Creemos que hubiera sido mejor para el Gobierno y la Cámara aguardar un año para este debate tan específico. Al haberlo precipitado nos aventuramos a una cierta esterilidad, y el Consell Executiu por su parte a que algún Grupo pida la devolución del mismo.

Entramos, tras esta valoración global, y en la sucinta medida que nos permita nuestro tiempo, en el detalle, en la trama del plan de actuación económica que se nos ha propuesto. Y lo hacemos a través de una síntesis que consideramos muy válida, hecha por el señor Subirà, que supone un esquema de lo que es el plan. El señor Subirà acompañó a esta síntesis con una serie de adjetivos, lo cual es otro terreno que no compartimos. Dijo que el plan, saliendo al quite de los ataques recibidos, estaba bien estructurado, era realista, contenía prioridades, previsiones; el plan, en palabras del señor Subirà, era perfecto. A nosotros no nos parece tan perfecto, y la verdad es que muchos de los conceptos en él contenidos y de las magnitudes cuantificadas se nos desmoronan en las manos, cuando nos aproximamos a sus realidades, cuando nos intentamos aproximar a sus realidades.

Yendo al esquema que he mentado, es el siguiente: el plan de actuación económica se vertebró sobre dos prioridades básicas: la lucha contra el paro y la construcción de una nueva base económica. A su vez, la lucha contra el paro se dirige sobre tres planos: lucha contra la corrupción a todos los niveles e inversiones públicas, ayuda a municipios a través de la mediación del Consell Executiu y mediante la creación de ese famoso Fondo de Ocupación. En la segunda vertiente, en la segunda prioridad u objetivo básico, la construcción de una nueva estructura económica, de una nueva base económica, vemos tres planos. Por una parte se pretende incidir con una acción, con unas acciones concretas, sobre los estrangulamientos que padece la economía catalana; tres fundamentalmente, agua, energía y desequilibrios territoriales. En segundo lugar, se pretende una acción institucional de creación de una red de institutos que viene a ser el mecanismo de que se rodea la Generalitat para abordar este plan de actuación económica. Y en tercer lugar, nos sale de nuevo un concepto extravagante, aquél de la economía intersticial. Éste es el esquema, y vamos a entrar en su análisis brevemente.

En primer lugar, se nos aparece la lucha contra la corrupción. Nos hacemos eco de la crítica que aquí se ha hecho, bastante razonable, en el sentido de lo difícil que es llevar a cabo esta tarea en las condiciones actuales y con los poderes actuales de la Generalitat.

La ayuda a los municipios naturalmente es una medida razonable, una medida que en cierto modo está ya en marcha. Se nos ha hablado por el Presidente con toda contundencia de esos miles de millones de crédito que ya han recibido los municipios a través de la mediación de la Generalitat.

Y llegamos a la pieza clave de este plan de actuación económica que es el Fondo de Ocupación. Y es aquí donde encontramos las mayores deficiencias en cuanto a planteamiento y contenido. En primer lugar porque de algo que no existe todavía, que es este Fondo, nos ha pa-

recido que el Presidente de la Generalitat extraía demasiadas consecuencias. Se nos ha dicho en un inventario de efectos que de este Fondo, por aplicación de su recurso, surgirían en primer lugar 12.400 puestos de trabajo. Por otra parte, y haciendo uso de los recursos destinados a mantenimiento, se obtendrían 18.000 puestos de trabajo. Suprimiendo en otro sentido la mitad o el 50% de las horas extraordinarias, se podrían conseguir 37.500 puestos de trabajo. Y aplicando la formación profesional, unos 20.500 puestos de trabajo. Naturalmente, aparte de la política de horas extraordinarias, que ya se ha dicho aquí durante el debate que es muy difícil de realizar, puesto que la Generalitat carece hoy por hoy de instrumentos adecuados para ello, nos centramos en la cuestión de estos puestos de trabajo que se derivan un poco extrañamente de este Fondo de Ocupación, porque al día de hoy este Fondo no existe, y en palabras del propio Presidente de la Generalitat, las partes afectadas se han opuesto, lo han rechazado formalmente, y en el mejor de los casos, como también hemos oído durante el debate, este Fondo de Ocupación está siendo discutido hoy en el Consell de Treball. Entonces nos encontramos aquí con que se vertebró una hipótesis de trabajo, una cosa bien calculada, dice el Presidente, que afecta a este Fondo de Ocupación, y se extraen de él 12.400 puestos de trabajo, por una parte, y otros 18.300, por otra. Nos parece esto bastante irreal. Es un poco el cuento de la lechera corregido y abreviado, diríamos, porque aquí el cántaro se rompe antes de que sea fabricado. El Fondo no existe; hay una problemática en torno a él; pocas posibilidades, parece ser, según se deriva de la propia valoración que hace el Presidente de este órgano, pocas posibilidades de que se cree. Y sin embargo aquí vemos como ya, sin existir, es fecundo y alumbró 12.400 puestos de trabajo, por una parte, y, por otra, 18.300.

Claro, este cuento de la lechera un poco, lo decimos con toda la cortesía parlamentaria, nos lleva a ciertas reflexiones políticas. Por ejemplo —lo digo con todos los respetos y sin que se me ocurra decir que hay nada maquiavélico en este plan de actuación económica—, se nos viene a la memoria, a la luz de este cuento de la lechera, aquella frase de Maquiavelo, tan lúcida, de que gobernar es hacer creer. Porque aquí realmente el Consell Executiu nos quiere hacer creer dos cosas. Primero, que el Fondo de Ocupación existe, cosa que no es cierta, y, en segundo lugar, que de él se derivan ya, prácticamente, todos estos puestos de trabajo. Lo peor no me parece a mí este optimismo en cuanto al Fondo y su fertilidad, sino la fragilidad, diríamos, de la filosofía que subyace en él. Y ahora nos referimos concretamente a la enfatizada política de sacrificios compartidos. Nosotros no creemos que sea serio, en el plano económico, en el plano de la política económica, incorporar conceptos tan vagos, tan espiritualistas como ese. Son inoperantes, creemos. Compartir sacrificios, ¿qué significa a la luz de unas relaciones de producción capitalistas? Compartir, mirado en el diccionario, es participar dos o más personas en una misma cosa. Hay que preguntarse aquí entonces quién participa en los sacrificios de quién. ¿El obrero en los sacrificios del empresario o el empresario en los sacrificios del obrero? Por aquí llegamos a un juego de palabras y

un juego de conclusiones que nos revela que ésto se produce cuando en la política económica se introducen conceptos extraeconómicos y extrapolíticos. Aquí se dijo ayer por el señor Pedrós una definición de economía, muy acertada, como administración de recursos escasos.

A la luz de esta crítica a la filosofía que subyace en el Fondo de Ocupación, yo voy a aportar otra que también me parece muy rigurosa, que es la de Maurice Dobb, cuando dice que la economía estudia las relaciones sociales de producción, en un momento concreto y en una sociedad concreta. Estas relaciones sociales de producción son algo muy serio, que no permiten que se les adhieran conceptos moralizantes, conceptos espiritualistas, como esto de sacrificios compartidos. Es decir, ésto no es operativo; ésto, todo lo más, es una gran invención moralizante, pero que, además de olvidar el concepto básico de lo que es la economía, olvida también lo que es la política. Porque el núcleo de lo político es el poder, y el sector social o la clase social que tiene poder no se sacrifica; precisamente tiene el poder para obtener privilegios y no sacrificarse. El sector social o la clase social que se sacrifica es la que no tiene poder suficiente para defender sus intereses. Este es el análisis real de la política y el análisis real de la economía, un análisis que creemos que desautoriza la introducción de estos conceptos tan ajenos a la naturaleza interna de la política y de la economía. Si se olvidan estas nociones elementales, nosotros entendemos que se pierde de vista la verdadera naturaleza del problema, y este plan o cualquier otro puede reducirse a un mero juego de palabras o de buenas intenciones. O sea, Fondo de Ocupación irreal, política de sacrificio compartido, totalmente ilusoria y sin rigor, sin contenido real político y económico.

En el otro objetivo prioritario, la construcción de una nueva base económica, pues como he apuntado se señala una vía de acciones concretas sobre los puntos de estrangulamiento. A nosotros todo ésto nos parece muy razonable, y a partir sobre todo de la contundencia con que se expresó el President de la Generalitat ayer el agua irá a Tarragona. Nosotros lo creemos. El Partido en el poder defendió gallardamente la energía nuclear, y la sigue defendiendo, y ve ahí la solución. Y nosotros creemos que eso puede ser, equivocado o no, aparte de nuestra valoración, un punto de arranque para eliminar el estrangulamiento de la energía.

Y en tercer lugar, de manera más vaga se nos habló de los desequilibrios territoriales. Nosotros decimos que esto nos parece razonable, nos parece concreto. Ahora bien, entramos en el terreno de la función pública y de la economía intersticial. La función pública crea una red de institutos; aquí nos permitimos recordar la crítica que se ha hecho en el sentido de la amenaza inflacionaria burocrática, y también la contradicción que supone que el Gobierno de la Generalitat sea gobernado, nos parece a nosotros, con una mentalidad privada, con una mentalidad de empresa privada, porque aquí los cantos se hacen a la empresa privada. Entonces observamos una grave contradicción entre esta intensiva valoración de la empresa privada por hombres y por gobernantes obligados a administrar la causa pública. Decimos aquí, sobre

todo a la luz de ciertas excepciones que se dijeron durante el debate.

Y entramos, por último, en el tercer plano de esta construcción de una nueva economía, que es la llamada economía intersticial. Esto es un concepto, también, extravagante, bastante extravagante —sin contenido nos parece—, que sobra —como sobra esta política de sacrificios compartidos— y que, a mi modo de ver, vulnera mucho, minimiza el valor tanto del primer objetivo como del segundo, porque si el primer objetivo se centra todo sobre el fondo de ocupación —y ya hemos visto lo que es— y el segundo sobre la economía intersticial, y vamos a ver que dentro de esta terminología no hay nada, no hay nada. Diría yo que es un buñuelo de viento —un poco, me parece—, porque no se trata de un análisis terminológico. Aquí dijo ayer, el Diputado Joan Hortalà que esto suena a «forat», la economía del «forat». Y yo creo... Vamos, mirado en el diccionario, «intersticio» significa el espacio libre entre dos cuerpos, y esto es concreto y claro; ahora, cuando se habla, se aplica esto a una economía, y se habla de una economía intersticial, ¿qué se quiere decir? Me parece averiguar, me parece intuir, que se está refiriendo a un área de empresas que se sitúan entre las grandes empresas monopolistas, dependientes del capital internacional o mundial, y las pequeñas empresas, las pequeñas empresas poco rentables. O sea: se elige como área de actuación privilegiada las empresas de tipo medio, y esto nos parece lógico, y, bueno, porque es concreto.

Ahora bien, lo que nos resulta inexplicable es esta denominación de economía intersticial; en el fondo no es más —tras un análisis somero— que una pirueta semántica, que sólo viene a constatar algo que es obvio: que el Gobierno de Catalunya tiene que fomentar las industrias medias rentables y competitivas, las llamadas, en el plan de actuación económica, «industrias viables». Esta pirueta semántica nos recuerda un poco ese deseo, ese deseo de iluminar frases y, como decía el filósofo Adorno, «hacer decir a las palabras mucho más de lo que significan». Todo este juego de palabras, toda esta faramalla semántica, es la que nos demuestra la falta de realidad profunda de este plan de actuación económica y su inmadurez, y con ello nos remitimos a la valoración global que hicimos. Entonces, de todo esto, ¿qué queda al final como cosa real del plan de actuación económica? Queda como real la reconversión industrial. Y eso es tan real porque lo exige la historia y la propia estructura económica vigente, y eso se realiza sin plan de actuación económica; eso se realiza por la propia inercia de la crisis, porque la crisis conduce a una concentración de empresas, porque la crisis elimina la industria pequeña, porque la crisis favorece la concentración monopolista. Y, naturalmente, la reconversión industrial genera paro, y en Cataluña recae sobre una masa asalariada que en un gran porcentaje, procede de otras tierras de España, y que, como consecuencia del impacto de la crisis, ahora —y esto es una vía de desahogo que se le ofrece a Cataluña— será devuelta. Por supuesto, no todas, pero gran parte, buena parte de estas masas trabajadoras que aquí vinieron en busca de trabajo serán devueltas a sus lugares de origen, agravando allí los problemas del paro.

Esto está reconocido en la propia terminología y filosofía del President, cuando nos dice: «no nos hagamos ilusiones»; al final de su discurso nos encontramos con la frase «no nos hagamos ilusiones. Aquí la crisis es larga, el paro es largo.» Bueno, nosotros decimos: si después de exponer todo un plan de actuación económica, se llega a esta conclusión, pues, recordemos el refrán de mi pueblo «para este viaje no se necesitaban alforjas». Esto ya lo sabíamos desde el principio. Si todo este plan de actuación económica no va a mitigar este fenómeno fatal de la crisis larga y el paro largo y, por supuesto, los instrumentos que se ponen en marcha son tan débiles, decimos nosotros que es una razón más para desautorizar la existencia de este plan de actuación económica.

Y por último, recordar al señor President que, efectivamente, hay unos ciudadanos de Cataluña que recibirán con más fuerza, con más intensidad, los efectos de la crisis que otros, y se quiera o no entender, se quiera o no asumir, gran parte de estos ciudadanos proceden de otras tierras de España y, por vía de la crisis de su tierra y por vía de la crisis actual, se van a convertir, desgraciadamente, en unos emigrantes profesionales, en unos hombres desarraigados para siempre de una vida estable y de su propia tierra.

Nada más, señor President; muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el gruix de la nostra intervenció es va produir, certament, en el debat d'ahir, i, en aquest sentit, ens agradaria, a títol conclusiu, reiterar les nostres posicions de base i les implicacions i valoracions que hem pogut treure dels aclariments que se'ns varen donar.

Pel que fa a la nostra posició de base, cal repetir que nosaltres, quant al tema que aquí es discuteix, ja vam dir que adoptàvem una actitud de crítica constructiva; que no fariem pas obstrucció a les tasques de Govern, i que col·laborariem sincerament i amb l'esforç que calgui perquè es pugui sortir de la crisi econòmica. Però, dit això, ha de quedar clar que no tenim una actitud de suport incondicional al Govern. I, dit això, ha de quedar clar també que no existeix concordança total, gens ni mica, amb el programa d'actuació econòmica que ha presentat el Govern. I això és així perquè, en els plantejaments que varem fer ahir, ens semblava que havíem exposat amb claredat el que presentava el Govern, però, per si de cas, ho repetirem d'una manera sintètica: el Govern presenta un marc d'actuació, amb limitacions reals i amb limitacions institucionals; marc d'actuació que acceptem com a supòsit de partida. El Govern també presenta uns objectius: lluitar contra l'atur i la consecució d'una nova base econòmica, que acceptem, en part; acceptem aquests objectius, però no com a objectius únics, perquè en una concepció a llarg, a mitjà i a llarg termini, hi fan falta altres objectius relatius al creixement econòmic i, sobretot, després d'uns anys de desenvolupament desordenat i de tantes altres coses, que no s'escau ara d'especificar, hi fan falta objectius que redistribueixin la riquesa. Els objectius, doncs, els acceptem, però parcialment. Ara bé, el Govern, juntament amb un marc d'actuació, amb uns objectius, presenta també unes mesures encaminades

a aconseguir aquests objectius, i aquí hi ha discrepància, no tant per les mesures mateixes; la discrepància està en el fet que no veiem com aquestes mesures es portaran a la pràctica. Ens hi falta concreció. I demanàvem aquesta concreció per poder valorar seriosament i rigorosa el pla d'actuació econòmica del Govern. En el debat d'ahir es varen aclarir coses, però no es varen aclarir totes. En el debat d'ahir es varen obrir llums en determinats sentits, però altres encara estan, si no a l'ombra, en una penombra rellevant.

Som conscients que l'economia no és pas una ciència exacta —personalment, crec que això és una sort—, o el que és el mateix: que «tots els camins duen a Roma», i, en aquest símil, voldria aturar-m'hi, si m'ho permeten, un moment, per explicar exactament la intencionalitat del nostre escepticisme. «Tots els camins duen a Roma»; el Govern fixa un objectiu: anar a Roma; ens ensenya uns camins: són un conjunt de mesures. Es pot anar a Roma per París, per Londres, o donant la volta per Hong-Kong. Ens ho ensenya, ens agradarà o no ens agradarà; aquests camins hi són, són les mesures que planteja, però no ens diu amb quin vehicle anirà a Roma. Hi anirà amb patinet? Amb bicicleta? Amb automòbil? Caminant? I això és el que demanem, aquesta és la concreció que demanem. I, en alguns casos, aquesta concreció se'ns ha donat; en altres casos, no. I, per això, senyores i senyors Diputats, el nostre escepticisme. Per això, nosaltres demanem el com i el quan; ens interessen els procediments concrets; ens interessa l'establiment d'un calendari, l'establiment d'unes prioritats. Perquè es tracta d'una situació realment difícil, que és sortir d'una crisi econòmica, que ja dura massa, i les implicacions socials de la qual tenen i, segons com, tindran també implicacions polítiques.

Davant de l'escepticisme no resolt, ens hem arribat a preguntar si no seria millor que se'n presentés un altre, de programa; però en aquesta via ja veiem, en definitiva, que el programa presentat és el programa d'un partit; no és el nostre. Presentar-ne un altre amb els nostres criteris equivaldria a fer governar a un partit amb l'aportació i, fins i tot, potser, amb determinades bases ideològiques d'un altre. I això ho veiem complex. No volem interrompre les tasques de Govern, volem que Catalunya sigui governada i volem que es pugui sortir de la crisi, i, per això, en la mesura possible, creiem que és preferible un seguiment de l'actuació econòmica, una vigilància i, en qualsevol cas, adduir-hi una crítica. Veiem la necessitat que se'ns expliqui clarament, i en cada circumstància, l'aplicabilitat del programa que proposa el Govern, i reclamem una política de fets, i ara; és a dir: una política conjuntural. Perquè el que no pot ser és —com deia Romanones—: «vostès facin la llei i deixin-nos el reglament per a nosaltres». I no és clar que se'ns digui: «volem lluitar contra l'atur» i, que dins de les actuacions substantivament pròpies, es creï un Fons d'Ocupació que en si mateix està bé —no hi ha res a dir; és una mesura, és un instrument, és un vehicle—, però que no sabem si s'aplicarà o no, perquè no hi ha l'acceptació prèvia per part de les parts implicades, i llavors no es poden fer quantificacions en aquest sentit, si no es té una certesa raonable que això es portarà a la pràctica i que tindrà un funcionament.

No queda clar pensar en la construcció d'una base productiva del futur i, al mateix temps, introduir uns conceptes propis, enginyosos, possiblement interessants, de futur, sens dubte, però sense que se'ns digui de quina manera s'emplenarà el forat de l'interstici; això, convé saber-ho. Celebrem el coratge amb què es parla de l'energia i, dins de l'energia, del tema nuclear, però avui és un tema conflictiu, aquí i fora d'aquí, i quan es parla d'aquest tema convenen determinades salvaguardes, salvaguardes que no ens varen espantar, i que són necessàries per a dur endavant una política energètica amb solvència i amb contundència.

Es parla d'unes actuacions sectorials: agricultura, indústria, comerç, colls d'ampolla, però no hi ha una jerarquizació d'aquesta actuació que en un moment de crisi convencionalment està acceptat que uns sectors tenen més força que altres; la construcció és un sector que pressiona la resta dels sectors de l'economia; el sector financer és un sector que subministra la saba econòmica, subministra la liquiditat, subministra en un moment de crisi determinades actuacions que poden ser vàlides per a la supervivència de les empreses, i en dir les empreses vull dir llocs de treball. I això no està donat amb aquella claredat que realment ens hauria agradat veure i observar. Malgrat tot hi és, malgrat tot.

L'escepticisme, senyores i senyors Diputats, continua amb nosaltres; però, com ja he dit al començament, basant-nos en una crítica constructiva, basant-nos a no fer obstrucció sistemàtica de les tasques de govern, basant-nos a col·laborar en allò que es pugui i sincerament s'hagi de fer per a sortir de la crisi, nosaltres introduïrem criteris de vigilància, criteris de seguiment i per descomptat observacions quan faci falta, quan creurem oportú. I en la mesura que tot això sigui incorporat, sigui acceptat per part del Govern, donarem el nostre ajut i el nostre suport, mentrestant, això sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, mentrestant ens reservem tots els drets per a sotmetre a l'opinió d'aquesta Cambra el conjunt de resolucions que creiem més adients.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el Diputat senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres considerem el nostre torn ara amb dues parts: la primera, és per a tornar molt breument sobre la nostra posició d'ahir. Nosaltres deïem que el PAE era un conjunt d'aquelles coses que el Consell Executiu volia fer, però nosaltres deïem que no significava en cap moment una claredat sobre les prioritats i sobre el com fer-ho. Després del debat del dia d'ahir, això s'ha quedat mitjanament aclarit en alguns punts. Nosaltres, a més, varem dir que teníem una pila de suggeriments a fer, jo vaig a esmentar-ne uns quants. Nosaltres creiem —i aquesta és la posició— que la majoria de suggeriments que ahir ja varem anticipar, això constituirà el nucli fonamental de les propostes de resolució que s'han de presentar després de cloure aquest debat.

Bé, i si ahir a la tarda no hagués sortit aquest punt, nosaltres hauríem acabat amb aquesta petita exposició o ens hauríem vist obligats a fer-la una mica més extensa. Jo pensava, senyors Diputats i senyores Diputades que

ho hauríem fet així, però és que crec, i d'una manera recurrent es fan manifestacions, que crec que no són correctes. N'hi ha una que em sembla important, perquè a més va ser un tema tret, jo diria que inapropiadament, durant la nostra campanya electoral, i com que aquest és un tema que ahir va estar esmentant específicament en la seva darrera intervenció el Molt Honorable senyor President de la Generalitat, jo crec que necessitem des del punt de vista del nostre Grup parlamentari, fer unes quantes precisions i sentim haver de contradir el senyor President de la Generalitat. Sentim haver de contradir-lo perquè no és cert —literalment, no és cert— que la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autòniques significui en cap cas un perjudici per als interessos de Catalunya. Aleshores això és una càrrega que ja es va fer i que ahir es va reiterar sobre els dos partits, a nivell d'Estat, més importants: la UCD i el PSOE. Insisteixo que no és cert i després ho intentaré explicar. Ens dol, a més, perquè ens fa l'efecte i voldríem que fos així, que la Institució de la Presidència de la Generalitat pogués ser una cosa en la qual no haguéssim d'entrar tant; és a dir, sempre el carisma de les institucions són importants, tots ens mereixen un gran respecte i crec que és molt necessari per a la marxa de les mateixes institucions. Però és que em fa l'efecte que en el plantejament d'ahir —i així ho hem considerat— tornàvem a posar un tema equivocat en un pla merament electoralista i em fa l'efecte que no és aquest ni el moment ni el lloc, i a més és perquè el tema no és d'aquesta manera.

És veritat que si ahir haguéssim hagut de continuar, jo no tindria els elements que ara tinc aquí, per si calgués especificar les coses que diré; sí que tenia, òbviament, sabut el tema, però no tenia documentades aquelles coses que ens podrien acabar de provar el que estic dient. És clar, el que tinc a la mà és el segon dels quatre toms que el Ministeri d'Hisenda ha editat donant la documentació completa, total, de tot el procés legislatiu fins a la final aprovació de la Llei en el Butlletí Oficial de l'Estat l'1 d'octubre. Aleshores, la LOFCA no perjudica Catalunya en cap punt, i no la perjudica per algunes de les raons que direm ara. L'important, al nivell de finançament, en el que és refereix a la LOFCA, és què passa en l'etapa transitòria i què passa en l'etapa definitiva. En l'etapa transitòria es tenen en compte dues coses, en la LOFCA: una, quins són els criteris i el mandat que es dona a la Comissió Mixta per a treballar. És a dir, que la Disposició Transitòria primera de la LOFCA ha estat traduïda al castellà del que diu la Disposició Transitòria tercera de l'Estatut de Catalunya; aleshores malament podem dir que això ens perjudica. Pel que es refereix als impostos cedits, també la LOFCA en el seu article 11 està traduïnt i eixamplant, perquè hi ha dos i mig tributs nous respecte al que diu la Disposició Addicional sisena de l'Estatut. Aleshores, malament això ens pot perjudicar, en cap cas no ens pot perjudicar. Fins i tot, un tema de l'Estatut que passa inadvertit molt sovint, que és la Disposició Addicional setena, que diu que totes les especialitats financeres previstes en aquest Estatut poden ser afectades pel que disposi la Llei Orgànica prevista en el paràgraf tres de l'article 157 de la Constitució, que és la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autòniques, real-

ment mitjançant aquesta Disposició Addicional setena sempre podríem tenir un problema de conculcar els drets establerts en l'Estatut de Catalunya a través de la Llei Orgànica en qüestió; però s'ha de dir que també aquest ha estat el vehicle d'incorporació d'altres tributs no previstos abans, en el text de la Disposició Addicional sisena de l'Estatut i que, en canvi, apareixen en l'article 11 de la LOFCA, que no conculca res, sinó que ho eixampla, sortosament. Quan passem a la fórmula de participació, de la mateixa manera el previst en l'article 13 de la LOFCA és exactament el previst en l'article 45 de l'Estatut, que és la participació durant el període de l'etapa definitiva. Si de cas, el que succeeix és que nosaltres acabem amb uns altres conceptes que s'estimin pertinents per a establir les fórmules de finançament i allà s'assenyala que, entre aquests, pot ser que hi hagi els elements de solidaritat a través de la determinació del dèficit en infraestructures, etc.

Jo ahir vaig fer una crítica des d'aquest mateix lloc a una cosa de la LOFCA, però una crítica de naturalesa de cobriment financer, de tutela financera, que jo crec que és exagerada. Però això no perjudica quantitativament; si de cas, ens perjudicarà al final, o si de cas ens perjudicarà si nosaltres fem emissions de deute públic molt grans, que a més és el que jo estava defensant, però molt a llarg termini, perquè el 14.2B de la LOFCA, copiant una reminiscència antiga, l'article 47 del Reglament intern del Banc de Crèdit Local d'Espanya, ens diu que la càrrega financera en cap cas podrà ser superior al 25% dels ingressos propis pressupostats de les institucions autonòmiques. Aquesta és l'única limitació. Aleshores, jo he estat veient quin és el contingut de totes —i n'hi ha moltes, va ser el segon Grup parlamentari en termes d'esmenes presentades en aquesta llei, Minoria Catalana—, i s'ha de dir que algunes de les esmenes van prosperar, perquè s'ha de dir que el Projecte de llei no era prou bo, però la llei és satisfactòria i això és el que jo estic defensant aquí, la llei no perjudica en cap cas Catalunya. Els dos punts que aquí fonamentalment es defensaven eren, un, la preocupació que la Llei Orgànica pogués conculcar l'Estatut, cosa que no ha fet, però cosa que hauria pogut fer, però el problema no era la Llei Orgànica, sinó la Disposició Addicional setena de l'Estatut. En tot cas, on s'ha de fer la crítica és aquí, perquè a través d'una modificació de la Llei Orgànica en el futur, per unes altres ideologies governants, podria conculcar-se el contingut de finances de l'Estatut, perquè l'Estatut ho accepta. I el segon punt, però aquest és un punt que jo no entenc, diu la tesi que la creació del Consell de Política Fiscal i Financera és un afany burocratitzador; potser sí, jo parlo molt de les coses de burocratitzar, el que he de dir que en un país purament amb un mecanisme liberal, amb una concepció confederal com és la que es va donar a la República Federal d'Alemanya després de la Segona Guerra Mundial pels governs d'ocupació que aleshores tenia, va crear dintre del marc equivalent al de la nostra llei Orgànica, el mateix Consell amb la mateixa composició. Si aleshores ens sembla que és burocratitzador, és perjudicial, un Consell que ha funcionat a meravella en aquell cas, que és traslladat aquí, en un context d'un Estat confederal, potser sí. Crec que en cap cas,

quan es diu que perjudica, i amb això acabo senyor President, crec que en cap cas, quan es diu que perjudica Catalunya la LOFCA, i insisteixo que no és cert i crec que he donat prous arguments en aquesta direcció per a intentar cloure el debat sobre aquest tema de part de tots, és única i exclusivament en el fet que, és clar, s'hi reconeix i es desenvolupa el previst, tant en l'article 158.1 de la Constitució, en l'article que posa de la LOFCA, com en el paràgraf 2.258 de la Constitució, que és el Fons de Compensació Interterritorial, que apareix en l'article 16 de la LOFCA, però que en definitiva és en compliment, d'una banda i de l'altra, del principi de solidaritat en el qual crec que tots estem absolutament d'acord.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, voldríem insistir en un tema que ens sembla important i és el tema del mètode, i que potser el podríem resumir dient que cal més informació per a preparar aquests debats, i no únicament més informació, sinó una informació que impliqui una jerarquització, una quantificació en el temps dintre d'una concepció global i amb això acabo aquest tema del mètode.

Quant al tema de l'atur, és un tema complex, llarg i que voldria tractar des de diferents vessants. Una és el tema de la reconversió industrial; jo crec que ahir en el resum que ens va fer el senyor President, se'ns va presentar una visió simplista, primària, esquemàtica del tema, no és un tema algebraic, la reconversió industrial; jo diria que hi entren equacions una mica més complicades que les sumes i les restes. Però, en tot cas, agafant aquest símil, jo diria que si és una política de sumes i restes, nosaltres hi estem d'acord, efectivament és això —jo vaig parlar de mobilitat—, voldríem dir que ha de ser en tot cas sumar i restar al mateix temps, o millor dit, primer sumar i després restar, i no al revés; no pas restar, com sembla que implica la filosofia del Govern i després ja veurem quan sumarem, que efectivament sumarem algun dia però ja veurem quan, i en tot cas, més sumes que restes, perquè, si no, anem molt malament. Això implica una política de reconversió industrial, fer una política, tenir uns criteris per a portar endavant aquesta política. I això vol dir amb participació de les forces socials implicades; aleshores, jo voldria dir que hi ha una Comissió, efectivament, d'ajuda per a la reconversió industrial a Catalunya, el CARIC, que se'ns va dir l'altre dia, que és un organisme d'assessorament i que té un article 2.4 que, després de contemplar la participació dels Departaments de la Generalitat, que em sembla obvi que hi han de ser, diu: «Cinc vocals nomenats pel President de la Comissió, que és el Conseller d'Economia i Finances —ens sembla també molt bé— entre personalitats de reconegut prestigi, prèvia consulta amb les institucions econòmiques, socials, més representatives de la societat catalana». Aquest no és el mètode. S'ha d'estar en aquest organisme amb plena representativitat, efectivament nomenats pel President, però a proposta de les associacions sindicals, dels sindicats, de les associacions patronals, de la Unió

de Pagesos, en fi, de totes les parts que puguin estar implicades en aquest tema.

Jo crec que aquest és un tema fonamental, el de la major representativitat, en abordar el tema de la reconversió industrial, i plantejant-nos-ho des d'un tema més global. No podem parlar de la reconversió industrial sector per sector o, com diu el decret de constitució d'aquest organisme, empresa per empresa. Això a mi em sembla que és molt poc seriós. Hem de tenir una visió global. I això vol dir —jo recordaria un precedent... jo recordaria un precedent, que és el Consell d'Economia de la Generalitat, a l'època de la República—; jo crec que valdria la pena, de tant en tant, desenterrar aquests precedents, i que penséssim per a què va servir, quina composició tenia, i veiéssim que cal un organisme d'aquestes característiques que ajudi la programació democràtica aquí, en aquest país; i que tinguem una visió global d'aquesta programació.

Vull parlar també del pla de la Conselleria de Treball. Ahir ens parlava, molt dramàticament, el Conseller de Treball, d'aquests tres-cents i escaig treballadors que diàriament arriben a l'atur a través de les conciliacions a l'IMAC. Jo vaig fer una multiplicació, vaig multiplicar per vint-i-cinc dies al mes, laborables, i per dotze mesos, i em donava cent-vuit mil treballadors aturats anyalment per aquest mecanisme, que és un dels mecanismes que, per cert, en el programa del Govern es diu que no és el més important. Nosaltres, respecte al tema de l'atur, tenim unes propostes a fer, i les vam explicar aquí; no són possiblement les més bones, estem disposats a discutir-les amb tothom, i que les discuteixin sobretot les forces socials implicades; i creiem que, efectivament, pel camí del diàleg, pel camí de la negociació s'arribarà a una solució —hem d'arribar a una solució, perquè el problema és molt dramàtic. Però, a partir de propostes i posicions clares; el que no podem fer és venir a fer propostes irrealitzables, a fer plantejaments que a nosaltres ens sembla que no són viables, perquè d'aquesta manera no avançarem; que cadascú vingui amb les seves propostes. ¿I que són més bones o més dolentes? A mi em semblaran bones les meves i no tan bones les dels altres, i em sembla lògic que als altres els sembli el mateix. Però hem de partir de propostes clares. I propostes clares que no impliquin posicions de força. Nosaltres hem de dir que, en el curs d'aquestes eleccions sindicals, ens estem trobant amb moltíssimes dificultats, i que al nostre partit arriben constantment notícies que les candidatures de les centrals sindicals de classe es veuen acomiadades quan es presenten. I podríem citar llistes d'empreses. I creiem que això és no respectar l'exercici d'uns drets democràtics com són els drets sindicals. Aleshores, és clar, amb aquesta repressió a què avui es veuen sotmesos els treballadors, es fa molt difícil —i perdonin aquest incís— es fa molt difícil que els treballadors vegin amb confiança plans de lluita contra l'atur —que impliquen compromisos de les parts—, quan després aquests compromisos, a nivell d'empresa, no s'acompleixen.

Jo crec que el pla de la Conselleria de Treball era un tema central de la nostra discussió, ho era en el paper escrit que ens van passar, i després ho era en les propostes que ens va presentar el senyor President de la Gene-

ralitat. Per tant, jo crec que ahir l'havíem de discutir, i que és una mostra més de la manca d'informació i de les dificultats que se'ns posen en aquest Parlament —efectivament, que no el tinguéssim, que no el tinguéssim oficialment, vull dir, això dificulta el funcionament. I sobre aquest pla de la Conselleria de Treball, a mi particularment em van interessar moltíssim les propostes que va fer el Diputat senyor Hortalà, respecte a les formes de finançament. Jo crec que hauríem de seguir treballant en aquest camí, i crec que amb aquests debats tots n'aprenem, tots n'aprenem, surten idees noves que cal seguir, cal apuntar-se i cal retenir a l'hora de treballar.

Una última paraula respecte al tema de l'atur, sobre aquests 1.300 milions que sembla que la Generalitat —el Consell Executiu, perdó—, té tendència a considerar que és una cosa que ha aconseguit. Això s'ha aconseguit, bàsicament —i qui conegui una mica com funciona la societat...— per la pressió que han fet les centrals sindicals i els Ajuntaments. I, bé, el Consell Executiu ha fet de gestor, i possiblement de bon gestor fins ara, d'aquest tema, en algunes qüestions equivocades, gravíssimes. Jo vull posar només un exemple: hi ha una gran discussió en aquest moment, respecte a aquest tema de si s'ha de contractar per a tres mesos, per a poder contractar molts més treballadors, o per a sis mesos. Ja que ahir ens feien fer sumes i restes, jo els vull fer una comparació molt clara: si es treballa durant sis mesos, se'n cobren nou, perquè la Llei d'ocupació permet cobrar tres mesos d'assegurança d'atur; si se'n treballen tres, només se'n cobren tres. Jo només els demano que facin aquesta suma algebraica, que multipliquin, divideixin, treguin la regla proporcional, i veuran que no hi ha dret que s'obligui a fer contractes a tres mesos, amb l'excusa que així es contracten més treballadors. Això no és seriós, fins i tot fent sumes i restes.

Vull tractar el tema de l'economia intersticial molt ràpidament. Jo crec que això és fer —com vaig dir ahir— de la necessitat, virtut. Però més encara: és fer de la necessitat, virtut, teoria i política. Nosaltres no neguem que hi ha una economia intersticial, que li diem intersticial com li podríem dir una altra cosa. És una cosa que existeix, efectivament, és una cosa que s'ha de contemplar, perquè és important, però també hi ha l'empresa pública, també hi ha les grans empreses. Perquè, què farem, per exemple, davant d'un tema que ha saltat aquests dies als diaris, com el tema d'AISSONDEL? Llavors, què farem davant d'aquest tema? Què fa la Generalitat? Què pot fer el Parlament? I ens ho hem de plantejar, perquè és una empresa multinacional, que des de que ha arribat la democràcia a aquest país, ha estat tancant totes les empreses que té a Catalunya i a Espanya; i aquesta és una realitat. I què fem, nosaltres? Bé, jo crec que aquest és un tema que convé tenir-lo en compte.

I a mi m'agrada que se'm citi, com a exemple d'economia intersticial, el Nord d'Itàlia. Es va dir que les úniques grans empreses eren la FIAT i la PIRELLI. Jo en citaria bastants més, entre elles, l'OLIVETTI, que també és a Torí, i que té fàbrica també aquí. I en podríem citar moltes més, de grans empreses; i en tot cas, és clar, comparar la FIAT de Torí amb la SEAT de Barcelona, és comparar un gegant amb un mosquit. Jo crec que no és la

mateixa economia intersticial. Però, de totes maneres, m'alegro que es presenti —i es van citar, concretament, aquestes dues empreses, que són del Piemont, que se les citi—, com un país que va bé. Recordaria, simplement, que aquest país que va bé està governat per una Junta d'esquerres. (*Remor de veus.*) I des de fa molts anys, governat per una Junta d'esquerres, i des de fa molts anys.

Respecte a l'energia nuclear. No és un tema de coratge; és un tema de dependència energètica de l'exterior. És un tema de seguretat per elements que encara no estan prou estudiats, com el desmantellament, com els residus, com el reprocessament. I és un tema, sobretot, d'acceptació d'un model, d'un model econòmic, que farà, que convertirà en un desert zones de Catalunya, mentre augmentarà la concentració en unes altres. I tot això, al servei dels grans grups financers. Aquest és el problema, per a nosaltres. En aquesta situació, nosaltres pensem que és més responsable, és tenir més coratge, dir «no» a l'energia nuclear. I l'alternativa, senyores Diputades i senyors Diputats, no és l'espelma. Siguem seriosos, i no ridiculitzem parlant de les energies alternatives com si fossin... Em sembla que aquí quasi ningú no ha parlat d'energies alternatives encara, aquí, en aquest hemicicle. Respecte a la SEAT, bé, hi ha moltes preguntes que han quedat sense contestar, però una de fonamental: les relacions que la Generalitat de Catalunya té amb la Giunta Regionale del Piemonte, que ahir no se'ns va contestar. Nosaltres —no cal que se'ns contesti—, farem una interpellació parlamentària sobre aquest tema, perquè ens sembla greu aquesta inhibició del Consell Executiu entorn d'aquest tema.

Jo, per acabar, voldria dir que ens sembla que el programa que se'ns ha presentat és un programa... —i ara dic que és un programa, ahir vaig dir que no— és un programa, en tot cas, no obert a la societat civil. És un programa que no té en compte què pensa avui, quins són els problemes que avui hi ha a Catalunya, que no s'ha consultat —i dic consultat perquè és una consulta— no s'ha parlat amb les centrals sindicals, amb les associacions de veïns, no s'ha parlat —suposo que sí, amb la patronal suposo que sí— (*Rialles en un sector de la Cambra*) amb la Unió de Pagesos, amb els col·legis professionals, etc., etc. I això, crec que és important. I penso que és un programa que quasi ni està obert al Parlament, que quasi ni està obert al Parlament. I abans, el Diputat senyor Hortalà deia una cosa: és un programa de partit. Jo crec que té raó; és un programa de partit, no un programa propi d'un Govern. I jo dic tot això, perquè la resposta d'ahir del senyor President em va convèncer una mica d'això. Jo crec que va ser una resposta impermeable a tot el que aquí s'havia dit. I això ens sembla que és greu. Nosaltres, per això, recomanem que es reconsideri aquest programa. Que se segueixi un procediment com el que ahir ens proposava el senyor Armet, d'elaboració d'un programa, i que se'ns torni a portar. Si no s'accepta això, que és probable, nosaltres anunciem ja ara que presentarem unes resolucions a fi d'introduir correccions en algunes qüestions que en semblen fonamentals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats. En el breu termini del torn que ens correspon, intentaré —emprant un llenguatge amb una certa rapidesa que no m'agradaria que fos el meu estil habitual, però ens veiem, evidentment, condicionats pel temps— fer unes precisions en relació amb l'exposició que va fer el Molt Honorable President de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol. En primer lloc, el que voldriem esmentar és la nostra posició de responsabilitat, en el sentit fonamental d'intentar que un debat de programa d'actuació econòmica sigui un debat de programa d'actuació econòmica. No podem caure en esquemes de voluntarisme, en esquemes de barrejar qüestions que s'han plantejat en el debat d'investidura, qüestions que correspondrien al debat de pressupostos —fins i tot se'ns presenten aquí les esmenes corresponents al Grup Minoria Catalana, que presenta al Projecte de pressupostos—; com molt bé va dir ahir el President de la Generalitat: és una incorrecció. Però sovint, sovint, a la política catalana s'estan sobreposant tot uns conjunts de plans d'actuació que corresponen a les institucions. En aquest sentit, nosaltres volem fer una crida a que les institucions assumeixin la seves responsabilitats; a que la Presidència de la Generalitat sigui la Presidència de la Generalitat; a que el Govern de la Generalitat sigui el Govern de la Generalitat; a que Convergència i Unió sigui Convergència i Unió; a que Minoria Catalana sigui Minoria Catalana. Cal fer un esforç de precisió, perquè si no, sovint es diu que els esforços que es fan sempre són la Generalitat, quan es poden fer esforços a partir d'un partit o d'un Grup parlamentari. Creiem que això no ajuda a la clarificació del país. I entenem que això pot donar beneficis —la identificació de Catalunya amb una persona o amb un Grup— ho entenem perfectament; però creiem que això no va a favor del prestigi de les institucions. I podria citar molts exemples, i és curiós observar que ahir, quan es va parlar de la línia blanca —amb independència del tema aquest, es va dir que s'havia fet al marge dels treballadors, etc., etc.—, en un moment de l'exposició, per exemple, del Conseller d'Indústria i Energia en relació amb una pregunta, sortia aquesta negociació del senyor Roca a Madrid. El senyor Roca pot anar-ho a negociar a Madrid, perquè és President de la Comissió de Traspassos, però com a President de la Comissió de Traspassos, no en nom del Govern de la Generalitat. I així hi ha molts exemples que a nosaltres ens preocupen profundament, i creiem que un esforç de control d'oposició en aquest aspecte serà un servei també a la Generalitat.

Voldria referir-me molt breument al tema de les comarques, al tema del territori, i dir molt clarament que el problema de Catalunya és que les inversions sobre el territori estan fetes; estan fetes amb un model de concentració, estan fetes en funció d'iniciatives que s'han plasmat sobre el territori; i que un esforç de correcció d'aquestes iniciatives vol dir un cert grau de voluntat d'intervencionisme polític. I això té un cert cost econòmic que convé valorar. I que quan es parla de potenciar comarques, s'ha de ser d'un realisme impressionant, en el sentit que la iniciativa privada s'ha assentat damunt del territori. I s'ha assentat sobre el territori abans que es pogués fer una política de planejament. Aquesta és la

nostra preocupació. I des de l'òptica de l'esquerra, quan defensem les comarques —que fa vint anys, que defensem les comarques— sabem molt bé que el que estem defensant vol dir un esforç de voluntat d'intervencionisme: vol dir una política, que en aquest cas, vulnera, vulnera, l'estricta llei del mercat. I això ha d'avaluar-se econòmicament, s'ha de veure quin cost econòmic hi ha, i hem de ser conseqüents amb aquesta política, perquè, si no, cauríem en un determinisme que és el model de creixement desordenat dels darrers anys.

Quan jo vaig parlar del Pla d'obres i serveis, vaig parlar de continuïsmes administratiu, i aquí hi havia dues posicions diferents: la inversió recuperable en les zones metropolitanes que tenen uns dèficits acumulats, i la inversió del petit ajut al petit municipi, que vehicularem a través del Pla d'obres i serveis. I vaig fer una al·lusió al clientelisme polític, una al·lusió. No és un problema de clientelisme polític, és un problema de continuïsmes administratiu. Si el poder es trasllada novament amb els esquemes de distribució de les Diputacions, difícilment podrem fer una política, amb aquests 2.000 milions, de racionalitat. I 2.000 milions, jugats amb racionalitat, amb prioritats, amb mancomunitats de servei, amb un esperit de servei a les comarques, no és aquella clàssica política que dóna rendibilitat, de dir tant a un Ajuntament, tant a un altre. I aquest informe, amb totes les xifres, amb totes les xifres, serà presentat al President de la Generalitat per part dels socialistes; i en aquest cas tindrà tota la informació. No és una acusació, sinó que és una informació objectiva sobre xifres. El que ens preocupa és la política del continuïsmes administratiu en relació amb una eina que té la Generalitat, en vertebrar una política d'obra pública que tingui coherència i racionalitat, a partir del principi que els recursos són escassos i que s'han d'aprofitar amb criteris —i ho torno a repetir— de racionalitat.

En relació amb el tema de la inversió pública. Se'ns pot dir que nosaltres hem dit que qui dóna suport al Govern està donant suport a una lògica d'entendre el pressupost. I és obvi que això és així. I quan es cita la LOFCA —i jo no vull entrar en profunditat en el tema de la LOFCA, i n'estem molt contents del tema de la LOFCA. I diré el per què. Perquè amb criteris semblants als establerts en el tema de la LOFCA —que puguin establir-se bases objectives per al repartiment de la inversió pública a l'Estat— en aquests moments nosaltres tindríem una inversió pública del 14% o 15% a Catalunya. Tres vegades més del que tenim! Tres vegades més del que tenim. I l'única força que té Catalunya, és plantejar les coses amb objectivitat i amb solidaritat, i que no es caigui en les demagògies puntuals de necessitats més peremptòries d'un lloc que a l'altre. I els temes objectius són poblacions, nivells de renda, etc., etc. I en aquest sentit convé una política a nivell d'Estat espanyol, que defineixi d'una vegada per a totes aquest tipus d'elements. Perquè si es tracta de presentar esmenes, Minoria Catalana, que diu catorze mil i escaig de milions de pessetes d'addicionals i si n'hem tret tres mil més, això es presentaria com un èxit per a Catalunya. I no sabem si aquesta negociació és una combinatòria per a anar-se tirant floretes els uns als altres, i aquesta és la política d'anar arrencar calçats a Madrid. I aquesta política dóna una rendi-

bilitat d'imatge al nivell de Catalunya, però no dóna una racionalitat ni al procés autonòmic de l'Estat ni dóna, evidentment, unes possibilitats reals i objectives per a Catalunya per a tirar endavant i per a tenir allò que li correspon, que és un percentatge estable i molt superior al que es podia obtenir amb aquests nivells de negociacions, amb aquesta manera d'entendre les relacions Catalunya-Madrid.

En relació amb el tema de les institucions financeres, a mi em sembla molt bé que es faci un límit per als crèdits als Ajuntaments de tres mil, que està renovat a tres mil més. Si ho volen, en parlem seriosament. Aquest no és el problema. Això és un primer o un petit instrument. I aquí es van posar uns elements crítics damunt de la taula, i es va dir què hi feien els representants del Banc de Crèdit Local i es van donar unes raons en profunditat del que això podia comportar; es va dir per què no hi eren representats els Ajuntaments de Catalunya. En aquest cas no es va fer cap crítica de clientelisme; es va dir que aquesta mesura es podria vehicular tranquil·lament per una entesa Caixes-Ajuntaments amb una presència de la Generalitat, i és una política que en última instància, si el que nosaltres volem és que les Caixes estiguin el servei també de l'Administració local, no té cap mena d'importància. I es van assenyalar uns elements crítics.

Però en relació amb el sistema financer, el tema central que nosaltres vam plantejar és l'aiguabarreig Bancs-Caixas. Per què? Perquè amb les Caixes tenim unes potencialitats. Convenia tractar el tema amb la suficient cura. Va haver-hi l'acusació, en el cas del decret —i vam dir prèviament que estem d'acord amb la competència exclusiva de la Generalitat sobre les Caixes—, l'acusació d'ingenuïtat procedimental, perquè sovint —i em permetrà el President de la Generalitat que citi una frase seva, allò de «és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya»— hi ha ciutadans de Catalunya que van en contra dels interessos objectius de Catalunya. No va per al Govern, no va pas per al Govern, i això tots ho sabem. I en aquest tipus de temes són enormement complexos, perquè és poder polític, poder econòmic; i necessiten un saber actuar. I en última instància diria que és molt més important la cohesió del Parlament i la força, i en aquest cas puc dir-ho amb absoluta autoritat, que hauria donat el primer partit de l'oposició —i no m'agrada parlar mai del primer partit de l'oposició—, la força absoluta que hauria donat al Govern amb una política d'aquestes característiques, que no pas relacions o contactes o converses amb Madrid. I lamentem profundament, i no vull entrar més en aquests temes, que aquest aspecte tan cabdal, que és el gran instrument de política econòmica de la Generalitat, no hagi passat pel Parlament de Catalunya.

Nosaltres també vam dir ahir que aquest és insuficient, que aquestes tres potes, aquests tres instruments en què s'ha basat la política financera, amb independència del tema valoracions —que estem d'acord en el tema de valoracions, que cal no acceptar un traspàs si la valoració no és correcta— no donen la possibilitat d'actuació que té la Generalitat en relació amb el tema de Caixes d'Estalvis. I anunciem que presentarem nosaltres un projecte de llei sobre un institut de crèdit de les Caixes d'Estalvis, la qual cosa ens permetria d'establir unes prioritats i un paquet

d'inversió dirigit amb uns programes d'actuació econòmica que puguin ser aprovats en aquest Parlament, uns programes de prioritat en aquest Parlament, i també, evidentment, el tema dels òrgans de Govern.

No voldria estendre'm en el tema de política d'atur-reconversió. Nosaltres ahir vam parlar d'un tema fonamental, que és el tema de la política d'ocupació, de ser capaços, no solament d'ajudar a les empreses, als subsectors, als sectors en dificultat, sinó de vertebrar una política d'ocupació difícil. I en aquest cas no podem renunciar al poder polític, i estem convençuts que el Consell Executiu és perfectament conscient que no pot renunciar a aquest estri fonamental que significa el poder polític per a enfrontar-se al gran problema que té la societat catalana, l'atur; per tant, un problema de ser capaços de vertebrar una política d'ocupació. Tenim tota mena de suggeriments a fer, però nosaltres no tenim el Govern, no tenim la responsabilitat del Govern.

Voldria remarcar el que vàrem assenyalar en la sessió anterior. El que és bàsic i fonamental és entendre que, si els plantejaments que es fan són plantejaments d'un cert concert —dic cert concert ben conscient de com és difícil d'arribar a posicions concertades en aquest país— entre les parts. El que vaig a assenyalar és que els treballadors havien fet esforços notables, perdent rendes reals, que en el cas dels socialistes, a l'acord marc, ha significat un esforç inaudit i que ha donat unes rendibilitats molt clares tant a favor dels treballadors, com també a favor dels empresaris. Aquesta voluntat política dels treballadors, a favor de la democràcia i a favor de la sortida de la crisi, fa del tot necessari que el poder polític sigui sensible en aquesta mena de temes, i que, quan vertebrí qualsevol iniciativa de reconversió, sigui per a una Conselleria o per a una altra —i aquí vam criticar nosaltres la política de descoordinació en el si del Consell Executiu en relació amb el tema de reconversió industrial—, tingui present, com a pre-requisit de qualsevol política, la presència dels treballadors; no una consulta obligada als treballadors, la seva presència des del primer moment. Perquè l'òptica en l'enfoc dels temes no és reconversió, intentar salvar, intentar donar un mínim suport a això que pot caure, sinó que és una política que tingui un marc coherent, que estigui en un marc de planificació i que també permeti que els treballadors tinguin un protagonisme en aquest procés, no solament globalment, sinó també particularment, i que pugui significar una major democratització de l'estructura empresarial del país.

Voldria assenyalar que pel que fa al tema d'instruments fonamentals, des del punt de vista financer, de suport financer, de gir del que és la situació econòmica de Catalunya, tenim la inversió pública. Aquest és un tema a què ja m'he referit, i és fonamental que a curt termini, per la lògica dels fets, les correccions que es puguin fer siguin correccions puntuals, pactades, o semipactades. El tema fonamental és el deute públic i com lliguem nosaltres amb les Caixes d'Estalvi. I no vull referir-me a altres qüestions del sistema financer, que són els condicionaments que es poden fer amb la Banca privada, la coordinació, la bona política amb aquesta Banca privada, i tot el tema de la Banca oficial a què em vaig referir ahir.

Nosaltres, ho vaig dir ahir molt clarament, no volem

una política de selectivitat discriminatòria que no sap ben bé qui beneficia. I vaig dir una frase, volent provocar l'auditori, perquè estic absolutament convençut que a l'hora de la veritat els qui ens creiem les lleis del mercat som els socialistes. Perquè el que sí que volem és que hi hagi un paquet d'esforços financers i econòmics dirigits a fer front a aquesta crisi econòmica que pateix la societat catalana. Però el que és del tot necessari és saber què beneficiem, qui beneficiem, quins sectors, quines empreses, perquè sovint, davant de la crisi, el que s'estableix és una competitivitat del sector privat per intentar que la selectivitat vagi en un sentit o vagi en un altre. I al nivell de Catalunya això ha de quedar clar, i ha de quedar absolutament clar que aquesta és la garantia que s'està vertebrant una política de suport a sectors industrials que tothom pot arribar a entendre, perquè les operacions de cirurgia, en última instància, el que estableixen és una discriminació profunda fins i tot dintre del mateix sector privat. I això, en última instància, des del punt de vista de la racionalitat econòmica, no és convenient.

Per fi, voldria, i acabo, dir una cosa que em sembla que és important. Fer oposició en aquest Parlament és molt, molt, molt difícil. És l'únic Parlament del món, és l'únic Parlament del món, possiblement, i em permetran que digui això, en què, quan l'oposició es dirigeix al Govern, ha de dir-li la frase: «No volem posar bastons a les rodes.» Ho he dit fins i tot des del punt de vista defensiu, perquè penses: «oh, és que, si no, et diran que poses bastons a les rodes; has d'anticipar-te», perquè, normalment, la funció de l'oposició és posar bastons a les rodes. El que nosaltres sí que volem és reivindicar que només progressarem amb plantejaments de racionalitat, amb plantejaments d'objectius clars, amb plantejaments d'instruments possibles dins del pla d'actuació econòmica, o el dia que discutim una altra cosa, l'altra cosa que discutim; només per aquesta via em sembla que tots plegats progressarem. Si el plantejament és la suma de voluntats, actuacions, desitjos, intencions i programes de futur que es volen fer, és evident que el Molt Honorable President de la Generalitat donarà la sensació que Catalunya recau sobre les seves espatlles. Jo diria que cal fer un esforç, i el farem des de l'oposició —oposició responsable, constructiva, assenyalant tot un conjunt de qüestions que creiem que l'Executiu ha de recollir—, si l'Executiu fa un esforç també de transparència de la seva actuació i especialment de delimitació de les seves àrees d'actuació política, bé sigui al gran nivell de la Presidència, que és molt important per al nostre país, al nivell del Govern i al nivell del que poden ser els partits concrets que són presents en aquest Govern o en el Grup parlamentari que hi ha a Madrid.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup vol reiterar una vegada més el suport ple i total al programa d'actuació econòmica que ens ha presentat el Govern de la Generalitat. I aquest suport, no perquè se suposi i sigui esperat, és menys entusiasta. Abonem aquest programa perquè és un programa

bo, un programa sòlid, un programa realista, rabiosament realista. Però, si més no, l'abonem també perquè no n'hi ha pas cap altre. Perquè aquí, durant aquests dies, se'ns ha donat, se'ns ha imposat un devesall de paraules, de propostes, però no hi ha cap partit, cap partit que, darrera aquestes paraules, aquestes crítiques d'això, d'allò, que ens agradaria més aquella altra cosa, hagi dit: «No, aquest programa és dolent; aquest programa no ens agrada perquè aquí en tenim un altre.» De programa, d'alternativa, no n'hi ha cap més.

Però això de parlar de devesall de paraules no és una crítica, perquè realment l'activitat primigènia del Parlament és això, parlar, i els catalans tenim aquesta frase típica, «parlem-ne», que ja indica un inici de participació, un inici de concertació. I realment cal dir, en honor de l'objectivitat, que en aquest Parlament, en aquestes sessions, aquests dies, aquest programa bo, aquest programa excel·lent ha estat objecte de suggeriments, d'aportacions enriquidores, suggeriments correctes, molt aprofitables, i no de tots els Grups parlamentaris, això és cert, però sí d'una bona majoria d'ells. Per tant, ara és una tasca impossible que jo passi revista a tot allò de bo, tot allò de positiu que aquí s'ha dit. Per això em limitaré, molt per sobre, a espigolar uns punts que em semblen principals, tots són principals, tot el que s'ha dit és important. Moltes de les coses que aquí s'han tractat són essencials per a l'adreçament econòmic de Catalunya. Però n'hi ha algunes que, almenys a mi i al nostre Grup, ens han semblat més importants: el tema dels dèficits energètics, amb l'alternativa necessària de l'energia nuclear; els temes de la problemàtica de l'agricultura, tan extensament tractats pel senyor Carol i pel senyor Roig; el gran oblidat, el tema gairebé oblidat aquí, com ens ho recordava el senyor President de la Generalitat ahir, del comerç exterior —pensem que Catalunya és la terra d'Espanya més oberta, més girada vers l'exterior—, que podríem dir que no s'ha oblidat, perquè s'ha parlat molt de les negociacions amb el Mercat Comú Europeu, i encara que avui, doncs, sigui un comerç exterior, ben aviat suposem que no ho serà. I, realment, això em fa caure en la idea que, de cara a la comunitat, aquí s'ha parlat des de perspectives diverses de la necessitat que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, al nivell adequat i de la manera correcta, pugui participar en les negociacions d'Espanya amb la Comunitat Econòmica Europea. Però és que a mi em preocupa un altre tema, no tan sols el que ara negociarem, sinó què farem després dintre del Mercat Comú. Perquè tots sabem que hi ha una sèrie de competències de la nostra Generalitat que són merament d'execució o de desplegament reglamentari d'una colla de matèries, i aquestes matèries avui dia es tracten en el Congrés de Madrid, i d'aquí a uns anys seran tractades també per nosaltres a Brussel·les i Estrasburg. I aleshores serà necessari que el nostre Parlament també intervingui, per delegació, en aquests temes. I això, que a mi i al nostre Grup, i suposo que a totes les senyores i senyors Diputats, ens sembla ordinari, normal, correcte, pensin que no està compartit arreu. Al marge d'aquests esplèndids volums que periòdicament ens van dipositant a les nostres bústies, hi ha també per aquests mons de Déu altres estudis, altres llibres extensíssims, i n'hi ha un,

no sé si molts de les senyores i senyors Diputats el coneixen, d'un equip d'universitaris madrilenys que, amb el pretext d'un pseudo-federalisme en el terreny econòmic, pretén ensorrar, anorrear moltes de les competències que avui dia tenim en el terreny econòmic i, de retruc, moltes altres coses. Doncs, sapiguem que, a través de la integració d'Espanya en el Mercat Comú, es dona munició ideològica en el tractament d'aquest llibre per a arrabassar-nos moltes de les competències que tenim i que hem de tenir. Temes que s'han tractat a bastament, com el del deute públic, el tema de les Caixes, essencial, importantíssim. M'ha sorprès una mica aquesta aixecada d'escuts davant del tema de la filosofia de l'empresa intersticial; un tema prou conegut, un tema universalment generalitzat. El tema important —si bé no directament econòmic, indirectament— dels funcionaris —això s'ha dit aquí— no ja per clientelisme polític, sinó perquè l'Administració catalana serà una bona administració que facilitarà l'activitat econòmica en allò que calgui en el nostre país, sempre que li puguem insuflar un nou esperit. Però hi ha un tema que a tots els Grups, a tots els interventors en aquest debat, els ha ocupat moltes hores —fins i tot, aquest matí, hi ha hagut un dels oradors que ha dit que era la peça clau del programa d'actuació econòmica— que és el del Fons d'Ocupació. Aquest Fons d'Ocupació, tan criticat aquí, i fora d'aquí, a mi em fa pensar una mica en un llibre, que no sé si vostès coneixeran, que reproduceix fotogràficament els «graffitti» o les pintades, diguem-ne, amb què pel maig del 68, a França, es pintaven, s'embrutaven les parets. N'hi ha un que a mi em fa pensar en el pla, en aquest pla Rigol, com se n'ha dit, que és, si volen, un acudit, però del qual es pot desprendre una filosofia, que diu: «siguem realistes, demanem l'impossible» (*Rialles*.) I, en certa manera, és això, el pla Rigol. Perquè el pla Rigol, com ha dit ell, i ha tornat a dir el, no és una cosa, no és una cosa tancada; són unes idees. Potser algunes seran considerades heterodoxes, aaaaaaaalgunes agosarades; en definitiva, no és més que això: un intent de posar en contacte les forces socials d'aquest país per intentar resoldre, parcialment —evidentment, parcialment—, aquest gravíssim problema de l'atur, que no és d'avui i que, com se'ns ha dit, és de molts anys, encara, en les estructures econòmiques del nostre món.

Però, en definitiva, el problema de fons no és el problema de l'atur; és el problema de l'economia catalana en crisi. Tenim l'economia catalana malalta; molts sectors no estan sans en el nostre país. I en aquest Parlament, i fora d'aquest Parlament, hi ha moltes persones molt més preparades que jo, evidentment, per a tractar a nivell doctrinal de les causes, del diagnòstic, de les sortides. Deixin-me, per tant, a mi, actuar, parlar, a un nivell molt més arran de terra. El Diputat que els parla és fill i ha residit sempre a Terrassa, i Terrassa, en aquests moments, senyores i senyors Diputats, se'ns comença a desfer, a esmicolar als dits. Tenim més d'onze mil aturats registrats oficialment. Durant segles, Terrassa ha estat un dels bressols de la indústria tèxtil; sapiguen que fa dos dissabtes va suspendre pagaments la penúltima empresa que ens quedava de teixits de llana per a senyora. I aquesta és la situació de Terrassa, i aquesta és la situació

de moltes viles, pobles i comarques de Catalunya. Per tant, el tema o un dels temes importants —i també això ha estat reconegut per part de molts Grups i s'ha tractat a bastament— és el tema de la reconversió, de la necessària reconversió industrial. Ara: què s'entén per reconversió? No sortint del tèxtil, què entenem per reconversió? ¿Una reconversió com la llei belga del mes de juliol, que preveu una potenciació comercial per mitjà de crèdits de l'Estat i aportacions de capital a les empreses? ¿O és que entenem una repetició dels decrets reestructuradors espanyols que es concretaven, exclusivament, a tancar empreses, trinxar maquinària i indemnitzar personal, pagant el sector? ¿O és que per reconversió entenem la reconversió natural, però salvatge i brutal, d'Itàlia, que ha reeixit a través d'una atomització industrial, en la zona de Toscana, a Prato, concretament? ¿O és que entendrem, potser, la reestructuració del tèxtil de Suècia, que la setmana passada el Govern suec ha tirat endavant, que es limita, purament i exclusivament, a finançar-los amb una part de la facturació de les empreses, per mirar d'assegurar que el tèxtil suec pugui abastir el 30% del mercat nacional d'aquell país?

I, realment, aquest és el problema d'avui, i, per desgràcia, dissortadament, el problema de durant molt de temps. I el problema de la reconversió, de la necessària reconversió, és un tema molt complicat, molt complex. Es parla del tèxtil, però pensin que dintre del tèxtil, dintre d'uns problemes, més o menys generals, hi ha moltes dificultats, hi ha molts problemes específics de sectors, i, avui dia, el gran problema del sector seder és la creixent invasió de manufactures asiàtiques. El ram de l'aigua, el problema que té (que és tints i acabats) és que és un sector que no es va reestructurar amb els altres sectors i avui dia té un excedent de capacitat productiva i, per tant, de mà d'obra important. El problema del cotoner, del sector cotoner, que, a tots els problemes que tenia, s'hi afegeix avui aquesta competència deslleial que fa l'Estat amb les grans empreses de les quals s'ha incautat. El problema de la llana, que és un problema d'adequació ràpida de volums de mà d'obra a les necessitats de la temporada, i així successivament. No es pot improvisar, això del pla de reconversió, i és un tema que cal aprofundir fortament.

Ja que he parlat de Terrassa, voldria parlar també d'una altra cosa, amb permís del meu company Bigatà, que és de Sabadell. Perquè aquí hi ha altre problema... L'atur és un problema essencial per al nostre país, però n'hi ha un altre que potser per molts i, fins i tot, potser, per alguns de vostès no deu ser prou aparent, o no tan aparent ni tan sentit com aquest, però que a mitjà i llarg termini, entenc que és molt més greu. Sabadell és una ciutat d'una gran mobilitat social i econòmica. Cada any s'hi han estat creant dotzenes i centenars d'empreses, empreses petitíssimes: l'oficial teixidor, que es posava a manufacturar per compte d'altri; el típic drapaire; el teòric de teixits, que es posava d'acord amb un encarregat i feien una petita empresa; el viatjant, que instal·lava una comercialitzadora; l'esposa d'un botiguer, que amb unes maquinetes, a la cambra de reixa, iniciava una empresa. Tota aquesta gent és un arquetipus del que ha estat Catalunya, tota aquesta gent ha aixecat el país, tota

aquesta gent ha treballat, ha suat sang, però ha tirat endavant. I això, avui dia, s'està perdent; a Sabadell, això s'està perdent.

I ens trobem amb uns ciutadans que viuen vegetant, esperant, com diu aquella frase popular, algú entrarà el darrer, esperant un manà de no se sap d'on. I aquest és un problema terrible. Per això, vaig trobar molt adient la frase que ens deia el senyor President de la Generalitat, l'altre dia, quan deia que no es pot pretendre que els catalans ens transformem en japonesos, però sí que el que hem de pretendre, el que cal, és que els catalans tornem a ser catalans. I això significa l'esforç, el treball, el sacrifici de tots. Perquè aquest potser serà —i amb això acabo, senyor President— el darrer parany, o un parany en què podríem caure. Perquè aquí, lògicament, hem parlat d'un programa d'actuació de la Generalitat; hem parlat d'aquelles coses que podem fer, nosaltres, políticament, corporativament, a través dels nostres òrgans constitucionals.

Per això, cal que quedi molt present, no deixar a l'ombra el fet més important, que és que la situació econòmica no millorarà, aquesta crisi no desapareixerà, la situació malaltissa de la nostra economia no s'enfortirà, no sanarà, si no és a través de la recuperació d'aquesta voluntat decidida de tots, dels treballadors de tota mena, per a tirar el país endavant. I, precisament nosaltres, els representants del poble, som els qui primer hem de donar l'exemple i els primers a posar-hi el coll. Per això, confio i el nostre Grup espera que, tot seguit, d'aquí a una estona, quan elaborem aquestes propostes, aquestes resolucions, ja que, com s'ha dit, el nostre poble, els nostres conciutadans, que esperen amb certa expectativa veure què farem, que siguin les propostes sense ni un fil de demagògia, propostes pràctiques, propostes reals, propostes autèntiques. I, per això, senyores i senyors Diputats, ja des d'ara, els dono les gràcies.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors i senyores Diputats, el senyor President de la Generalitat té la paraula. Amb la intervenció del Diputat senyor Escudé havia acabat el torn de rèplica, però el senyor President de la Generalitat reprèn el debat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, unes paraules breus, simplement, senyor President, senyores i senyors Diputats, perquè, naturalment, potser arriba un moment, en aquests debats, que un té la temptació —que, evidentment, tindrà a partir d'aquest moment, suposant que hi hagi noves rèpliques—, és a dir, cediré i no contestaré més perquè, naturalment, sempre hi ha esmenes a fer, crítiques a fer, observacions, etc., i..., però aquesta vegada encara sí que voldria, almenys, precisar algunes coses.

En primer lloc, he recollit una de les coses que em sembla molt il·luminadora d'aquest debat, una frase del senyor Acosta Sánchez. Diu: «és que aquest debat és una mica irreal»; hem fet un debat que és una mica irreal perquè, després de totes les limitacions que ens va dir el President de la Generalitat que, d'altra banda, ell ha dit que sí, que són certes, que és veritat que aquestes limitacions existeixen, després de totes aquestes limitacions, aquest debat és una mica irreal, perquè no pot tenir prou

contingut —diu ell. Bé, jo penso, que, en fi, aquesta és una observació que centra un aspecte del debat, que ens ha de fer reflexionar, però, malgrat tot, el President de la Generalitat creu que sí, que el debat té un sentit, i el debat, fins i tot, pot ser molt positiu, a condició, a condició, justament, que ens sapiguem situar dintre d'aquest marc, dintre d'aquestes coordenades, dintre d'aquestes limitacions, que sapiguem fer l'esforç per veure com, malgrat aquestes limitacions, podem dur a terme una política, podem dur a terme una actuació eficaç. Ara, el senyor Acosta Sánchez tindria tota la raó del món, tota la raó del món, si nosaltres fèssim aquest debat sense tenir en compte aquest fet, i, per tant, si demanéssim en aquest debat, i al Govern de la Generalitat i a nosaltres mateixos, en tant que Parlament, el que no podem donar, perquè aleshores, efectivament, com ell anunciava, això seria un gran motiu de frustració.

Però nosaltres hem intentat situar aquest debat en el terreny de la clarificació de les idees, en el terreny de dir el que es pot i el que no es pot fer, en el terreny de veure com, malgrat tot, podem fer una mica més del que potser, a primera vista, sembla que es podria fer, i nosaltres creiem que es pot fer una mica més. I hem intentat, per tant, lluitar contra l'escepticisme. Ho haurem aconseguit o no, però hem intentat lluitar contra l'escepticisme, manifestant d'una manera ben clara que nosaltres, malgrat les limitacions en què ens movem, creiem que podem fer, que podem dur a terme, una actuació positiva.

Això, d'una banda, i no purament amb uns actes de voluntarisme, sinó suggerint una sèrie d'actuacions, una pila d'actuacions, que jo els agrairé que, seguint, diguem-ne, la tècnica expositiva que ahir va utilitzar el senyor Subirà, repassin vostès, ara que tenen el text escrit, i lleixin la quantitat de coses molt concretes i molt precises, i, a més factibles, creiem que factibles, que jo els vaig exposar l'altre dia.

I, fins i tot, vaig intentar lluitar contra aquest possible escepticisme. És a dir que, malgrat això, hem aconseguit aportar una quantitat de diner, majoritàriament de diner públic a la Generalitat, aquests mesos, per bé que, en teoria, mirant només el que és la lletra estricta de l'Estatut, no teníem per què aconseguir-ho. Però ho hem aconseguit a través d'una acció —permetin-me que ho digui— del Consell Executiu, d'una acció de la Generalitat, per tant, d'una acció de l'autonomia restablerta, però d'una acció que, en aquest cas, ha estat eficaç. Ho repeteixo: no és gran cosa, però onze mil milions, tothom... Sembla que no sigui res; algun dels oradors podria dir: «no és res això d'onze mil milions». Bé, doncs, no és res.

En fi, en tot cas, és el que hem aconseguit: aquests mil tres-cents milions que el senyor Lucchetti diu que, sobretot gràcies a les mobilitzacions... Potser sí. De tota manera, jo li demano que em digui quants mesos fa que es fan manifestacions, i quants anys fa que es fan manifestacions, i quan s'han aconseguit els mil tres-cents milions. Però, en fi, és igual, això s'ha aconseguit i jo ho voldria introduir com un element que, en un país que diuen que és una mica, diguem-ne, calculador, com el nostre, podria ajudar a combatre l'escepticisme, a part de tots aquests projectes que alguns diuen que són pures bones intencions, però que si són pures bones intencions

potser no mereixerien tantes crítiques ni aquest intent de voler-les condicionar tant. Perquè, quan es vol condicionar tant una cosa, suposo que és que es pensa, que es diu: «potser aquests ho faran, això; potser aquests ho faran, i, com que ho faran, més val que hi siguem a dintre i més val que hi puguem ficar la cullerada. Potser aquests ho faran». Jo, cada vegada que veig que diuen: «oh, aquests volen fer això, però hi hem de ser», me n'alegro perquè veig que aquests s'ho prenen seriosament encara que facin veure que no.

I, aleshores, la meua impressió és que aquest Parlament s'està prenent més seriosament del que aparenta, i del que potser és la seva obligació d'aparentar, el nostre programa d'actuació econòmica.

Bé, quant a suplement —referint-me ara al senyor Pedrós—, quant a la LOFCA, jo celebri molt que hagi dit que hi va haver una sèrie de... ho sento moltíssim, ho sento moltíssim, tornaré a parlar de la Minoria Catalana, però això és un tema que es vulgui o no es vulgui —no el nostre, sinó el de la imbricació de certs aspectes de la política catalana amb Madrid— és una cosa que ningú no podrà defugir, si no és que vulguem fer una mica, diguem-ne de política sense base real, que haurem de fer. Jo celebri molt que el senyor Pedrós hagi dit que hi va haver una sèrie d'esmenes de la Minoria Catalana, que van millorar la LOFCA, però jo he de dir que, encara, de vegades, n'hem de presentar, d'esmenes, perquè, sobretot, des de la perspectiva de Govern, o des de la perspectiva, potser, del que en podríem dir una crítica o un mirar-se les coses una mica des de lluny, la veritat és que nosaltres ens trobem, a l'hora d'elaborar els nostres pressupostos —el Pressupost de la Generalitat de l'any 81, per exemple— que, a través de la LOFCA, tenim unes enormes limitacions. Celebro doncs que, segons ha dit ell, aquestes esmenes ajudessin a millorar-lo. Però, repeteixo, n'hem de seguir presentant algunes de concretes. Abans d'ahir vaig fer referència a algunes d'elles —ara no ho recordaré. De tota manera encara podria dir-li, per exemple, que una de les coses que ens preocupa molt és que l'Estatut parla d'impostos propis, diguem-ne, a seques. La LOFCA, en canvi, ens introdueix una limitació que al nostre entendre és molt greu, com per exemple la de que no es poden gravar des de l'Estatut, des de l'autonomia, les mateixes fonts que ja autoritza l'Estat. Però bé, tot això són coses en que no entrarem. Jo, nosaltres seguim creient sincerament que la LOFCA, evidentment, és lesiva per als interessos de Catalunya, malgrat les millores que les esmenes de la Minoria Catalana hi va introduir. Però tampoc cal, senyor Pedrós, que ho discutim massa, perquè jo vaig parlar d'això només per a intentar, diguem-ne, combatre una mica aquesta acusació maniqueïsta que ens fan cada vegada que coincidim amb UCD, que resulta que fem una cosa molt mal feta; i vaig voler recordar que en la LOFCA, la Ràdio-Televisió i l'Estatut del Treballador, han coincidit altres Partits que no són precisament la Minoria Catalana i la UCD, almenys no només amb alguns d'ells.

Dit això, unes breus paraules també sobre algunes de les observacions que avui m'ha tornat a fer, i que ahir ja em va fer i que no vaig contestar perquè vaig pensar que tampoc calia contestar-ho tot —algunes coses les vaig

contestar, d'altres no— el senyor Lucchetti. Jo crec que el senyor Lucchetti l'altre dia em va fer dir coses que jo no havia dit, una pila de coses. Jo li prego que llegeixi —amb aquest requeriment constant al rigor que jo faig, i que vostè també fa—, que es llegeixi el meu discurs. Vostè va dir una sèrie de coses que jo no he dit— és clar que el seu rigor és relatiu, perquè resulta que després es descuida dos zeros, que representen doncs passar de 1.500 milions de pessetes fins a 150.000, poqueta cosa evidentment no?, però una mica més que els 11.000 milions de pessetes que vàrem aconseguir aquests últims temps nosaltres, i que segons sembla tampoc no és gran cosa no?—, però en fi, jo li agrairia que vostè no em faci dir coses que jo no dic, per exemple.

I en aquesta línia del rigor, vostè veig que insisteix molt en «com és que nosaltres no hem volgut establir contacte amb la Junta Regional del Piemont». Bé, a vostè, algú que evidentment no és la Generalitat, que deu ser algú de la Junta Regional del Piemont, suposo, l'ha informat que, efectivament, la Junta Regional del Piemont ens va escriure una carta. Del que no l'han informat és que nosaltres la vam contestar. La llegeixo: «*Egregio dottore*, he llegit amb molt d'interès la seva carta del 30 de juny passat i abans que res li prego que m'excusi de no haver escrit de seguida la resposta, conforme era el meu desig. El Conseller senyor Oller m'ha fet una relació particularitzada de l'entrevista que va tenir amb l'assessor per a la Indústria del Treball, senyor Giovanni Lassia, i evidentment li puc dir que, com a vostè, també a nosaltres ens preocupa que l'actual situació es pugui reconduir ordenadament, cap a resolucions que siguin, al més mínimament possible, lesives per als interessos generals dels nostres respectius països. Seria certament molt interessant de poder tenir un primer contacte, per canviar impressions en els aspectes generals indicats per vostè en la seva carta, i per això en el futur em complauria molt de rebre un representant de la Junta, aquella persona que vostè, senyor President, vulgui designar. En espera de tenir l'ocasió d'uns més grans i més amples contactes amb vostè, li prego, senyor President, d'acceptar el testimoni de la meua més alta consideració».

El Sr. LUCCHETTI: ¿La data de la carta?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: La data de la carta, sí senyor, la data de la carta és l'1 de setembre. Del 30 de juny a l'1 de setembre van dos mesos, la qual cosa és lentitud en contestar —jo ho reconec— però és que hem tingut moltes altres feines. Però de l'1 de setembre al 8 de novembre —que no ens han dit res més— hi va més. O sia que, de moment, diguem-ne, és menys eficient l'administració —segons sembla molt d'esquerreres— del Piemont, que no pas l'administració quasi reaccionària de Catalunya (*rialles*). Bé, aleshores, dit això —només per a il·lustrar el seu rigor, senyor Alessio, no senyor Alessio, senyor Lucchetti— (*rialles*) només per a il·lustrar el seu rigor i perquè els digui als de la Junta Regional que el tinguin al corrent, no solament de les seves cartes sinó de les que reben. Ara, a part d'això, jo li diré una altra cosa també, amb tota claredat —ja saben que a mi m'agrada dir les coses tal com em sembla que són, perquè és que sinó no ens entendrem. Primera, a mi m'a-

gradaria molt amb vostè un dia parlar d'Itàlia, de la Lombardia, del Piemont, de per què aquest país que és Itàlia i aquestes zones —que en aquest cas em sembla que en podem dir regions— es van salvant, malgrat totes les aparences, de vegades. I per què no acaben d'anar bé, perquè també s'ha de dir que no acaben d'anar bé, ¿les dues coses no? I analitzarem aquest fenomen d'això que en diuen l'economia «sommersa», o sia l'economia, diguem-ne, que no es veu, aquesta gent que treballa sense que ningú no ho sàpiga, aquesta gent que treballa sense pagar impostos, aquesta gent que treballa sense llicències fiscals, etc., etc., que en el cas del Piemont o, sobretot, potser més exactament, més exactament de la Lombardia, representa —sembla— entre el 20% —sembla, ¿és molt difícil de despistar el que representa una economia «sommersa» no?— doncs representa entre el 20% i el 25% de l'economia del producte, que és molt gros; representa això. Un dia, si vostè vol, de tot això en parlarem, perquè és un tema per a mi apassionant, i m'imagino que per a vostè també. I aleshores, de passada, parlarem d'una cosa, de que problemes com els de la FIAT i la SEAT, no els resol la Junta Regional del Piemont; i després li ho demostraré. Hi ha més possibilitats que el Govern de Catalunya pugui resoldre una mica, o pugui ajudar, o pugui pressionar efectivament el problema de la SEAT, que no pas que la Junta Regional —i ara li ho explicaré— la Junta Regional pugui fer això. I evidentment la Junta Regional del Piemont no resol el problema de la SEAT. Entre altres coses perquè vostè, senyor Lucchetti, sap perfectament quina és la situació de la FIAT, i la situació de la FIAT és desesperada, absolutament desesperada, i té molta feina la FIAT per a salvar-se ella, molta feina. Però si a més li diem que ha de salvar la FIAT, i li ho demana la Junta Regional del Piemont, aquest senyors, doncs aleshores això realment és, home, és una cosa que també s'ha de fer, per això vam contestar, i per això estem esperant ansiosament la resposta. Cada matí demano «ha arribat la resposta del Piemont? No ha arribat» (*rialles*). O sia que evidentment això s'ha de fer també, això s'ha de fer.

Ara, a mi, senyor Lucchetti —i no es molesti—, que ningú no em digui que ara parlo de Madrid. M'interessa més poder fer el que faig de tant en tant, que és parlar mitja hora amb el senyor Espinosa per telèfon, o amb el senyor de la Rica, amb el senyor Antoñanzas, i dir «escolta, com ha anat això de la TOYOTA, com ha anat, com ho teniu això?» Que quan vénen els de Comissions Obreres em demanen això, ¿eh?, no em demanen què ha dit la Junta Regional del Piemont. Em diuen: «escolti, què diuen els de TOYOTA?», «doncs mira, diuen això, diuen allò, diuen el de més enllà». Bé, i precisament a mi el que m'interessa és el que passarà la setmana que ve, que tindrem una entrevista a fons amb aquests senyors —no amb la Junta Regional del Piemont, molt de gust si vénen, molt de gust— però de tota manera el senyor Espinosa, el Vice-president de l'INI, el senyor Bayón, Ministre d'Indústria, el senyor de la Rica, President de l'INI, el senyor Antoñanzas, President de SEAT, «i què diuen els de TOYOTA?, i com ha anat aquell viatge al Japó?, etc.». I això és el que nosaltres... Evidentment, ja sé que el dia que agafo el telèfon i truco el senyor Espi-

nosa no ho sap ningú, i que en canvi si vinguessin els senyors de la Junta del Piemont— a la millor acompanyats per vostè, senyor Lucchetti, amb molt de gust serà rebut— sortirem a la televisió, i sortirem en els diaris i podrem fer veure davant del país que fem alguna cosa. Però jo, perdoni, que ningú no es molesti, prefereixo la mitja hora de conversa amb el senyor Bayón, prefereixo això, i crec que faig un servei a la SEAT, a l'economia de Catalunya i als treballadors de la SEAT fent això. Bé, jo ara em podria estendre sobre això, que és un tema que m'apassiona. Quan l'altre dia, un destacat dirigent comunista deia parlant de la FIAT i de la manera com s'havia resolt —mig resolt, ja ho veurem, tot el tema de la FIAT— deia «Amendola tenia raó.» Vostè sap què vol dir. Alguns Diputats, i perdonin, no tenen obligació de saber tantes coses tan especialitzades sobre la política de Torí, gairebé per dir-ho així. Però el senyor Lucchetti sap què vol dir «Amendola tenia raó.» El senyor Giorgio Amendola, aquell polític comunista que va morir fa un any, arraconat dintre del Partit Comunista italià, tenia raó —sí, sí, arraconat dintre del Partit Comunista italià—, aquell senyor tenia raó. Perquè deia que no podíem reintroduir allò que alguns periodistes italians diuen que en el cas de la FIAT no hi cap «el neoleninismo di picchetto» que vol dir la mobilització acompanyada de piquets, de vegades, concretament en el cas de FIAT. Bé, ¿però tot això s'ha resolt? Doncs miri, no s'ha resolt a través de la Junta, s'ha resolt al final a través d'unes contramobilitzacions, que vostè sap perfectament que van obligar en un moment determinat els sindicats que estaven negociant a Roma. I en aquest sentit jo recomano als membres del Partit Socialista que llegeixin les declaracions del senyor Benvenuto, Secretari General de la UIL, en les quals explica com s'ha resolt això, i que són unes declaracions, crec jo, molt positives, molt importants, quasi tan importants com les que de tant en tant fa el Secretari General de la SGIL, el senyor Lama. Però en fi, això de tota manera ho deixarem córrer, simplement era per explicar-li al senyor Lucchetti que els afers italians, els afers del Piemont, els afers de la FIAT, nosaltres els seguim amb molta atenció. Que de la FIAT, personalment el President de la Generalitat en sap gairebé tant com de SEAT, i que la conseqüència de tot això és que procurarem la setmana que ve, doncs, reprendre els nostres contactes a fons amb el senyor Bayón, amb el senyor de la Rica, amb el senyor Espinosa i amb el senyor Antónanzas; i evidentment també ens caldrà fer-ho si vénen, perquè el senyor Lucchetti inclús els pot acompanyar, si vénen, podem rebre una delegació de la Junta Regional del Piemont.

Dit això, de fet res més, pràcticament, res més. Únicament només per acabar, jo he quedat entendrit, senyor Armet, he quedat entendrit, emocionat, per les enormes dificultats que es veu que és fer això, fer d'oposició (*remor de veus*). Ara, com pot comprendre, si fer d'oposició és difícil, fer de govern, de govern minoritari, doncs també ho és. I jo comprenc el que vostè diu «és que l'obligació de l'oposició és posar bastons a la roda, normalment; nosaltres aquí no ho podem fer, no podem fer tant», d'acord, potser sí, però també de vegades, i concretament els partits que jo represento, ho estan fent en

alguns Ajuntaments, i a vegades hi ha algun Ajuntament bastant gran, i a vegades sense cap contrapartida de protagonisme i en situacions incòmodes; de vegades també la funció dels partits que, diguem-ne, no guanyen, és ajudar a fer que el país o l'entitat que sigui, sigui governable autènticament. Bé, naturalment es pot fer l'opció que es vulgui, però encara que sigui difícil aquesta funció de govern, jo diria que ho és gairebé tant com la de fer d'oposició. De tota manera ho intentarem fer. Jo li deia abans a un company de vostè, senyor Armet, que em demanava «home, sembla mentida que no us ocupeu de tal cosa» jo deia «home, nosaltres ens n'ocuparem si ens deixen mínimament temps per a fer-ho, ¿no?», si ara no ens voten 40 resolucions per a resoldre-les en un mes, de coses que fer-ne una resolució dura un minut, i en canvi resoldre-les dura quize dies, com a mínim, de treball intens; potser ens n'ocuparem. De tota manera, aquesta és la funció del Parlament. Jo no he defugit mai el contacte amb el Parlament, i fins i tot referint-me —no sé si ha estat abans, no recordo qui ha estat, que ha fet una petita crítica a certes actituds, no sé si ha estat el senyor Pedrós— a certes actituds diem-ne beligerants del President de la Generalitat, vostès han de triar, ¿volen un President de la Generalitat que es presenti davant del Parlament, que accepti el joc parlamentari, que rebi les crítiques, que les contesti; o volen un President de la Generalitat que es quedi al Palau de la Generalitat? Si volen un President que vingui aquí, que accepti les crítiques, que les contesti, forçosament, de tant en tant, ha d'entrar en el terreny de la polèmica. Això és evident. Jo penso que vostès deuen voler un President de la Generalitat que accepti plenament el que és la responsabilitat d'un President democràticament elegit, que per tant entra de vegades en aquesta línia. Però bé, repeteixo això, és una última observació que volia fer naturalment, per acabar només el que volia dir-los, és que, efectivament —tal com ha dit abans el senyor Acosta Sánchez— els instruments són migrats, els instruments són migrats, però jo crec que, perdonin —espero que no diran que això és voluntarisme, però si ho és què hi farem, les coses que jo personalment hagi pogut fer, bàsicament han estat inspirades en aquest esperit ara i fa molts anys—, però malgrat que aquests instruments siguin migrats, nosaltres creiem sincerament que si s'utilitzen amb un autèntic esperit de país per una banda, i per l'altra banda amb una voluntat, diguem-ne, de no pas treure'ls el màxim de suc possible, de combinar tota una sèrie de factors que cadascun ha agafat pel seu compte, insuficients però que sumats en un lloc determinat, poden produir la massa crítica necessària perquè puguin fer efectivitat, nosaltres creiem que tenim moltes coses a fer. Jo acabo amb les mateixes paraules amb què vaig acabar ahir, jo penso que amb aquest Pla econòmic que tots vostès han criticat efectivament, i amb l'Estatut que tenim que també tot sovint es diu que no és suficient, i no ho és, que amb això podem fer grans coses. Nosaltres estem a l'espera dels seus suggeriments, però ja els anunciem des d'ara que pensem dur a terme una acció en aquesta línia que espero sincerament que tindrà eficàcia.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, d'acord amb els articles 63 i 119 del Reglament, i d'acord, d'altra banda, amb els comentaris que han estat fets per la

Mesa, aquesta intervenció del Molt Honorable Sr. President de la Generalitat dona peu que si algun altre Grup, algun Grup parlamentari, vol intervenir novament, pugui fer-ho. Pregaria, però, que només ho fessin els Grups que, en certa manera, hagin estat implicats per aquesta darrera intervenció del senyor President. I, a més a més, d'acord amb l'article 63, anuncio des d'ara que seré absolutament rigorós en el temps que vaig a fixar, que serà de cinc minuts per a cada intervenció.

Algun Grup parlamentari desitja intervenir? El senyor Acosta Sánchez.

El Sr. ACOSTA: Desde el escaño, señor Presidente, solamente para decir...

El Sr. PRESIDENT: No, no. Des d'aquí, senyor Acosta. Des d'aquí.

El Sr. ACOSTA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, no creía necesario hacer uso de la tribuna, porque lo que voy a decir es muy breve. Sencillamente, que a lo largo de las intervenciones del señor Presidente no se nos ha demostrado que exista el Plan de Actuación Económica. Lo que yo he dicho es cierto; parece que el señor Presidente lo ha rentabilizado. Yo he reconocido que, hoy por hoy, los medios son escasos, pero eso me lleva a otra interpretación de este debate, y es el producto, digamos, electoralista que ha impregnado todo él. Porque si se reconoce que no hay medios suficientes, no hay mecanismos, no hay instrumentos para establecer un plan, y a pesar de todo se provoca un debate a lo largo del cual se pone de manifiesto reiteradamente que no existe el plan, hemos de interpretar que este debate está pensado para otra cosa, que no, seriamente, para ahondar en la política económica de la Generalitat. Por otra parte, no se ha entrado en ninguna de las críticas más serias que aquí se han hecho por parte de los Grupos. Yo he entrado a fondo en la desmitificación de la terminología de este plan. En esta filosofía, que subyace en el fondo, de paternalismo, de moralización, inadecuada totalmente al tratamiento de las relaciones de producción y al tratamiento de la situación de crisis, tal como se está dando hoy día en la Cataluña actual. Y de alguna forma he conectado al final con que el tratamiento que se dé a la crisis va a condicionar esa otra gran tarea que es la catalanización. Porque, insistimos, como se ha dicho aquí, si no se trata con todas las fuerzas sociales implicadas en este tema, y si no se atiende rigurosamente a los defectos sociales de la crisis, se va simplemente, a través de un plan ficticio, a través de un plan semántico. A mí me parece que el mejor calificativo que merece este plan, supuesto plan, es el de «plan semántico». Plan lleno de conceptos totalmente sin contenido, como la economía intersticial, como los sacrificios compartidos, como el fondo ocupacional... Se ha hecho continuamente alusión a la falta de rigor por todos los Grupos participantes. Yo también digo que hay una falta de «Rigol», porque realmente no hay plan. (*Rialles.*) Realmente no existe el plan. Y esto es algo que se ha demostrado en el curso del debate.

Nos ha parecido también observar, y esto lo lanzamos a modo de orientación para futuros debates, un síndrome de jocosidad (*remor de veus*)...

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Silenci! Silenci!

El Sr. ACOSTA: ...en el partido del poder, un síndrome de jocosidad, diríamos, alargando un poco más la observación, de frivolización, en el partido en el poder y en sus instancias máximas que, en su día, se le criticó al Portavoz de otro Grupo parlamentario aquí. A ver si va a ser esto una sucesión de hombres de teatro.

Nada más.

El Sr. PRESIDENT: Bé; el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat ha indicat que desitjava intervenir. Quins altres Grups? (*Els Portaveus de la resta de Grups demanen per parlar.*) Grup Socialista? Grup d'Esquerra Republicana?... Molt bé; té la paraula el senyor Hortalà pel Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes consideracions finals, molt breus; jo en diria de filosofia social. Quin és el fet? El fet és que hi ha una crisi. I la seva circumstància és que s'ha presentat un programa d'actuació econòmica. De fet, aquest programa d'actuació econòmica no és un fet independent; aquest programa havia de presentar-se quan es va fer la investidura a la Presidència de la Generalitat. Però això es va ajornar. En aquell moment s'hauria presentat un programa —penso jo— amb orientacions pròpies, fruit de les elaboracions i de la calor d'una campanya. Però es va ajornar. Han anat passant coses, i aquell programa se'ns ha presentat ara, desvirtuat del que eren les seves bases essencials originàries. I per a nosaltres, per a Esquerra Republicana, per la manera com s'ha presentat aquest programa —i en valorem la necessitat, i en valorem l'esforç d'elaboració—, per la manera com se'ns ha presentat aquest programa, malgrat aquestes valoracions positives, hi tenim una certa recança. Ens indueix a un cert escepticisme. I crec que és legítim fer públic aquí aquest escepticisme. Perquè, per la via de l'escepticisme, el que realment voldríem fer, la notícia que volíem dar a aquesta Cambra i que volem donar al poble de Catalunya, és que fa falta fer un ús més extensiu de la solidaritat. Però aquest ús de la solidaritat no s'ha fet, ni es va fer en la preparació prèvia d'aquest programa. I, per tant, he dit i continuo dient que aquest, substantivament, encara que sigui un programa que es faci des del Govern, no deixa de ser un programa de partit. No hi ha hagut, amb el temps que se'ns ha donat i amb les circumstàncies dels papers que s'han repartit, no hi ha hagut temps d'una consulta, no hi ha hagut temps d'unes matisacions prèvies i jo crec que necessàries. Es portarà a terme aquest programa. D'acord. Però, malgrat els aclariments, malgrat els ajuts que es puguin donar, nosaltres continuem en una posició escèptica; i, segons com es porti a la pràctica aquest programa, si és que s'hi porta..., de l'escepticisme fins i tot podrem passar a l'estoïcisme (*remor de veus*). I és possible, i el temps penso que ens donarà la raó, que només, davant la magnitud del problema econòmic en què ens trobem, que només hi trobarem sortida —i, ho repeteixo, penso, estic convençut, que el temps ens donarà la raó—, només hi trobarem sortida si fem un ús ampli, generós, ben entès, de la solidaritat. No d'una solidaritat atorgada, sinó d'una solidaritat que en el seu moment, ho repeteixo, davant la magnitud del problema, faci entendre que les tasques de govern de Catalunya, ara com ara, són tasques de tots i per

a tots, en benefici total i exclusiu de la nostra sobirania nacional.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Centrista, té la paraula el senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem de dir, potser com a resum final, que la nostra posició no és negativa ni destructiva en contra del pla, sinó que, en definitiva, el que volíem i hem fet —i crec que alguna cosa s'ha guanyat amb el nostre ajut, i amb alguns dels suggeriments creiem que també es pot ajudar a fer un complex de propostes de resolució satisfactori— és una crítica constructiva, no per a tirar per terra el pla, sinó per a millorar-lo, i, entre tots, anar-ne aprenent sobre la marxa, i intentant-ho fer al millor possible.

I després voldria apuntar dues o tres cosetes en relació, potser, amb l'etern debat o amb les referències; un torn d'allusions que jo hauria deixat passar, però ho aprofito. És a dir, òbviament, l'article 6, paràgraf 2 de la LOFCA, però recollint textualment el que diu l'article 133.1 de la Constitució —i no podia dir una altra cosa—, diu que «cap comunitat autònoma no podrà establir tributs propis sobre aquells fets imposables que ja posi l'Estat». Aleshores, la llei no espatlla res. En tot cas, ho havia espatllat la Constitució. El 133.2 ho desenrotlla, ho matisa i ho deixa realment resolt.

I potser un últim punt i és que, és clar, aquesta va ser una llei que va trigar molt entre la presentació primera i el fet que la Comissió l'estudiés. I aleshores hi van haver moltes rècules de presentació d'esmenes; jo he dit abans, en aquesta precisió, que la Minoria Catalana va ser el segon Grup, en ordre, quant a presentació d'esmenes, però el Grup Centrista UCD va ser el primer. El mateix Fernández Ordóñez, que ja no era Ministre, va presentar un conjunt d'esmenes realment molt llargues, i vàrem millorar, també al nivell d'esmenes, nosaltres, tot el plantejament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo molt breument, perquè em sembla que venir aquí a parlar del poc rigor d'uns i dels altres una vegada més, traient punta del lapse que ja em van dir ahir —que m'havia deixat dos zeros—, i avui m'ho han tornat a dir... És clar, jo li podria dir —i em fa una mica de vergonya, però només segueixo el seu exemple— que ell va parlar de pel·lícules, i d'economia casolana... Vull dir que no ens posem a parlar de lapsus, perquè un lapsu el pot tenir qualsevol; i que quan jo parlo del poc rigor, en tot cas, parlo del poc rigor dels continguts, no dels lapses, als quals crec que no és elegant fer-hi punta. És únicament això.

Llavors, em volia referir a aquesta qüestió d'Itàlia i dir que jo agraeixo molt la informació; efectivament, aquí és un bon lloc per a fer aquests intercanvis d'informació. Si me l'hagués contestada ahir, en la seva intervenció, o fora de la intervenció, m'hauria estalviat la meva segona intervenció sobre aquest tema. Jo crec que aquest és un tema important; i si ve la delegació, presidida per qui si-

gui, i jo puc acompanyar-los, amb molt de gust, perquè és un tema de què tinc un cert coneixement —el tema de les relacions SEAT-FIAT— i, a més, també m'apassiona, com deia el senyor President. Però quan nosaltres dèiem que s'havia de tenir aquesta relació, no és un tema de sortir a la Televisió, com deia ell, o no sé quines motivacions hi trobava, sinó de resoldre problemes. Jo no deia, no ho he dit —i si ho he dit, ho rectificaria— que ha resolt el problema la Junta del Piemont. Jo, si no ho recordo malament, i crec que no ho recordo malament, he dit que hi ha jugat un paper molt important. I qualsevol persona que hagi llegit la premsa d'aquests tres últims mesos d'Itàlia sap que la Junta Regional del Piemont ha jugat un paper molt important en la solució dels conflictes, almenys en el terreny laboral. Potser tenim diferents fonts d'informació i llegim premsa diferent —això és molt probable— i per això tenim aquest enfoc diferent. (*Rialles en un sector de la Cambra.*) Jo no només llegeixo la premsa, sinó que he parlat sobre aquest tema amb persones d'Itàlia. Però el que jo volia dir sobre això és que no es tracta, no es tracta, quan nosaltres ens queixem i protestem per la inhibició, que se'ns digui que s'agafi el telèfon i es preguntí: «¿Com ho teniu, això, com ha anat el viatge al Japó?» És clar, jo crec que això és exactament el que jo volia que es digués, perquè aquesta és la no intervenció. Jo crec que, aquí, a Catalunya, tenim uns instruments i els hem de posar en marxa, i els havíem d'haver posat en marxa. I ara se'ns anuncia que, efectivament, perquè s'està pressionant en aquest sentit, que es nomenarà el representant de la Generalitat a SEAT. Això es podia haver fet fa molt de temps; es podia haver intervingut en aquest conflicte i no s'ha fet. I ara es fa, i ho agraim moltíssim, creiem que aquest és el camí, però que no se'ns vingui aquí a dir que agafem el telèfon i parlem mitja hora amb no sé qui i preguntem: «Com ho feu, això?», «què, com va l'assumpte, com ha anat el viatge al Japó?» Jo crec que és greu el que traspua tot això, jo entenc que aquesta informació que ens dona és bona i tal.

I, per acabar, únicament, hi ha hagut una referència a l'exercici del dret de vaga, i em sembla que es referia tant a Itàlia com a Espanya. Amb això nosaltres voldríem ser molt seriosos, i amb això, jo, personalment, voldria que quedés clar que no es pot parlar de l'exercici del dret de vaga menyspreant-lo; és un exercici que reconeix la Constitució, i l'exercici de l'organització de la vaga i de la informació de la vaga és un exercici reconegut, i, per tant, és com un dret democràtic el qual jo crec que cal respectar. Únicament això, perquè jo no crec que no el respectés la intervenció del senyor President, però jo vull fer constància que aquestes al·lusions a com es fan les vagues, a mi em sembla que no procedien.

I respecte a la frase, a l'escrit cèlebre del gran lluitador Améndola —que, per cert, va escriure aquest escrit, ja en el llit, molt malalt, i el va escriure en el màxim òrgan de difusió del Partit Comunista Italià, el *Rinascita*—, és, precisament, un article que va crear una gran discussió dintre del partit. I aquest gran lluitador pel socialisme i per la llibertat a Itàlia i a tot el món, és un home que ha mort als vuitanta-vuit anys, en el màxim organisme de direcció del Partit Comunista d'Itàlia. Jo no he entès

aquesta al·lusió. En tot cas, potser fora d'aquí, podríem continuar aquesta conversa amb el senyor President.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Socialistes té la paraula el senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré comentar molt breument el que puguin haver estat al·lusions directes o indirectes en relació amb l'exposició que anteriorment he fet.

En primer lloc, vull recordar, quan es parla de voluntarisme o no voluntarisme, de fer les coses ben fetes o mal fetes, que ahir es va assenyalar, em sembla, un element de racionalitat bàsic, una recomanació al Consell Executiu, d'emprar la metodologia de les dues fases per al programa d'actuació econòmica. I vaig dir molt clarament que el paper que es podia fer en un dia, en un dia, o en dos dies —que eren unes notes indicatives que després servien per a un primer debat amb consulta a institucions com podia ser l'Institut d'Investigacions Econòmiques o altres institucions del país—, podia permetre tenir un primer document, almenys de metodologia de debat, que permetés anar a un segon debat que hauria estat la discussió del programa d'actuació econòmica. Això és un element fonamental, perquè vol dir que el que es podia fer en un dia o dos dies, s'ha desenvolupat durant set mesos amb unes expectatives que indubtablement tenen importància, m'imagino, per al Govern, des del punt de vista de la política d'aquest efecte aparador, des del punt de vista del gruix informatiu que ha desenvolupat una metodologia mal enfocada.

En segon lloc, vull recordar que no es tracta de si inversió pública, tal o tal. Serà més forta, serà...; ha de ser la que ha de ser. I és amb criteris de solidaritat, amb plantejaments tipus LOFCA, amb plantejaments clars al nivell de l'Estat espanyol, a fi que nosaltres no haguem cada any i cada moment de portar la política de regateig, perquè la política de regateig dona beneficis conjunturals a curt termini, en el sentit de dir: ja hem arrencat això, hem obtingut allò altre. No, no; el que ens toca. I cal treballar en aquest marc de solidaritat, i en aquest sentit la política catalana va absolutament lligada amb una perspectiva autonòmica al nivell de l'Estat, o, si no, evidentment, en última instància, no és servir els interessos de Catalunya el fet de no desenvolupar una actuació en aquest sentit.

En tercer lloc, quan s'han fet comentaris sobre les actuacions del Consell Executiu, del President, dels Partits que li donen suport, de Minoria Catalana, aquí el que convé és una clarificació. Sovint, el President parla de la Generalitat, compte!, Consell Executiu o el President de la Generalitat. La Generalitat, ho som tots, cadascú en el seu lloc, assumint les seves responsabilitats, donant aquelles recomanacions que cal donar, fent un esforç perquè les lleis institucionals de Catalunya no siguin conjunturals, sinó que siguin estructurants del nostre país amb independència dels canvis conjunturals polítics que hi pugui haver, i en aquest sentit tots som Generalitat. I això és molt important, molt important. Aquest és un element fonamental.

Per fi, voldria dir, amb absoluta cordialitat i simpatia, això d'entendre i emocionar el President de la Generali-

tat no deixa de ser fins i tot una cosa per a passar a la història de Catalunya solament per aquest fet, i em sembla que això té la seva importància des del punt de vista d'aquest senzill parlamentari que en aquests moments els parla. Jo volia assenyalar aquí que l'actiu Portaveu de Convergència i Unió, senyor Macià Alavedra, en unes afirmacions que va fer precisament en aquest Parlament comentava que era molt més difícil —em sembla que era en una rèplica en el Grup del PSUC— fer d'oposició que fer de Govern, per trobar l'estil d'oposició. És difícil fer això, molt difícil. I nosaltres sí que estem convençuts que l'estil d'oposició ha estat sempre en funció dels interessos nacionals de Catalunya, en funció de les possibilitats que oferia l'Estatut. I vull dir que continuarem estant en aquesta línia.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, el debat en aquest moment sembla que s'ha convertit en una altra intervenció dels Grups, i el nostre Grup no podia ser-ne absent, perquè és un Grup parlamentari. Jo voldria reconduir una mica en aquests cinc minuts que tinc de temps el debat en els termes econòmics, que són els que ens interessen i els que en els Parlaments europeus sorgeixen quan hi ha realment un debat de programa econòmic. No podem oblidar la tendència observada en la divisió internacional del treball. Això és un tema de l'estratègia econòmica socialista, en el qual fa un gran èmfasi. En la divisió internacional del treball, les activitats de treball intensiu van cap als països del Tercer Món, sobretot en els afers del tèxtil, dels aparells de mesura, dels muntatges. I això afecta directament la gran crisi econòmica de Catalunya, i això afecta la situació de Terrassa i Sabadell, de la qual ens parlava el senyor Subirà.

D'altra banda, estem assistint a un desenvolupament de la tecnologia estalviadora de mà d'obra, i això és un fet actual. No em vull referir a la microelectrònica perquè això és un tema que és massa de moda aquests dies, però és un fet. Els sectors industrials catalans estan en una saturació. La siderúrgia, els béns d'equip, el tèxtil, evidentment que són sectors que afecten més, potser, el País Basc que Catalunya, però també ens afecten. I els sectors punta intensius utilitzen més béns de capital que mà d'obra. Això són uns diagnòstics que afecten la nostra crisi, diagnòstics de tipus internacional i que són els que s'estan debatent en els Parlaments europeus actuals. I el nostre programa d'actuació econòmica intenta trobar uns instruments per a combatre aquests temes.

Posem un èmfasi especial en dos instruments: la inversió pública, que escapa al nostre abast, però que és un tema fonamental; inversió pública en serveis socials, en equipaments, en infraestructures públiques, perquè la inversió pública, si no es fa, com és el que està succeint a Catalunya en aquests moments —perquè a Espanya l'augment de la inversió pública ha estat d'un 54% i a Catalunya ha baixat un 7,5% en aquests últims anys—, acaba de deprimir una economia ja deprimida pels factors que he dit anteriorment; i a més a més, no utilitzem

un instrument d'actuació econòmica bàsica, i després agreuja el problema bàsic de l'economia catalana, que és la falta d'infraestructura i la falta d'equipaments col·lectius.

L'altre gran punt, a més a més de la inversió pública, sobre el qual volem portar el màxim èmfasi, i que és el tema de debat, ho repeteixo, en els Parlaments europeus, és el foment de l'exportació. Només es pot combatre —i aquest és el tema a França, Alemanya i Itàlia— la crisi actual amb un augment de l'exportació. Però l'augment de l'exportació demana empreses que dominin prèviament el mercat interior; preus competitius internacionalment, i, per tant, productivitat i augment de la productivitat aquí; demana tecnologia pròpia, i, per tant, doctor Oro, recerca i investigació. I això està en el programa d'actuació econòmica; demana informació exterior, informació dels mercats exteriors, i, per tant, l'Institut de Promoció Comercial Exterior que nosaltres proposem, i demana per a poder exportar que les empreses tinguin facilitat de finançament. I tots aquests punts estan en el programa d'actuació econòmica i aquests són els eixos bàsics: inversió pública i foment de l'exportació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, dispensin perquè, realment, aquestes meves intervencions poden allargar massa el debat. Però hi ha un punt concret només que jo tinc necessitat de contestar.

El senyor Lucchetti ha dit que li he dit, que li havia semblat que jo havia dit... I, és clar, a base de dir que li havia semblat que jo havia dit demà podríem trobar-nos que a l'opinió pública catalana se li digués que jo havia dit una cosa que no he dit i que vull aclarir. O sigui, que no ens traiem els lapses, no. Per exemple, els 1.500 i els 550 mil milions de pessetes, que en el cas de vostès no és un «lapsus linguae», perquè és escrit en el projecte resolució de vostè a màquina; doncs, és un lapsus de màquina. Però, en fi, deixant de banda aquest tema, com vostè diu molt bé, totes aquestes coses no tenen importància. El que passa és que no els hem de donar importància, però, és clar, si a mi m'ataquen perquè resulta que he tingut aquest lapsus, l'altre, el de més enllà, jo haig de replicar en la mateixa línia; no té importància.

Ara, encara que vostè mateix ha dit «m'ha semblat que deia», jo voldria explicar el que vull dir amb això. Jo no he dit res contra la vaga, primer punt. Jo parlava d'Itàlia. En aquell moment —espero que això ha estat ben recollit— jo parlava d'Itàlia, però, a més, no he dit res contra la vaga. I perquè vostè i la Cambra entenguin ben clarament que no hi tinc res contra la vaga, jo el que vull..., perquè, és clar, de vegades quan les coses s'expliquen de pressa perquè no es vol cansar l'auditori, no es vol cansar el Parlament, s'expliquen malament, no? I perdonin, encara que això sembli una petita discussió entre el senyor Lucchetti i jo, potser val la pena, malgrat tot, que ho aclarim, perquè de cap manera no podia sortir dient que el President de la Generalitat ha parlat contra la vaga, de cap manera.

El que va passar és el següent, senyor Lucchetti. Tor-

nem al programa de la FIAT. La FIAT no pot salvar SEAT o té moltes dificultats almenys a salvar la SEAT perquè la FIAT el que té són moltes, moltes, moltíssimes dificultats per a salvar-se ella. I aleshores hi ha hagut un gran conflicte, que ve de molt lluny; fa anys que això dura. Hi ha un gran conflicte, que és el que gira entorn de tota la problemàtica que hem estat discutint i que fins i tot segurament està en l'arrel de la retirada de SEAT, que no sap com sortir-se'n; en això i en tot el que hem dit de la Junta, hi ha un gran conflicte, en el qual, en principi, es va arribar a un acord; tot això acompanyat de vaga, d'amenaça d'ocupació de la fàbrica, de discursos del senyor Berlinguer a les portes de la FIAT i d'instal·lació de piquets de vaga, entre els quals piquets de vaga, almenys els diaris que jo llegeixo parlen... eren piquets compostos per «picchiatori», que diuen els italians, que vostè ja sap el que vol dir, gent que no fa pas de piquet precisament sinó que estava la gent que intenta entrar. I aleshores, en aquestes condicions, s'arriba a un acord, un acord dur, perquè entre altres coses diu que la FIAT posarà 23.000 persones, 23.000 treballadors de FIAT —o potser són 24.000, però és igual, una xifra així— al que ells en diuen la Casa Integrazione fins, com a mínim, al juny del 83, i després hi ha tota una sèrie de mesures, de tipus laboral, de tipus retribucions, de tipus sous, etc. Bé, com que no tinc els papers aquí, no li ho puc dir amb exactitud i amb precisió, però en fi, «grosso modo» i bastant aproximadament, les coses són així. Aleshores, això es va negociar a Roma, no a la Junta del Piemont, a Roma. Jo crec que la Junta del Piemont, segons els meus diaris —ja li diré quins són els meus diaris: bàsicament, alguna vegada, alguna vegada, alguna vegada, puc arribar encara a rebre a les mans la premsa comunista, però normalment no ho és; el meu diari fonamentalment, no li ho nego, és el «Corriere de la Sera»; però no deixa de ser un diari d'informació molt important, italià, i normalment dels més objectius que hi ha. En això, la Junta res; sincerament crec que ha tingut un paper del que ha de fer, de mirar de ser-hi, de parlar-ne i de pressionar. Això es discuteix a Roma, amb una posició molt dura del Partit Comunista i del Sindicat Comunista, de tots dos, del Sindicat Comunista i el Partit Comunista, que no vol de cap manera aquest acord i que, doncs, reprèn una línia de gran enfrontament i de gran duresa, arrossegant-hi sindicats, que en el fons del fons no hi volen anar, com, per exemple, el sindicat més o menys demòcrata-cristià i el sindicat mixt però bàsicament sindicat socialista, del qual és secretari general, com deia abans, el senyor Benvenuti. I aleshores essent a Roma, discutint això, la vaga s'allarga, els piquets actuen, la gent intenta treballar, la gent ho intenta, no els hi deixen entrar, hi ha escenes de violència, com vostès saben, escenes de violència, perquè hi ha gent que reclama, a més del dret de vaga, una altra cosa, que és el dret del treball, «nosaltres volem treballar», però a aquesta gent no els deixen entrar. I aleshores, els quadres de l'empresa organitzen una manifestació, els quadres de l'empresa, que són gent més o menys sempre menyspreada i deixada a banda i de qui ningú no fa gaire cas, perquè no són sindicalisme de classe, etc., etc., tots aquests senyors diuen «nosaltres volem treballar», arriben a haver-hi inci-

dències i aquests senyors arriben a anar a bofetades amb els «picchiatori» dels piquets al davant de la FIAT, dels «Cancelli» de la FIAT, que diuen ells, no?, i aquests senyors organitzen una manifestació. A Itàlia, la FIAT té 18.000 quadres, que en té a Torí, en té a Milà, en té a Roma i sobretot en té molts també a Nàpols. Això vol dir que a Torí hi deu haver uns 10.000 o 12.000 quadres, màxim, de la FIAT. I aquesta manifestació segons dades del sindicat comunista de la CGIL va tenir 40.000 persones. Vol dir que hi va haver 30.000 persones que van dir: «ja n'estem tips, dels piquets, dels 'picchiatori', del radicalisme i d'ensorrar la FIAT, i que no ens deixin treballar». I aquests senyors es van manifestar. I aleshores va passar una cosa molt clara: quan a la una de la matinada, a Roma, el senyor Benvenuti, el senyor Carnici, i el representant comunista, que em sembla que era Lama, però no n'estic segur, d'això —ja he dit que no tinc els papers—, van tenir notícia que a Torí s'havien manifestat quaranta mil persones, van dir: deixem-ho córrer. Per què? Perquè arriba un moment que els «Picchiatori», i els piquets, i la radicalització es desmarquen de la base i de la gent, que el que vol és tirar endavant i no buscar més conflictes on ja les coses són prou difícils.

I així va anar la cosa, i és quan aleshores resulta que això que ha estat discutit —i ara no tinc els retalls, ho sento, però si vol, vostè i jo, un dia d'aquests, tindrem una conversa, perquè és un tema que a vostè l'apassiona i a mi també, i examinarem les declaracions dels dirigents comunistes, que convoquen una reunió del Comitè Central per discutir per què l'estratègia comunista ha fracassat a la FIAT— per què l'estratègia comunista... Ja li portaré els retalls i totes les demostracions que calgui. Bé, és això el que vull dir. I, això, de passada, em fa l'efecte que és un bon element de reflexió, és un bon element de reflexió, i ho he volgut aportar simplement, no per res, sinó simplement perquè no es pugui dir. Contra la vaga, res, ni de bon tros; la vaga és un dret absolutament inalienable, absolutament inatacable, el dret al treball també —sigui dit, de passada— el dret al treball també.

I, en fi, jo recullo —i espero que ningú no s'enfadarà— l'oferiment que m'ha fet el senyor Lucchetti; aquest és un tema que ell i jo —i qui vulgui, evidentment— però ell i jo, amb molt de gust i amb molt de plaer, per part meua, continuarem discutint fora d'aquí, perquè, si no, em sembla que ens allargariem massa.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti pot parlar per al·lusions, amb un temps màxim de cinc minuts, tal com indica el Reglament.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, en tinc massa amb cinc minuts, perquè ja em sembla que aquest tema, sincerament, és una discussió una mica surrealista. Perquè amb els greus problemes que tenim, aquí, a Catalunya, amb la SEAT, que ara hàgim iniciat aquí, el senyor President de la Generalitat i un humil Diputat, una conversa sobre el conflicte a Torí, de la FIAT, a mi em sembla surrealista, i jo no el seguiré, almenys aquí, i, per tant, estic d'acord, que el podem seguir. Però un altre tema surrealista que ha tornat a sortir, ha tornat a ser el dels lapsus, i, aquest vegada, el meu era per escrit. I aleshores voldria recordar —i em perdonaran—, breument,

les disset diferències que hi havia entre els dos documents que se'ns va entregar, almenys a nosaltres, els senyors Diputats, i les diferències que hi havia i un lapsus que jo em resisteixo d'explicar aquí, ara, a les senyores Diputades i als senyors Diputats, que ja el coneixen, i al respectable públic (*Remor de veus.*) Se'ns parlava que volíem una Administració autonòmica i feliç, en el primer redactat, i nosaltres estàvem contentíssims que aparegués allò de l'Administració autonòmica i feliç (*Remor de veus*) perquè ens semblava que, en un programa econòmic, el fet que hi apareguessin aquests signes d'imaginació era una cosa molt positiva. Després serà el redactat definitiu...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Lucchetti, permeti'm un aclariment. Va haver-hi un text que necessitava una revisió ortogràfica, i va haver-hi un altre text que, per error de la Presidència, va ser distribuït als Diputats.

El Sr. LUCCHETTI: Bé, jo, jo...

El Sr. PRESIDENT: Per tant, li prego que si vol, realment, fer estat d'això, acusi el President del Parlament, però no a ningú més.

El Sr. LUCCHETTI: No, jo demano disculpes, això no era cap acusació a ningú, perdó, no era cap acusació a ningú; era únicament un problema de lapsus. Jo no vull fer cap acusació, ni tan sols al President del Parlament, perquè sé que això va ser un error involuntari —no hi ha cap problema en això—, era únicament —insisteixo en la qüestió de l'administració autonòmica i feliç— perquè de lapsus per escrit, en pot tenir tothom, i és molt més greu que el tingui un partit que és en el Govern amb un document que s'entrega oficialment al Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Bé, per fi, ha acabat aquest debat i podem, doncs, parlar de la seva continuació aquesta tarda, perquè ha acabat la primera part del debat, haig de rectificar, i després vénen les resolucions i el debat sobre les resolucions. Els senyors Diputats coneixen les normes d'interpretació de l'article 120 del Reglament que els van ser distribuïdes. D'acord amb aquestes normes i els acords que ha pres la Mesa, suspendrem ara aquesta reunió i donarem un termini que començarà a les dues de la tarda, per presentar resolucions. El termini és, d'acord amb el Reglament, de mitja hora, de manera que el temps de presentació de resolucions acabarà a les 14,30, a dos quarts de tres de la tarda.

Aleshores, els projectes de resolucions rebuts seran distribuïts immediatament a tots els Grups parlamentaris, de manera que els Grups parlamentaris puguin estudiar-los i, eventualment, puguin, entre ells, examinar si és possible fer alguna proposta transaccional.

Donarem per a això un termini de tres hores, de manera que el temps per a presentar propostes transaccionals acabarà a dos quarts de sis de la tarda. A dos quarts de sis de la tarda, la Mesa recollirà totes les noves propostes transaccionals que s'hagin presentat i qualificarà totes les propostes que quedin en peu i, aleshores, mitja hora més tard —esperem que amb mitja hora n'hi haurà prou per a aquesta tasca—, és a dir, a les sis de la tarda, reprendrem la reunió. De manera que, senyors Diputats, se suspèn la sessió fins a les sis de la tarda.

(Són dos quarts i set minuts d'una del migdia.)

Es reprèn la sessió a dos quarts i mig de set de la tarda. Presideix el Molt Honorable Senyor Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat i els Honorables senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Oller, Guitart, Cullell, Laporte, Carol, i Rigol.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, uns mots per a justificar primerament el retard amb què reprenem la reunió d'avui. En el curs d'aquest període que havíem obert de tres hores, perquè hi poguéssim haver un intercanvi de punts de vista entre els Grups parlamentaris, per veure si es podia arribar a transaccions respecte a les propostes de resolució relatives al debat que hem acabat aquest matí, s'ha fet patent que aquest termini de tres hores era insuficient i s'ha demanat una reunió de la Mesa amb la Junta de Portaveus per a estudiar què convenia fer, a fi que es poguéssim arribar a unes resolucions finals que fossin al més coherents possibles, i, a la vegada, doncs, de la màxima concisió, que també és necessària en aquest cas. Això ha donat lloc a aquest retard, i la conclusió ha estat la següent: una proposta d'alteració de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 61, apartat 3, del Reglament. En tant que President proposo, doncs, que l'ordre del dia sigui alterat de la forma següent: el darrer punt, és a dir, el debat i votació de les proposicions no de llei relatives al decret que regula les funcions del Delegat del Govern a les comunitats autònomes, seria passat a debat i votació immediatament, i deixariem el debat i votació de les resolucions respecte al programa d'actuació econòmica del Govern per al proper dimarts.

Si el Parlament està d'acord amb aquesta modificació, indicaré tot seguit quines serien les dades i les hores en què podríem reprendre el debat sobre les resolucions i la votació de resolucions més endavant. ¿No hi ha objecció a l'alteració proposada de l'ordre del dia? *(Pausa.)* Considero, doncs, que aquesta alteració ha estat aprovada per assentiment de la Cambra. Queda doncs entès que immediatament, a continuació, passarem al debat i votació de les proposicions no de llei.

Quant al debat i votació de les propostes de resolució que han estat presentades respecte al debat sobre el programa d'actuació econòmica del Govern, en modificació de la norma anterior, i especialment del punt F d'aquesta norma, s'amplia, per acord de la Mesa, el termini per a presentar propostes transaccionals fins al dimarts dia 11, a les dues de la tarda. Repeteixo: s'amplia el termini per a presentar propostes transaccionals fins al dimarts dia 11, a les dues de la tarda. La Mesa es reunirà a les quatre de la tarda per a examinar aleshores les propostes que quedin en peu, i el Ple del Parlament es reunirà a les sis de la tarda del dimarts dia 11, per a acabar la sessió en curs. Queda entès que la convocatòria de qualsevol Comissió —com per exemple la Comissió de Reglament, que ho trauria estat per al dimarts a la tarda— queda anul·lada i es procedirà a una nova convocatòria.

Proposicions no de llei relatives al Decret que regula les funcions dels delegats del Govern a les comunitats autònomes

Passem, doncs, al debat sobre les proposicions no de llei relatives al Decret que regula les funcions dels delegats del Govern a les comunitats autònomes. Per acord de la Mesa i de la Junta de Portaveus, aquest debat es farà de la forma següent. Primerament, d'acord amb l'article 130, apartat 2, del Reglament, que permet al President de la Cambra d'acumular, als efectes del debat, les proposicions no de llei relatives a una mateixa qüestió, acumulem el debat sobre la proposició no de llei presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya i la proposició no de llei presentada pels Grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes, Partit Socialista Unificat, Esquerra Republicana i Andalustes. De manera que hi haurà un sol debat. S'ha acordat que les intervencions dels diversos Grups —tots hi tenien dret a intervenir d'acord amb el Reglament— es faran per ordre de menor a major, i que cada Grup disposarà de quinze minuts per a exposar el seu punt de vista, ja sigui en defensa dels textos que haurà proposat, ja sigui en defensa d'esmenes que haurà presentat, ja sigui per a exposar les seves intencions de vot, en vista dels textos que se sotmetran a votació. Malgrat això, hi haurà també possibilitat d'explicar el vot un cop acabades les votacions. Les votacions tindran lloc, d'acord amb el Reglament, començant per la proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que va ser presentada amb anterioritat a l'altra proposició no de llei. Recordo als senyors Diputats que, d'acord amb l'article 130, només es poden votar els textos presentats pels Grups que hagin presentat la proposició no de llei, o bé aquests textos modificats amb les esmenes que aquests Grups hagin acceptat, però que no es poden votar les esmenes no acceptades.

Bé; em sembla que, aclarit aquest punt, podem començar, doncs, el debat de les dues proposicions no de llei. Seguint la norma indicada, té la paraula el representant del Grup Andalustista.

El Sr. ACOSTA: Renunciamos a nuestro turno, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Com que el Grup Andalustista renuncia a la paraula, té la paraula el representant d'Esquerra Republicana, el senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el debat aquest que ens escau d'obrir, en realitat té una altra profunditat molt més gran que l'aparent de parlar del decret del 10 d'octubre proposat. En realitat, el que està en discussió és el concepte mateix de què és l'Estat de les autonomies, aquesta expressió que el meu company de Grup, Diputat senyor Hortalà, ahir qualificava com a estranya invenció. I, afegia, a més, que el que cal dir, i fer, és federalisme —si és que l'Estat de les autonomies ha de tenir algun sentit—; aquest és el punt de vista del nostre Grup parlamentari. Cap organisme superior no ha d'assumir les competències que pugui i vulgui assumir un organisme inferior; aquest és el principi del federalisme. Però si teníem dubtes sobre l'estra-

nya invenció de l'Estat de les autonomies, cal dir que el Decret del dia 10 d'octubre ens treu molts dubtes, perquè ja comencem a saber el que vol dir, almenys des del punt de vista dels qui han redactat aquest Decret. El Decret del 10 d'octubre proppassat, en realitat, utilitza el sistema, acceptant els principis generals, de passar a la tècnica de retallar tot el possible amb normes que desenvolupin els principis.

Nosaltres creiem que el Decret del 10 d'octubre desborda, sobre la base d'una concepció centralista de l'Estat, l'article 154 de la Constitució, i, a més de desbordar el 154 de la Constitució, que vulnera l'Estatut. I és d'aquesta manera com ens hem expressat en les esmenes que hem presentat al text del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en la seva proposició no de llei, i que ara estic defensant: les nostres esmenes.

Primer de tot, voldria dir que resulta molt sorprenent que s'utilitzi la forma de decret per a desenvolupar la Constitució. Aquesta és una qüestió que ja ha estat al·ludida —a la qual, m'imagino, es referiran altres oradors darrere meu—, i el menys que es pot dir és que no és la forma ortodoxa de desenvolupar la llei fonamental: la Constitució. I, en segon lloc, vull dir de seguida, que la incongruència entre el Decret del 10 d'octubre i l'article 154 de la Constitució no és una incongruència de detalls, sinó de fons, de conjunt. Respon a tota una filosofia, a tota una concepció global sobre les autonomies, que, a criteri nostre, desborda el que preveu l'article 154.

Per utilitzar una paraula gruixuda, perquè em sembla que hi ha hagut poques cites en idiomes estrangers en la sessió que tenim ara, diríem que és tota una «Weltanschauung» —paraula cara als filòsofs alemanys—, tota una concepció global sobre les autonomies i l'estat de les autonomies amb el qual mostrem el nostre radical desacord.

S'ha dit, els dies passats, que les discrepàncies que nosaltres havíem mostrat eren discrepàncies sobre una qüestió de protocol, i sobre una qüestió del nom del Governador general, i, basant-se en aquesta reducció abusiva que ens preocupàvem només de protocol i de terminologia, que la nostra posició era provinciana. Jo vull dir aquí que potser aquest qualificatiu de provinciana és, realment, el que escau, si és que recordem el sentit etimològic de la paraula província. Com els senyors i les senyores Diputats saben, província procedeix de la preposició llatina «pro» i del verb «vincere»; són les divisions territorials establertes per als pobles vençuts. I Catalunya va passar a ser una província amb el Decret de Nova Planta, després de l'any 1714, i com que encara no n'hi havia prou, va passar a ser esquarterada en quatre províncies a partir de mitjan segle passat.

De manera que no és estrany que tinguem l'actitud etimològica de la paraula província quan jutgem aquestes qüestions, perquè per nosaltres no es tracta de protocol i de nom, sinó que sota l'aparença en què aquests dos punts es discuteixen, hi ha quelcom de molt més profund.

Sobre l'anomenada qüestió de protocol, el que hi ha és una confusió molt típica de l'Administració central de l'Estat espanyol entre Govern i Estat, nocions que qual-sevol sap que són ben diferents. Com és possible, i on s'és vist, que s'estableixi una precedència d'un funcionari

de tan alt rang i categoria com es vulgui —perquè és el director de l'Administració perifèrica de l'Estat i el coordinador d'aquesta Administració perifèrica amb l'Administració de la Generalitat— sobre un Parlament elegit per sufragi universal de tots els ciutadans de Catalunya? I un Parlament que no és, únicament, una assemblea legislativa d'una comunitat autònoma, sinó que, per nosaltres, catalans, és una institució secular, i que, per a tots nosaltres, quan diem Parlament de Catalunya, volem dir una cosa que, per estalviar-me qualificatius massa llargs, em permetran que digui una cosa molt especial per a tots els catalans. De manera que no és una qüestió de protocol, sinó una qüestió, molt més profunda, de confusió entre conceptes elementals, que ens fereixen i ens lesionen profundament.

Sobre la qüestió del nom. Tampoc no és que sigui poca cosa; que jo sàpiga, en el moment actual, a la Península Ibèrica hi ha només tres governadors generals, i, aquesta observació, em sembla que ja ha estat feta: el Governador General de Catalunya, si quedés subsistent el decret del 10 d'octubre; el Governador General del País Basc i el Governador General de Gibraltar. Que ningú no s'espanti, doncs, si diem que té ressonàncies colonials, aquesta denominació. El que esmento són fets.

I cal dir també que pel que fa referència als records històrics d'aquesta denominació, aquí l'hem coneguda en temps no massa reculats, durant tot el Bienni Negre —durant la Segona República— en el període en què va ser suspesa la vigència de l'Estatut de Catalunya. Vet-ho aquí pel que fa al nom de «Governador General».

Però la nostra argumentació no es deté aquí, ni de bon tros, sinó que passa també a qüestions de fons, que voldria detallar breument: l'article 6 del Decret del 10 d'octubre, per exemple. Aquest article 6, en el punt c), diu —entre les funcions que corresponen al Governador General—: «c) —llegeixo, en castellà, del text del Butlletí Oficial de l'Estat— dirigir y coordinar en los términos previstos en las leyes y a través de los gobernadores civiles, la actuación de los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado». I llegeixo, del text de l'Estatut de Catalunya, el punt 6 de l'article 13, que diu: «es crea la Junta de Seguretat, formada per un nombre igual de representants del Govern i de la Generalitat, amb la missió de coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i de les forces i cossos de seguretat de l'Estat». Com és possible que se sostingui que el Decret del 10 d'octubre passat no vulnera l'Estatut de Catalunya? Cal només sentir la lectura dels dos textos, una darrere l'altra.

Però hi ha més: l'article número 8, del Decret de 10 d'octubre, diu: «en el marco de las competencias del Gobierno y de la Administración civil del Estado, corresponde a los gobernadores generales, en coordinación con los gobernadores civiles, adoptar las medidas oportunas para preservar el principio de igualdad y proteger el ejercicio de los derechos y libertades públicas de los españoles reconocidos en la Constitución y en las leyes». La Constitució reserva això als poders públics, i l'Estat —poder públic— té el seu representant ordinari en el President de la Generalitat. Com és possible que no hi hagi ni tan sols una al·lusió a qui és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, en l'article 8 del Decret del 10 d'oc-

tubre? Quan estem parlant de vulneració de l'Estatut i de depassament, de desbordament de l'article 154 de la Constitució, estem utilitzant, doncs, termes que ens semblen encara molt prudents.

I, en fi, voldria parlar també de la Disposició Addicional Primera. Aquesta Disposició Addicional Primera, en dos llocs diferents, en el paràgraf 1 i en el paràgraf 3, crea la figura de «Gobiernos Generales de las comunidades autónomas». Encara no n'hi havia prou amb governador general, sinó un organisme —«Gobiernos Generales de las comunidades autónomas»—. Sé perfectament, segons es diu, que això va ser intentat corregir en el Butlletí Oficial del dia 30 d'octubre, per la via d'una fe d'errates, però que, desgraciadament, hi va haver una errata nova, en la fe d'errates, que va fer sortir exactament igual l'expressió «Gobiernos Generales de las comunidades autónomas». Però és que el Butlletí Oficial del dia 30 d'octubre només va intentar corregir, i no ho va aconseguir per una nova errata, el número 1 de la Disposició Addicional Primera, però no va, ni tan sols, intentar corregir el número 3, on diu: «a propuesta de los Gobernadores Generales, los departamentos ministeriales destinarán temporalmente a los Gobiernos Generales», nou lloc on s'insisteix en aquesta expressió i en el manteniment d'aquesta figura que, tal com hem dit nosaltres, consagraria una duplictat de Govern a Catalunya, ja que hi hauria un Govern general de la comunitat autònoma —que es diu Govern general de Catalunya—, i, simultàniament, un Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per totes aquestes raons, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana mantindrà les seves esmenes fetes a la Proposició no de llei, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, i les votarem en tot allò que el Partit Socialista Unificat de Catalunya assumeixi de les nostres esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, té la paraula... Ah, no, perdó! En nom del Grup Centrista, té la paraula el senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com ha anunciat el senyor President, la contemplació d'aquesta proposició de llei serà conjunta per a cada Grup parlamentari, i, per tant, nosaltres procedirem a estudiar o reflexionar públicament sobre les dues proposicions no de llei, tant la redactada inicialment per cinc Grups parlamentaris com la proposada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya.

I voldriem fer-ho, perquè en l'ànim de tots els presents hi ha els intents seriosos, per part de dos Grups, d'arribar a una declaració unitària respecte a aquest decret controvertit.

I voldriem fer-ho traient tot el verí possible del tema, i intentant explicar per què, per què —almenys per part nostra, inicialment; per part d'altres Grups, posteriorment— no vam poder arribar a una declaració unitària.

Quant a la proposició no de llei unitària, podríem dir, en principi, inicialment, amb què estem d'acord i amb què no estem d'acord. I estem d'acord —per avançar ja idees i perquè, en definitiva, els Grups proposants puguin

saber quina és la nostra postura— amb els paràgrafs segon i tercer de la que jo continuo denominant proposició no de llei o projecte o proposta unitària. És a dir, quan el Parlament de Catalunya —llegeixo textualment— «estima que la independència de l'esmentada nova normativa, i ateses la importància i la matèria de l'àmbit general d'aplicació, convindria que les Corts generals procedissin a un desenvolupament legislatiu de l'article 154 de la Constitució i, d'altra banda, també, en qualsevol cas, el Parlament de Catalunya acorda procedir, al més breu termini possible, la regulació de totes les qüestions que, essent competència de la Generalitat, hagin estat afectades per l'esmentat Decret. Nosaltres, no obstant això, no estàvem d'acord en el primer punt, en tant que es deia que era mancat de congruència o no és congruent aquest Decret del 10 d'octubre amb l'ordenament constitucional i estatutari vigent a Catalunya. I no hi estàvem d'acord, malgrat l'esforç fet certament per tots els Grups parlamentaris d'intentar buscar la paraula, el mot adient, pel que fa referència a la Constitució i l'Estatut, perquè enteníem que congruència vol dir que no s'ajusta, i enteníem que una declaració oficial feta pel Parlament de Catalunya en el sentit que el Decret del 10 d'octubre d'aquest any de 1980 no s'ajustava a la Constitució i a l'Estatut, creíem que certament això no s'ajustava a la realitat. Nosaltres a l'altra esmena parlem de llacunes i parlem d'imprevisions. I certament estem d'acord, si no en tot el contingut de les expressions formulades respecte d'alguns dels punts que s'han mencionat, si en un afany de buscar-hi una redacció unitària, en un afany de treure qualsevol ombra que hi pugui haver en el Decret que pugui ser feridor respecte a sentiments, certament arrelats dintre del poble i de la sensibilitat de Catalunya, d'intentar treure algunes expressions, alguns mots, o d'emplenar una llacuna que creiem que certament hi és en el Decret en qüestió.

I podria, per exemple, referir-me en primer terme al nom. Vagi per endavant que certament nosaltres, a pesar de la defensa que jo pugui fer, i la faria i la portaria a uns termes més específicament jurídics, no hi ha cap inconvenient, al contrari, no hi ha cap inconvenient, perquè aquest nom pugui ser modificat per, repeteixo, poder arribar a treure qualsevol ombra feridora respecte a les sensibilitats a què he fet referència abans. Però diria que, en definitiva, l'article 154 no diu que aquest representant o aquesta persona designada pel Govern sigui el delegat del Govern. Observin, les senyores i senyors Diputats, que l'article 154 de la Constitució parla en minúscula: «Un delegat nomenat pel Govern dirigirà l'Administració de l'Estat en el territori de la Comunitat Autònoma i la coordinarà, quan procedeixi, amb l'Administració pròpia de la Comunitat». I així com he llegit que la paraula delegat ve en minúscula, no obstant això, Govern, Estat, Comunitat i Autònoma vénen encapçalades en majúscules. Vol dir que no està designant el titular de l'òrgan, està purament i simplement fixant un càrrec o, en definitiva, un òrgan que és el representant, jurídicament diríem el mandatari, està definint la naturalesa jurídica d'aquest òrgan, no està dient-ne el nom, no està qualificant el títol amb el qual el titular d'aquest òrgan es presenta davant de la Comunitat Autònoma. I aleshores, jo diria, perquè

exemples n'hi ha per a tots, que si unes reminiscències colonialistes pot tenir el Governador General, bé, observem com, d'altra banda, hi ha també antecedents en el mateix ordenament jurídic espanyol del delegat, i en el Decret de 10 d'octubre, per exemple, del 58, el delegat del Govern és el representant del Governador Civil a les Illes Balears, a les Illes Canàries i a Ceuta i a Melilla. És a dir, que d'alguna manera diríem que potser tindrien més ressonàncies colonialistes, o d'estar per sota de, el nom de delegat del Govern que no el nom de Governador General que, d'altra banda, dins la mateixa disposició del 10 d'octubre, coincideix amb el dia i amb el mes, no certament amb l'any, de 1958, està parlant de Governador o, pensant en la figura de Governador General, per a territoris més amplis d'una província. Però ha estat purament i simplement, repeteixo, una incursió dins el camp jurídic per demostrar que, en definitiva, hi pot haver un cert error, o pot haver una certa llacuna, o hi pot haver una certa imprecisió que podríem qualificar de política, però que no es pot arribar a portar mai aquesta imprecisió o llacuna al camp del que és jurídic, perquè jurídicament, repeteixo, que el nom, al nostre mode d'entendre, és perfectament congruent, amb la Constitució, amb l'Estatut i amb l'ordenament jurídic espanyol.

Així mateix, podríem parlar de precedències. Certament, quan assenyala només com a prioritari el titular, davant de tota mena de precedència, el President, parla del Consell de Govern de la Comunitat Autònoma i no fa referència al President de les Assemblees Legislatives d'aquestes Comunitats Autònomes. No és menys cert que el mateix article cinquè del Decret que estem comentant de 10 d'octubre, en el seu apartat tercer parla que la presidència als actes militars, judicials i acadèmics, es regirà per les seves normes específiques, i certament, cal entendre —i cal modificar-ho quan s'escaigui, perquè s'observa certament aquesta llacuna en aquest article cinquè— que els actes específicament autonòmics s'han de regir per les seves normes també específiques. Jo he dit al començament que no volia fer esment i no portar aquesta qüestió a cap camp de polèmica, però bé, alguna observació, per exemple, feta pel senyor Vicens m'hi obliga, com segurament si l'hagués de fer, en darrer terme, m'obligaria també a fer referències a altres intervencions que puguin produir els altres portaveus dels Grups parlamentaris. I, per exemple, per assenyalar les antistatutariats, no sé si anti- o inconstitucionalitats, no serà pel senyor Vicens, quan per exemple ha fet referència als cossos i forces de seguretat de l'Estat. Quan ha posat, d'alguna manera ha contrastat, l'article sisè apartat c) del Decret en qüestió, quan diu: «dirigir y coordinar». Dirigir el Governador General, en els termes previstos en les lleis, i a través del Governador Civil, l'actuació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, i l'ha contrastat, repeteixo, amb l'article 13 apartat sisè del nostre Estatut, quan es diu que es crea la Junta de Seguretat formada per un nombre igual de representants del Govern de la Generalitat amb la missió de coordinar l'actuació de la policia de la Generalitat i les forces i cossos de seguretat de l'Estat. I aleshores ha posat especial accent com ja el verb «coordinar» és incorporat a l'Estatut en aquest article 13 paràgraf sisè, i també és recollit,

amb la qual cosa està en lluita amb l'Estatut, en l'article sisè. Certament no és el mateix: l'article 13 apartat sisè està parlant i pensant de la coordinació entre les forces i cossos de seguretat de l'Estat i la policia de la Generalitat. Són dos cossos diferents, els quals es tracta que coordini aquesta Junta de Seguretat; i l'article sisè del decret està parlant i pensant, exclusivament, respecte als cossos i forces de seguretat de l'Estat. D'altra banda, amb dues matisacions importants: en els termes previstos a les lleis, i una llei certament pot ser l'Estatut, quan s'hagi creat aquesta Junta de Seguretat. I en segon terme, una altra qüestió: a través dels Governadors Civils; vol dir que no està innovant res, no està creant res, està dient, purament i simplement, que entre els Governadors Civils que estan sota la seva autoritat, és el «primo inter pares», està per sobre d'ells i a través d'ells coordina aquestes forces i cossos de seguretat de l'Estat. És a dir, els actualment existents, i no està pensat, repeteixo, en la Junta de Seguretat, ni per tant, en aquesta coordinació a què fa referència l'Estatut. En tot cas, diríem, aquest article no és «contra Statutum», en tot cas, seria «extra Statutum». Igual li podria dir de la Disposició Final, l'Addicional Primera. És veritat que hi va haver la rectificació al Butlletí del dia 30 d'octubre, i que es va incórrer de nou en l'error de tornar a citar els Governadors generals. Però posteriorment, l'endemà, va tornar a ser esmenat, i aquesta vegada sí van subsanar l'error i aquesta vegada sí ja correctament, aquesta menció que es fa dels Governadors generals.

A la proposició no de llei presentada pel Partit Socialista Unificat hi ha les qüestions següents: ha fet esment, permetin els senyors i senyores Diputats que faci també una petita incursió dintre del camp del que el senyor Vicens ha qualificat d'impossibilitat o dubte almenys de desenrotllar per l'Executiu la Constitució. Bé, certament, potser no sigui el moment adient per a fer una exposició teòrica sobre el tema, per a portar en aquest Parlament les reflexions que haguéssim pogut fer els estudiosos sobre la matèria, però aquest ha estat, evidentment, un dels punts sobre els quals ja en el poc temps que portem de Constitució del 78, hi ha hagut ja reunions, hi ha hagut ja conferències sobre aquest particular. Jo podria fer esment a la que, patrocinada per la Direcció Nacional del Contenciós de l'Estat, durant l'any 1979, és recopilada en tres toms per l'Institut d'Estudis Fiscals, i on afirmen tratadistes tan importants com els catedràtics Gómez Ferrer Baena i el professor García de Enterría la tesi de la possibilitat de l'execució directa de la Constitució pel Govern basant-se en l'establert a l'article 97 de la Constitució. És a dir, no necessàriament la Constitució ha de ser desenrotllada per lleis ordinàries o per lleis orgàniques; pot ser desenrotllada també per via reglamentària, o pel mateix Executiu —indistintament serà decret, ordre, circular, etc. Quan i de quina manera? En aquells casos en què la Constitució permeti el seu desenrotllament a través de la via reglamentària i concretament tenint el suport legal del mateix article 97 de la Constitució.

Anant més directament ja a la proposició feta pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'alguna manera he contestat, fent referència ja al text unitari, al tema de la denominació. En el tema del contingut, jo diria, atès allò

a què es fa referència en el seu preàmbul, que el contingut de la figura del Governador General, de l'article 154 de la Constitució, són dos els seus vessants: dirigir l'Administració de l'Estat en el territori de la Comunitat Autònoma, i la coordinació, quan sigui procedent, amb l'Administració pròpia de la Comunitat. El que certament desenrotlla el Decret de 10 d'octubre és la direcció de l'Administració de l'Estat i assenyala quines són en les funcions. El que no fa, simplement ho anuncia, és la coordinació, quan sigui procedent, amb l'Administració pròpia de la Comunitat. I és que no ho fa perquè no pot fer-ho. Perquè no sap encara, això se sabrà a través dels estatuts, amb quins òrgans de les Administracions autonòmiques s'ha de coordinar el Governador o el delegat del Govern. D'altra banda, quant a les funcions que s'especifiquen d'administració de l'Estat, de la direcció de l'administració de l'Estat, nosaltres no hi observem, almenys, cap principi, cap criteri, cap funció que pugui qualificar-se de contrària a la Constitució o a l'Estatut. S'afirma a la proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya —o demana que el Parlament digui— que aquest decret és lesiu per a l'autonomia de Catalunya, en el contingut del Reial Decret, i demana al Govern de l'Estat que procedeixi a la seva derogació. Bé, lesiu, en definitiva, vol dir que danya o que pot causar lesió. És lesiu, estem en el món del jurídic, estem en el món de la política, política i/o jurídic, i aleshores segons sigui aquest tipus de lesió hi cap el recurs pertinent. Si la lesió és jurídica i un decret pot ser impugnat davant de la via contencioso-administrativa. Per què no es va per la via contencioso-administrativa en el cas d'entendre que certament aquesta lesivitat o aquesta antijuridicitat del decret permet aquest recurs davant de la via contencioso-administrativa? No certament davant el Tribunal Constitucional, on només es pot anar quan es tracta de llei o de normes amb força de llei. Per tant, un decret, si no és un decret legislatiu... ho contempla també la mateixa Constitució i la Llei Reguladora del Tribunal Constitucional, només en aquests casos, repeteixo, s'hi podria anar.

I aleshores si ho demana el Govern, el Parlament demana al Govern de l'Estat que procedeixi a la seva derogació. Aleshores, nosaltres diríem que això d'alguna manera sí que és incongruent. I és incongruent perquè si apreciem o s'aprecia que existeix una lesivitat, s'aprecia que existeix una antijuridicitat, s'ha d'anar pel canal i per la via corresponent. I d'altra banda, imaginin els senyors i senyores Diputats, quina via obriríem que un Parlament, un òrgan legislatiu, està dirigint-se a un Executiu, en aquest cas, fora de la seva comunitat, perquè procedeixi a la seva derogació. No, no, no. Ni a l'Estatut ni a la Constitució no hi ha via legal i suficient per a això. Ho pot fer certament el poder d'aquesta Assemblea. Ho pot fer aquest Parlament. Però sempre que es dirigeixi, sempre que es dirigeixi al poder Executiu demanant que adopti un projecte de llei, és a dir, correspon al Parlament de Catalunya, segons l'article 34, paràgraf tercer, sol·licitar al Govern de l'Estat l'adopció d'un projecte de llei. Projecte de llei que proposa, com el seu nom indica, però que en definitiva, ha de fer-lo veritat el Parlament, el Congrés de Diputats de Madrid i el Senat de l'Estat.

Sobre la seva segona petició, que sigui el Parlament el qui decideixi desenvolupar mitjançant una proposició de llei, el contingut de l'article 154 de la Constitució per presentar a la Mesa del Congrés de Diputats de Madrid, no saltres, ja ho he dit per començar, estariem d'acord amb el segon paràgraf del text unitari. Aleshores, aquesta facultat, certament, això sí que és plenament constitucional, no seria exercitada directament per aquest Parlament, com a proposició de llei a presentar davant de la Mesa del Congrés de Diputats a Madrid sinó a través dels Grups parlamentaris davant del propi Congrés de Diputats a Madrid o, en el seu cas, davant del Senat. Nosaltres dèiem en les nostres esmenes a la Proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que estàvem d'acord amb la seva petició tercera, és a dir, amb l'encàrrec que aquest Parlament fes a la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local d'aquest Parlament, perquè procedís a regular el honors, preeminències i prerrogatives sobre el text a Catalunya, en el marc en el qual es configura l'Estatut Interior de Catalunya. Per tant, bé sigui —com ho cregui més oportú el Grup proponent— a través de la seva Proposició no de llei, bé a través de la Proposició no de llei unitària, nosaltres estariem d'acord, repeteixo, amb aquest punt tercer.

I en el punt quart, si bé la nostra esmena presentada davant de la Proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, creiem que no era oportú que, mitjançant decret, el Consell Executiu procedís a regular —mentre no prosperin les iniciatives legislatives, com per exemple l'anterior amb què nosaltres estem d'acord—, procedís a regular, transitòriament i provisionalment, temporalment, les presències i honors de les autoritats en els actes oficials organitzats per la Comunitat Autònoma. No obstant això, repeteixo, no tindriem inconvenient en acceptar també aquesta proposta de resolució. Per tot això, senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres no subscriuriem, nosaltres no votariem favorablement el primer apartat del text unitari. Estem en contra de la Proposició no de llei presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb excepció d'alguns punts en què hi podríem estar d'acord, si aquest fos el text que, en últim terme, aprovés aquesta Cambra, i no el text proposat unitàriament. En qualsevol cas, nosaltres, repeteixo, amb aquests dos o tres punts a què he fet esment, hi estariem d'acord. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ribó, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la polèmica sobre aquesta qüestió sorgí a Catalunya, a partir de la pregunta de qui era la primera autoritat o la segona autoritat a Catalunya. Aquest és un mal enfocament del problema, és el típic enfocament centralista de la qüestió, que fins i tot ha dut el Govern de Madrid a regular-ho via decret. Des de que està aprovada la Constitució de l'Estat espanyol, l'Estat de les autonomies proclama un principi de pluralisme de poders polítics. Ja no pot haver-hi conflictes per motiu de jerarquia —qui està per damunt de qui—, sinó conflictes de competències —qui té competències sobre què—; i en

aquest sentit nosaltres creiem que, en aquelles qüestions en què les competències són pròpies de la Generalitat de Catalunya, tant el Parlament, com el Consell Executiu de la Generalitat, com fins i tot el darrer organisme de la Comunitat Autònoma, són per damunt del Cap del Govern de l'Estat espanyol. En aquest sentit, nosaltres creiem que el tema és profundament constitucional i profundament autonòmic. Com diu el senyor Capdevila, si es creu que el tema és constitucional, o que és jurídicament lesiu, cal anar als tribunals. Al Tribunal Constitucional, per anar-hi, cal —en primer lloc, no és possible un recurs per un decret—, cal un requeriment perquè es derogui la Disposició. I aquí jo voldria rectificar-lo; el Consell Executiu de la Generalitat pot demanar al Govern de Madrid, segons la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, que derogui un decret que ha adoptat. O cal interpretar, a través d'una concepció política, en què aquest decret ha desbordat la Constitució, ha atemptat contra l'autonomia. Ens embrancariem aquí en un llarguíssim debat sobre la doctrina jurídica del que és el principi d'autonomia reglamentària i autonomia decretal. Jo citaria la Constitució —article 103.2, quan diu que els òrgans de l'Administració de l'Estat són creats, regits, i coordinats d'acord amb la llei. Repeteixo que aquí ens embrancariem en una llarga polèmica doctrinal que no ens soluciona, per desgràcia, la Constitució. No ens interessa aquesta doctrina, malgrat que en un text anònim que ja circula per aquesta Cambra —el pare del qual sembla que pot ser algú proper al Ministeri de l'Administració Territorial a Madrid— sembla que se'ns ofereix, i ens hi referirem després, com un caramel perquè acceptem una supressió silenciosa de la qüestió. Diu en el seu preàmbul «que van a regular esta cuestión por ley, no sólo porque así se deduce del artículo 103 de la Constitución, sino porque de esta forma se dota de la necesaria permanencia el desarrollo de los principios contenidos en el artículo 154». Ells argumenten que van a fer-ho per llei, per aquests mateixos motius. En aquest sentit nosaltres creiem que l'article 154 de la Constitució és prou clar, prou clar, perquè s'hagués regulat aquesta figura per llei, i seria el que diu l'article «dirigir l'Administració perifèrica de l'Estat i coordinar-la, quan convingui, amb l'Administració autonòmica». Però malauradament, el Decret en la seva concepció —i, repeteixo, primer en la seva concepció, segon en la seva denominació— és una interpretació abusiva de la Constitució, i és un atemptat contra l'autonomia. Així ho diguérem tots els Portaveus d'aquesta Cambra en una declaració conjunta, declaració signada per tots els Portaveus —perdó, sense la signatura del Portaveu centrista. Es parla de Governador General, es parlava de Governos Generals. S'han rectificat les errades amb un Decret del 30 d'octubre, Decret que, rectificant errades, tornava a col·locar errades i l'endemà les rectificava. És clar que es pot dir, com es diu en castellà «es que es el duendecillo de la imprenta»; jo diria, o és una de dues, o és que els tipògrafs del BOE són tan centralistes que àdhuc quan corregeixen tornen a caure en efecte centralista, o em temo que el redactor del Ministeri corresponent, malgrat que li han dit que ho corregeixi, continua amb el mateix defecte; la prova és la correcció de l'endemà.

Nosaltres creiem que desborda la Constitució per les facultats que se li donen —no entraré en el detall—, facultats respecte a la seguretat, respecte al vetllar pels atemptats que es puguin fer, per part dels òrgans autonòmics a l'ordre constitucional; i també, i també, pel tema del protocol i les preeminències, qüestió secundària però qüestió que col·loca, com una figura molt gràfica d'aquesta concepció, el Governador General per damunt del Parlament. Per a nosaltres aquesta figura, el Delegat del Govern —que encara és el Governador General, no ho oblidem tots els Diputats de Catalunya, encara es diu Governador General— és una figura administrativa segons la Constitució, hauria de ser una figura administrativa que mai no podria estar per damunt de la figura que representem tots nosaltres com a col·lectiu, que és una voluntat democràtica del poble de Catalunya, una voluntat nacional. El col·loca, l'hauria de col·locar tant com una figura administrativa, que el mateix decret que l'intentà posar per damunt nostre, li diu que «recibirá instrucciones de la Presidencia del Gobierno». Imagineu-vos que es digués que als Diputats de Catalunya se'ls donaran instruccions des de la Presidència del Govern. Ho diu un personatge molt poc sospitos d'autonomisme, el senyor Aquilino González Hernando —que en el seu temps ja era Director de Programació de la Secretaria General Tècnica del Ministeri de l'Interior—, ho diu quan es refereix a les seves funcions, que diu que són funcions «de carácter asesor e informativo, que en ningún modo justifican la creación del aparato burocrático que seguramente rodeará a la misma». Ell mateix tem que els seus propis col·legues de l'administració ja l'envoltaran d'un gran aparell burocràtic, i diu ell «no es conveniente establecer ningún tipo de relación jerárquica entre el Delegado del Gobierno y los órganos de la Comunidad Autónoma». Ho diu, repeteixo, un personatge que no neix d'una voluntat democràtica parlamentària autonòmica, sinó que avui és un funcionari del Ministeri de l'Interior a Madrid.

Nosaltres creiem que és lògic que a totes les províncies —mentre hi hagi províncies i mentre l'Estat es regeixi per províncies—, hi hagi delegats perifèrics dels diversos Ministeris. Creiem que aquest és un delegat que coordina tots els delegats dels diversos Ministeris i, com a tal coordinació administrativa, la nostra concepció és que hauria de relacionar-se, no amb el President de la Generalitat, sinó amb un òrgan, amb una figura, amb un Conseller específic a qui encarregués la Generalitat de mantenir aquest tipus de coordinació. La qüestió de la denominació és una qüestió menor. Nosaltres creiem que sí que és una qüestió menor, però ens recorda massa altres èpoques. Fins i tot la referència que s'ha fet aquí, i es fa sovint des de Madrid, a que això es basa en una llei de 1958, ens recorda altres règims —tal com avui ens ho diuen els professors universitaris en un diari d'aquest matí, que va ser creat quan la segona República, en el Bienni negre—, com ja ho ha dit també en Francesc Vicens, Portaveu d'Esquerra Republicana, però que fou declarat inconstitucional aleshores pel Tribunal de Garanties. Ens recorda massa, com s'ha dit també sovint —a viure regnat. Però a més, al nostre entendre, atempta també contra l'autonomia, hi atempta a partir d'un principi

molt elemental: els senyors que avui regeixen l'aparell centralista d'Estat, continuen confonent Estat i Govern. És una confusió que ve de l'època franquista, o potser de molt abans de l'època franquista, perquè malauradament Franco no va inventar el centralisme. Però que durant l'època franquista servia —i ho recordaran alguns presents en la Cambra— per a portar al Tribunal d'Ordre Públic aquells que criticaven el Govern —amb un legítim dret de criticar el Govern—, i se'ls acusava de criticar l'Estat i «de ir contra los cimientos del Estado», incrementant així la culpabilitat i la gravetat de l'acusació. Amb aquesta confusió s'oblida que la Generalitat és Estat, que el Parlament té competències legislatives i no les té només preautonòmiques, que les té com a òrgan de l'Estat, i en aquest sentit el delegat d'un Govern de Madrid no pot estar per damunt d'un organisme de l'Estat que fa lleis, que amb les seves competències són les lleis màximes de l'Estat. Nosaltres, al contrari —malgrat el que pugui semblar pel que s'ha dit de radicalisme, malgrat el que pugui semblar per l'apassionament personal de la meua defensa en aquesta qüestió—, estem per la més clara, racional, eficient coordinació de les dues Administracions; no caldria sinó. Volem que l'Administració de la Generalitat tingui un camí planer i fàcil per a coordinar-se amb l'Administració de l'Estat, un camí fàcil i planer. I temem que aquest Decret, de moment, és un entrebanc per a aquesta coordinació; de moment, és un repte a l'autogovern de Catalunya.

Es va dir, en un article publicat fa uns mesos en un diari de Barcelona per un professor universitari, el cito textualment traduint del castellà: «molt clarament que en el territori de Catalunya no existeix un altre centre de decisions polítiques, un altre centre amb funcions de Govern, que la Generalitat. L'autonomia política permet l'existència a Catalunya de delegats administratius del poder central, però posa el veto totalment a l'existència d'òrgans polítics delegats d'aquest Govern». Nosaltres creiem que l'Estatut ho diu molt clarament a l'article 9.1 i a l'article 29.2, quan ens dóna facultat exclusiva per a desenvolupar les nostres institucions d'autogovern —no parlem de descentralització administrativa aquí, parlem d'autogovern—, facultat per a exercir constitucionalment el que és la concepció autonòmica. Nosaltres, ens podríem estendre aquí en la història d'aquest debat. La Junta de Portaveus depèn d'un acord unitari per anar a desenvolupar mesures parlamentàries sobre aquest tema. La Junta de Portaveus ha partit d'un escrit del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que demanava també una mesura unitària per urgència sobre la qüestió; va decidir transformar-la en una declaració unitària que nosaltres acceptàvem plenament, però ens reservàvem el dret a presentar una proposició no de llei, perquè la declaració unitària podria significar una rebaixada respecte a les declaracions a l'entorn d'aquesta qüestió. Nosaltres estem pel diàleg, com se'ns demana, estem per l'entesa, estem per la unitat. Però aclarint cadascun d'aquests termes. Que no se'ns posi al davant un esquer com és aquest paper de què he llegit el preàmbul, o un caramel, que se'ns pugui dir: «si accepteu això no bellugarem massa les qüestions a solucionar la setmana que ve»; entre d'altres motius perquè aquest text encara sembla

que és anònim, i encara hi posariem reserves importants, i encara no podríem acceptar que fos objecte d'iniciativa de Catalunya. Però nosaltres estem per un diàleg que sigui net i clar, sense imposicions, i quina imposició més gran es pot fer en aquest diàleg que començar-lo a partir d'un decret publicat en el BOE? O sia, hem de començar a dialogar des d'una imposició tan coactiva com és la força d'una llei, de la qual, com diu el Codi civil, la ignorància no n'excusa el compliment.

Estem per l'entesa, evidentment que sí, una entesa també sense prepotències inicials, i ens temem que s'ha començat aquest tema amb massa prepotències, potser no en la persona del senyor Melià, sobre la qual no tenim cap reserva, sí en la figura, i potser també en la seva actuació, en la seva actuació d'utilitzar encapçalaments de cartes amb el nom de Governador General —algú dirà «l'obliga el Decret»— i en les seves declaracions, que han estat alludides en aquesta Cambra, sobre què és el provincianisme quan ens amoïnem en defensar l'autonomia, dient que això només és una qüestió de noms. Jo li contestaria «sí, però darrera els noms hi ha massa intencionalitat de retallar la nostra autonomia». Una entesa que volem, també, que sigui oberta i senzilla, com sembla que ho pugui ser entre la persona del senyor Melià i el nostre President de la Generalitat, pels temps passats i per les seves col·laboracions; una entesa planera com la que hi pugui haver entre UCD i Convergència a partir del vot a la qüestió de confiança a Madrid; una entesa molt clara a partir de les negociacions que pugui fer un Portaveu d'un Grup a Madrid amb el Ministre d'Administració Territorial, o com s'ha vist en la darrera reunió, publicada pels diaris, del President de la Generalitat amb el Delegat, amb el —perdó—, amb el Governador General de Catalunya i amb el Portaveu del Grup del Govern de Catalunya a Madrid. Per a nosaltres, aquesta entesa, entenem que ha de servir per a millorar les qüestions; no per a tergiversar, no per a rebaixar, no per a limitar. Les enteses sempre han de servir per a potenciar la solució d'una qüestió. Nosaltres estem per la unitat —evidentment, se'ns demana la unitat, aquest és un petit parèntesi, quan hi ha problemes partidistes; no se'ns demana la unitat, se'ns arracona i no se'ns demana la unitat, quan hi ha problemes de país, que demanen solucions conjuntes de força de tots els partits polítics de Catalunya; lamentem que se'ns apelli a la unitat només quan algú té problemes de partit—, estem per la unitat com els que més, i, en aquest sentit, fins i tot a la Junta de Portaveus vam arribar a fer un oferiment, sobre un primer redactat, de retirada, en el sentit que s'acceptés una declaració prou clara sobre aquesta qüestió. Però estem per una unitat que no sigui i no representi un aigualiment del pronunciament del Parlament de Catalunya sobre aquesta temàtica. Al contrari, creiem que una declaració nítida, ferma, sobre aquest tema, és la millor garantia que aquests caramels, aquestes proposicions, el que sigui, anirà a regular correctament el que avui està regulat incorrectament.

Per això nosaltres proposem solucions, i les proposem en forma de proposicions no de llei. Ja anuncio que nosaltres, d'aquesta proposició no de llei, a l'hora de fer-ne la votació estem disposats a retirar-ne el preàmbul, i

estem disposats a sumar a aquesta proposició no de llei totes les aportacions que d'una manera molt racional i molt decidida han fet diversos Grups d'aquesta Cambra, per tal d'aconseguir, de la millor forma, un pronunciament del Parlament de Catalunya.

Al primer punt, nosaltres creiem que l'esmena que hi planteja Esquerra Republicana de Catalunya, que recull una bona part del preàmbul de la proposició no de llei del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, és una bona síntesi de l'argumentació i insisteix en un punt que nosaltres considerem fonamental: la demanda de la derogació d'aquest decret.

En un segon punt, nosaltres estem plenament d'acord a incorporar-hi l'esmena que planteja el Partit Socialista de Catalunya, que, textualment, diu: «El Parlament de Catalunya estima que, atesa la importància de la matèria i l'àmbit general d'aplicació, convindria que les Corts Generals procedissin a un desenvolupament legislatiu de l'article 154 de la Constitució.» Aquesta esmena recull tot aquell esperit unitari, i, fins i tot, la formulació unitària que hi havia en el punt segon de la declaració que no va poder ser unitària, però que era majoritària, i que nosaltres acceptem plenament com a proposició final d'aquest Parlament.

En un tercer punt, nosaltres incorporariem —pel que fa a les possibles actuacions del Parlament de Catalunya sobre aquesta temàtica— deixant obertes totes les portes a aquestes actuacions, quant a ritmes, quant a encàrrecs, quant a Comissions corresponents, incorporariem l'esmena que planteja Esquerra Republicana de Catalunya, que és un millorament sobre el text unitari —perdó, majoritari—, que hi havia voluntat que fos unitari, i així podria quedar incorporada en aquest procés de fusió.

Nosaltres, en aquest sentit, quan parlem de possibles iniciatives al Parlament de Madrid o al Parlament de Catalunya, també volem avançar que retirariem aleshores la qüestió que hem esmenat, que ens hem autoesmenat, sobre la possible iniciativa dels Senadors de Catalunya, els Senadors de la Generalitat. Entenem que és una qüestió molt clara; potser, malauradament, encara tenim massa obertes les ferides d'aquell debat que fèrem sobre els Senadors de la Generalitat, i encara en aquesta Cambra no tots estem d'acord pel que fa a allò que haurien de fer aquests Senadors a Madrid i que de vegades haurien d'actuar conjuntament. Aquest cas, per a nosaltres, és un cas claríssim d'actuació conjunta d'aquests Senadors. Però a efectes d'aconseguir el màxim de força en aquesta declaració, retirariem aquest apartat, deixant-lo com una qüestió política per a una consideració posterior dels Grups d'aquesta Cambra.

I, per últim, pel que fa al quart punt, mantenim el redactat de la nostra proposta, conseqüència de l'anterior. I pel que fa al problema de l'entretemps, què fem en l'entretemps —mentre avancen aquestes propostes, mentre negociem la derogació, mentre és possible la iniciativa legislativa a Madrid, mentre el Parlament pren el seu camí—, a l'entretemps, com dèiem abans, perquè només, a la Generalitat, té facultats de govern el seu òrgan de govern, el Consell Executiu, per això l'instem perquè, via decret, prengui aquesta qüestió menor, però important, de la precedència de les autoritats en els actes de ca-

ràcter autonòmic. Per a nosaltres —i aquí podríem aportar criteris si algú ens els demanés—, si ens sembla que es deriva de l'exposició anterior, hi hauria d'haver, per damunt de tot, el Parlament, però, com diu l'Estatut i com succeeix arreu, es deixa com una figura de precedència el cap del Govern, en aquest cas el President de la Generalitat, per damunt del Parlament. Per dir-ho també sintèticament, nosaltres, amb aquests quatre punts, volem expressar un no claríssim al Decret. El Parlament de Catalunya no pot deixar de dir «no» a aquest Decret, per les raons esmentades, i, tot seguit, dir «sí» a la coordinació de les Administracions —que ho facin els Delegats i les autoritats corresponents—, «sí» a la coordinació dels Governos —que ho facin els dos caps de Govern, no uns delegats dels caps de Govern— i, per tot això, demanem un ple suport a la nostra proposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Eduardo Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, un «no» al Decret: evident, claríssim. El que cal explicitar i deixar ben clar —claríssim des de la nostra perspectiva, naturalment— és per què i en funció de quines raons, i que el Parlament de Catalunya convé que s'acostumi, que tots plegats ens acostumem, a prendre decisions al més coherents possible, al més eficaces possible i al més aplicables possible. Ho dic per al dimarts, a més.

El Decret, no. I es diu: és anticonstitucional. Si és anticonstitucional, que el Govern de la Generalitat, que és qui pot fer-ho —article 62 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional—, demani conflicte de competències. Si és anticonstitucional, per què no fem una resolució, el Parlament de Catalunya, dient que el Govern de la Generalitat inicia el conflicte? Perquè això és el que hem de fer. Si no, diem el que nosaltres creiem que s'ha de dir. Perquè tenim dubtes respecte a la constitucionalitat. Tenim dubtes clars, però no ens preocupa aquest tema; el que ens preocupa és que és un atac evident i contundent a l'autogovern de Catalunya, digui el que digui la Constitució literalment, i hi hagi o no suport jurídic, perquè estem parlant de política també, hi hagi o no suport jurídic per a demanar la constitucionalitat. El problema és polític, a més de jurídic, i ens interessen totes dues vessants. Problema jurídic: article 103 de la Constitució; article 152 de la Constitució; el fet que s'encarreguin, des del Decret, al Governador General, Delegat del Govern, competències de control polític sobre la Generalitat; el fet que, efectivament, queda enlaire si la coordinació de les forces d'ordre públic de l'Estat, de seguretat ciutadana de l'Estat, i les competències de seguretat ciutadana de la Generalitat, seran coordinades pel Governador General, Delegat del Govern, o per la Junta de Seguretat; el fet del nom, del qual ja ha parlat el representant d'Esquerra Republicana; el fet, fonamental per a nosaltres, que, si l'article 154 de la Constitució parla literalment que el Delegat del Govern dirigeix l'Administració de l'Estat i, si cal, la coordina, quan procedeixi, la coordina amb l'Administració de la Generalitat. No es fa res en aquest Decret, llevat de dir que es relacionarà amb el President

de la Generalitat per a construir aquesta coordinació eficaç. Perquè, ¿és que l'Estat continuarà tenint i mantenint a Catalunya les províncies i les Delegacions provincials? ¿O és que caldrà funcionalitzar, també, l'Administració perifèrica de l'Estat per a fer-la paral·lela i capaç de tenir una coordinació eficaç per als ciutadans de Catalunya —ciutadans de l'Estat a Catalunya? El Decret se n'oblida, d'això.

Constitucionalment, per tant, dubtes, molts dubtes, senyor Vicenç. Però, és que si diem anticonstitucionalitat... —senyor Capdevila, Vicenç Capdevila, volia dir, Vicenç Capdevila (*rialles*); és que hi ha dos Vicenç, aquí—, però, si el que es vol és dir que és anticonstitucional, i no saltres, malgrat els dubtes, podríem dir-ho —podríem dir-ho sobre la base que aquests dubtes els decantem, majoritàriament, cap a una posició—, llavors, cal ser congruent i dir al Consell Executiu i al President de la Generalitat que iniciïn conflicte de competència constitucional davant del Govern de Madrid. Si no, no serveix; si no, no serveix, senyor Vicens —Francesc, en aquest cas. Perquè fem una declaració de principis sense contingut polític; perquè a nosaltres sí que ens fan un conflicte de competències per les Caixes d'estalvis. Juguem o no a defensar l'Estatut? Si juguem, a fons. Si no, si tenim dubtes, si creiem que el que és millor és tractar el tema per a donar-li una solució política, donem-la. I, llavors, el que cal afirmar és que, efectivament, hi ha un acte lesiu contra l'autogovern de Catalunya, que això sí que és claríssim. I per què és claríssim? Aquí, sense dubtes: tot el que he dit abans respecte als possibles dubtes anticonstitucionals, però, a més, efectivament, que el Governador General, que diu el Decret de 10 d'octubre del 80, ostenta la més alta representació del Govern a la comunitat autònoma i exerceix la seva autoritat sobre tots els òrgans de l'Administració civil de l'Estat en el territori de la comunitat. I no exerceix autoritat política, sinó direcció. I l'autoritat, com saben tots els senyors Diputats, l'exercirà fonamentalment i únicament, a part del Consell de Ministres i del President del Govern de l'Estat, el Ministre corresponent. I això ho saben perfectament tots els senyors Diputats, i particularment els més lligats al Govern de l'Estat. I diu: «Informar amb caràcter previ a llur aprovació, els plans i programes d'inversions públiques de l'Estat al territori de la comunitat.» No pot ser. No pot ser que, sense coneixement de la comunitat autònoma que encara no té una possible competència formal sobre el tema, i només a través de les esmenes de Convergència i Unió-Minoria Catalana, que són les que s'han citat aquí, les del Grup Socialista, als Projectes d'inversió pública de l'Estat a Catalunya, és que podem incidir des de Catalunya allà, i aquí el Delegat del Govern, Governador general, té una competència d'informar políticament de les inversions a Catalunya i, per tant, incidir-hi, en les inversions a Catalunya, sense que la Comunitat autònoma pugui fer-ho directament. No és acceptable, políticament. I continuem. El control polític de l'article 7, apartats a, b, c i d del Decret. Control polític sobre la comunitat autònoma, quan, ho torno a dir, l'article 154 parla de direcció administrativa dels serveis administratius de l'Estat a la Comunitat autònoma i coordinació, quan procedeix, amb la Generalitat.

I hi ha el tema fonamental, bàsicament, perquè el Decret, com ja s'ha dit aquí —i no és un tema d'anticonstitucionalitat; és un tema d'imatge, de filosofia i de vísceres—, té un recorregut literari, la preocupació fonamental del qual és deixar ben clares quines són les competències centrals a Catalunya. I se li dóna una competència que no cal que tingui, ni que es digui al Decret, que tingui el Delegat del Govern o Governador general. Perquè, o és poder públic, i llavors, si és poder públic, és Administració de l'Estat d'alt rang, i, llavors: 103.2 de la Constitució —lleï per a la seva creació, organització, etcètera, no Decret, lleï. I, si és poder públic, té la competència per a protegir i preservar el principi d'igualtat i protegir l'exercici dels drets i llibertats públiques dels espanyols, etcètera, etcètera— i no cal dir-ho. O no és poder públic i se li atorguen competències de poder públic de la Constitució, equilibrant el pes polític del Governador general amb el del poder públic Generalitat, cosa inadmissible. Políticament, ho torno a dir. I hi ha el tema del Govern, no ja del Governador, sinó dels Governs Generals i de les unitats de suport als Governs Generals del *Butlletí Oficial* del 30 d'octubre, com a correcció d'errors per a introduir més errors encara. Per tant, políticament, és absolutament inadmissible.

Dubtes d'inconstitucionalitat. Estem disposats a assumir la inconstitucionalitat. Però, llavors, anem al fons: conflicte de competència contra el Govern de l'Estat, que ha fet el Decret. I, per tant, no demanem que derogui el Decret: ha de derogar-lo, que és diferent. Si és així, estem disposats a assumir-ho. Però llavors, si no s'està disposat a assumir aquesta posició en l'anticonstitucionalitat, el que s'ha dit és que és lesiu, que contradiu l'autogovern a Catalunya i que, evidentment, el que cal fer —és la millor manera, la manera més efectiva, la manera més ràpida de resoldre el problema— és que qui ha comès l'error resolgui el problema, que no es volen baixar els pantalons —diguem-ho parlant en plata, deixant el tema, parlant en plata—. Per què el Parlament de Catalunya ha d'introduir, introduir-se, a donar una alternativa des del Parlament de Catalunya per a resoldre el problema? Perquè aquí hi havia un text, en aquest sentit, que ha estat esmenat, i sembla que acceptat, en el sentit que no és el Parlament de Catalunya qui ha de tenir la iniciativa de resoldre el problema. Naturalment que no!, naturalment que no! Per què, en el fons, no? Perquè aquest és un problema, senyores i senyors, entre el Govern de l'Estat, que ha produït un Decret —UCD— a nivell d'Estat, amb vots de confiança, en el seu moment, de dos Grups parlamentaris més d'Espanya, que no haig de reiterar qui són, i sembla ser que també un problema de Convergència i Unió, que no ha sabut pactar el tema. Que quedi clar; ho diu el senyor Melià, no ho dic jo. Ho diu el senyor Governador General. Aleshores, què ha de fer el Parlament? Resoldre un tema que es pot resoldre, que s'havia de resoldre, a aquest nivell? No! El Parlament ha de dir el que ha de dir: «això no va. Escolti: això no va». I dir-ho mesuradament, mesuradament; no les meves paraules, els papers. És anticonstitucional? Anem a fons, contra el Govern de l'Estat, vostès —el Govern de la Generalitat—, que és qui pot fer-ho —article 62 de la Llei Orgànica del Tribunal de Cassació. No creiem rotunda-

ment i seriosa que sigui anticonstitucional? Llavors és lesiu, volem que es derogui; si no es deroga, que les Corts ho arreglin, i nosaltres aquí ens resoldrem els nostres problemes, afectats per aquest decret. I aquesta, en el fons i en la forma, és la posició que expressen les nostres esmenes a la proposició no de llei, presentada pel Grup del PSUC; aquesta és l'esmenada pel nostre Grup, perquè esmenar l'altra —la que volia ser unànime que va quedar en majoritària— és molt difícil, reglamentàriament parlant, com saben els senyors Diputats, perquè per a ser acceptades les esmenes a una proposició no de llei, per a ser votades, han de ser acceptades pels proposants, i en aquest cas eren cinc que s'havien de posar d'acord pe a acceptar les nostres esmenes; era més fàcil que el Grup del PSUC, que era un, pogués acceptar-les. Sembla que no perquè només n'ha acceptat una, i era ja una traducció literal de la unitària, de la dita unitària. I per què volíem fer la proposició unitària? Per què hem lluitat per fer-la, donant redaccions alternatives, que tots vostès coneixen? Perquè creiem que aquí el que calia era una solució política al tema, malgrat que, efectivament, s'havia intentat traduir un problema partidari —i jo he explicat aquí quines forces polítiques eren les implicades— en un problema de país. I, per això, nosaltres aquí no fem problema de país; en el meu discurs no estic fent problema de país, ni posant passió en el tema, simplement dient les coses com són, perquè són així. I convé dir les coses com són, i aquest no era un problema de país, un problema partidari, perquè el tema del Governador General es pot resoldre, ben fàcilment, fins i tot, per la via de facto, i vostès, tots vostès, ho saben. Llavors, si fem el problema, si volem resoldre el problema i evitar que es faci un problema de país —perquè no interessa que el país, en aquest moment, tingui aquest problema, sinó resoldre altres problemes que sembla que tampoc no es resoldran perquè el PAE no és tal PAE, però aquest és un problema d'aquest matí i del dimarts—, si volem resoldre els problemes veritables del país, anem a solucionar aquests problemes, que no són problemes de país en el fons, sinó creats partidàriament. De la millor forma possible, no s'ha volgut, no s'ha pogut..., llavors, quina és l'alternativa? Tractar el tema tal com és. Què diem nosaltres? El Parlament considera lesiu per a l'autonomia de Catalunya el contingut del Reial Decret. Si volen vostès que es digui anticonstitucional, nosaltres ho votem, però que es digui, si us plau, que exercirem el dret constitucional —perquè per a això hi ha la Constitució—, d'impugnar-ho, si no, no té sentit dir que és anticonstitucional. Obliguem el Consell Executiu a ser congruent amb la declaració d'anticonstitucionalitat, si no, no té sentit. Ja sé que, si el Grup del PSUC no accepta la nostra esmena, haurem de votar només allò d'anticonstitucional, la declaració encoberta d'anticonstitucionalitat. I això encara; és a dir: si és anticonstitucional, ho diem; si no ho és, no diem coses encobertes. I, si ho diem, anem fins al final, i que el Govern hagi d'obrir conflicte de competències a Madrid; el Parlament no pot fer-ho.

Segon tema. La manera més immediata de resoldre el tema és que el Govern de Madrid resolgui el tema canviant el Decret, que és un problema de Butlletí Oficial de l'Estat. Molt fàcil.

Tercer, el que nosaltres creiem és que són les Corts Espanyoles qui ha de resoldre el tema, si és que el Govern no ho resol, però no necessàriament perquè el Parlament de Catalunya presenti una proposició de llei a Madrid per resoldre el tema. Perquè és que nosaltres ens hauríem de posar d'acord sobre quin text de Delegat del Govern volem, i podria sortir un text, des de Catalunya, que no fos acceptat per una visió de «Governador General» —entre cometes— Delegat del Govern, Constitució, per a totes les comunitats autònomes. I ens arrisquem tot el Parlament de Catalunya, Catalunya sencera, la Generalitat —institució— a una negociació amb Madrid perquè ens retalli? No! Qui sabia de què anava el Decret, i no el va parar, que ho arregli. El Parlament de Catalunya, la Institució? No! El problema, era partidari que el resolgui els partits. El Parlament de Catalunya, la Institució no dona suport a problemes partidaris per emportar-se'n només els esquitxos.

Tercer: el Parlament resoldrà els problemes d'aquí, precedències i honors aquí, però no el Consell Executiu en l'endemig. Per què? Perquè, què són les precedències i els honors aquí. Mirin, vostès: són les precedències i honors dels òrgans polítics de Catalunya, de les institucions que configuren la Generalitat, i aquestes institucions són el President de la Generalitat, el Parlament, el Consell Executiu —i altres òrgans prevists en l'Estatut— i la resta d'autoritats de Catalunya, no Administració central de l'Estat, sobre les quals aquest Parlament, en principi, no té competència constitucional per a dir coses. Llavors, això, deixem que ho faci el Consell Executiu, que el Consell Executiu digui en quin lloc de precedència i honor —que és un terme sense importància, però amb importància—, i que s'han produït ja actes i problemes a moltes i moltes recepcions, accions i actes oficials de Catalunya, organitzats pel Consell Executiu, o en presència de membres del Consell Executiu, en els quals Diputats han estat fins i tot al darrere de regidors d'Ajuntaments —i no estic fent un problema partidari—, Diputats de dos colors i regidors de dos colors. I, això, ho deixem perquè ho faci el Consell Executiu; no és el Parlament qui ho ha de fer, perquè és el Parlament el sobirà, per a determinar aquest tema. Per això, estem en contra d'una delegació de funcions en aquest punt; entre altres coses, perquè el Consell Executiu, si ho vol fer bé —ja ho ha dit algun Diputat en altres reunions més reduïdes d'aquesta Cambra— haurà, d'alguna manera, de pactar-ho amb la resta de forces polítiques representades parlamentàriament, fer-ho ja al Parlament definitivament. El Consell Executiu no s'arriscarà a relliscar aquí. Nosaltres, en qualsevol cas, aquest apartat no el votarem, perquè no volem donar el xec en blanc a l'Executiu, no per la temença que ho faci malament, i que ho faci malament volgudament, no!, sinó perquè si ho fa malament, volem, després, tenir tota la legitimitat per a dir: «senyors, ho han fet malament; jo no li he donat a vostè un xec en blanc». És per tot això que defensem aquestes tres esmenes al text de la proposició no de llei del PSUC, sobre la base que cal dir «no!», fermament i seriosa al Decret, però dient tot el que volem dir i arribant fins on volem i podem arribar —conscientment—, i no deixant que les paraules ens portin més enllà d'on realment volem anar i podem anar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari és un dels signants de la proposició no de llei, signada per cinc Grups, que pretenia ser unitària i que no ho va poder ser a l'últim moment. Però pel que hem sentit aquí de les intervencions precedents, molts paràgrafs d'aquesta proposició no de llei unitària —que quedaran incorporats, de fet, al segon i tercer a la proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya— espero que avui siguin votats aquí per unanimitat. I dels quatre paràgrafs que contindrà la proposició no de llei, aquests, el segon i tercer, per nosaltres, són dos paràgrafs importants, que, per tant, tindran un significat unitari, i creiem que això, que és el que nosaltres buscàvem —amb totes les forces polítiques representades en aquest Parlament— dona una gran força a les accions polítiques que a partir d'ara han de sortir d'aquesta proposició no de llei.

Nosaltres, en el paràgraf primer, estem d'acord amb l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ha acceptat el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Hi estem d'acord perquè representa una crítica clara i contundent al Decret que estem comentant. La proposició no de llei unitària demanava la immediata modificació del Decret per part de l'òrgan que l'havia produït. L'esmena d'Esquerra Republicana en demana la derogació, però nosaltres creiem, efectivament, que, si es compleix el paràgraf segon, que és una llei de les Corts generals que desenvolupa l'article 154 de la Constitució, la derogació d'aquest Decret, es produeix d'una manera immediata. Nosaltres estem d'acord, dèiem, amb la crítica clara i contundent al Decret, i a part de les crítiques control que s'hi puguin fer, hem de fer una crítica de conjunt. El Decret, per sobre de la seva inconstitucionalitat o no, és fonamentalment un error polític. Aquest és un fet amb el qual tots estarem d'acord, i d'aquí ve la nostra crítica: un error polític. Després d'haver salvat les dificultats grans del títol vuitè de la Constitució, amb totes les crítiques que s'hi puguin fer; després d'haver salvat les dificultats grans de l'Estatut d'Autonomia, amb totes les seves deficiències, és deplorable que ara un decret equivocat, un decret erroni, políticament, que tracta de les funcions d'Administració civil i coordinació puguin crear problemes a Catalunya. En efecte —s'ha dit aquí, no dic res de nou—, l'article 154 crea un càrrec d'Administració civil, que correspon a l'Administració residual: el que quedi després dels traspassos de l'Estat a la comunitat autònoma, a Catalunya, i la seva possible coordinació amb l'Administració de Catalunya. És, doncs, un càrrec administratiu. El Decret, això, al nostre entendre, ho desconeix, i d'aquí ve el fet que constitueixi un error greu. La denominació del Delegat del Govern és també un error polític i, a més a més, un error a Catalunya, greu, psicològic —aquí ja s'ha repetit— per més noms de Governadors Generals a l'Estat que s'hagi citat, aquí, a Catalunya, el que recorda aquest nom —i això s'ha dit— és el Bienni Negre. L'ordre de precedències tampoc no és un tema trivial, perquè sota de qualsevol concepció del pro-

tol, hi ha una determinada concepció del poder, i, per tant, el protocol és greu com a reflex que representa de la concepció que es pugui tenir del poder: direcció i coordinació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, diu el Decret, amb clara contradicció amb el que diu l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia, i, per tant, aquí, al nostre entendre, hi ha una vulneració de l'Estatut d'Autonomia. Totes les diverses mesures cautelars, de vigilància, d'informació, d'intervenció, són demostratives d'una gran desconfiança del Govern de l'Estat davant del fet de l'autonomia.

S'ha dit també aquí que la defensa de la igualtat dels ciutadans correspon als poders públics, i, a Catalunya, els poders públics són la Generalitat. L'informe previ a les inversions d'obres públiques a Catalunya és una altra equivocació, un altre error polític. I, finalment, la possibilitat que estableix el Decret d'una Administració paral·lela a Catalunya de l'Administració que es pugui crear el Delegat del Govern.

Tot això, tots aquests fets, al nostre entendre, demostren que al Govern central li costa d'entendre —i de jugar-hi a fons, amb confiança— el tema autonòmic. El centralisme de fa segles, el centralisme dels últims tres-cents anys i els seus tics, que es reproduïxen d'una manera inconscient en aquest Decret, no s'esborren en dos dies; el camí que ens queda per recórrer, per tant, és encara llarg. El Govern central, amb aquest Decret, demostra que no ha sabut entendre que la Generalitat és Estat a Catalunya; que els poders públics a Catalunya són, fonamentalment, la Generalitat; que el President de la Generalitat deté la representació ordinària de l'Estat a Catalunya —article 36.2 de l'Estatut i 152.1 de la Constitució—, i, finalment, que el Parlament representa el poble de Catalunya i que el seu President, el President de la Institució, ha de tenir el rang que ha tingut tradicionalment.

Votarem «sí» al paràgraf segon de la unitària, que, de fet, quasi literalment, queda incorporat a la proposició no de llei del PSUC, perquè la redacció d'aquest paràgraf ens recorda que les Corts generals poden desenvolupar l'article 154 de la Constitució i, per tant, ho repeteixo, derogar el decret que ens ocupa. I aquest paràgraf deixa obertes diferents iniciatives; o bé una proposició de llei, presentada a les Corts generals per Diputats, que podrien ser tots els Diputats catalans a Madrid, o bé, presentada pels Grups, tots els Grups catalans o els Grups vinculats a Diputats catalans, o bé pels Grups o el Grup que sigui; o bé, també, deixa oberta la possibilitat d'una proposició de llei del Parlament de Catalunya. Si el Govern central no modifica, no deroga el Decret, aquest, el camí de les Corts generals de l'Estat és el camí immediat que hem d'emprendre.

El paràgraf tercer —que em sembla que també serà votat, per les intencions de vot que han manifestat aquí els Grups, d'una manera unitària— representa l'acord de regular els temes afectats pel Decret i que siguin competència de la Generalitat. Nosaltres hi estem d'acord i creuríem que en aquest tema s'hauria de prendre la decisió que la Comissió primera d'aquest Parlament, d'una manera immediata i per la fórmula reglamentària de l'ar-

ticle 108, procedís a fer una llei d'ordre de precedències a Catalunya.

I, finalment, el paràgraf quart, també el votarem, perquè mentrestant permet al Consell Executiu d'actuar per decret i d'establir d'una manera provisional mentre aquest Parlament no legisli sobre la matèria, un decret que reguli també aquest ordre de precedències.

Nosaltres volíem acabar aquesta intervenció que indica les nostres intencions de vot dient que en aquest moment el nostre Grup veu moltes possibilitats, a través d'una llei a les Corts generals, de poder derogar aquest decret i que la llei de desenvolupament de l'article 154 de la Constitució pugui ser a plena satisfacció de tots els Grups d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, acabat el debat, anem a procedir a la votació de la proposició no de llei presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya en el seu text definitiu, tal com ha quedat després que aquest Grup hagués acceptat algunes de les esmenes presentades.

El senyor Secretari donarà lectura al text. Ara, si, com es desprèn del debat, sembla preferible que es voti punt per punt... *(els senyors Ribó i Capdevila manifesten que sí)*. En aquestes condicions, si els sembla, per comptes de donar lectura a la totalitat, anirem donant lectura separatament a cada un dels punts i procedirem després a la votació, de manera que no hi pugui haver cap dubte sobre el que es vota.

Prego, doncs, el senyor Secretari, que vulgui donar lectura al primer punt de la proposta no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tal com ha quedat després de l'esmena acceptada.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya considera que el Reial Decret 2238 de 1980, del 10 d'octubre, relatiu a les funcions dels delegats del Govern a les comunitats autònomes, desborda, sota una concepció centralista, el que estableix l'article 154 de la Constitució i vulnera l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Per tant, el Parlament demana al Govern de l'Estat que procedeixi a la seva derogació.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El text llegit, és a dir, el primer punt de la proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tal com ha quedat esmenat amb l'esmena acceptada per aquest Grup, ha quedat aprovat per 112 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

El senyor Secretari donarà ara lectura al segon punt.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «2. El Parlament de Catalunya estima que, atesos la importància de la matèria i l'àmbit general d'aplicació, convindria que les Corts generals procedissin a un desenvolupament legislatiu de l'article 154 de la Constitució.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El segon punt ha estat aprovat per unanimitat dels

presents, és a dir, per 129 vots. Això fa que hagi de rectificar el resultat anterior: hi havia hagut 17 vots en contra i no 16, com havia dit, erròniament, d'acord amb un recompte equivocat.

Passem ara a la lectura del tercer punt de la proposició no de llei del Partit Socialista Unificat, tal com ha quedat després de l'esmena acceptada.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «3. El Parlament de Catalunya acorda de procedir, en el més breu termini possible, a la regulació de totes les qüestions que, essent de competència de la Generalitat, hagin estat afectades per l'esmentat Decret.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aquest punt ha quedat també aprovat per unanimitat dels presents; és a dir, per 129 vots a favor, cap en contra, cap abstenció.

I passem ara al punt final. Prego el senyor Secretari que en vulgui donar lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «4. El Parlament insta el Consell Executiu que, dins de les seves facultats, reguli, mitjançant un decret, mentre no prosperin les iniciatives esmentades als punts anteriors, les precedències i honors de les autoritats en els actes oficials organitzats per la comunitat autònoma.»

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que hi estiguin a favor?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El quart punt del text de la proposició no de llei del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha estat aprovat per 80 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Senyors Diputats, ha quedat, doncs, aprovada aquesta proposició no de llei. I ara, hi havia pendent l'altra proposició, que havia estat presentada per cinc Grups parlamentaris.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: L'explicació de vot es farà acabades totes les votacions?

El Sr. PRESIDENT: Sí, una vegada hàgim acabat totes les votacions. Bé, em fa l'efecte que, d'acord amb el resultat d'aquesta votació, d'acord amb el resultat d'aquesta votació; tenint en compte que, de la proposició no de llei que signaven cinc Grups, els punts segon i tercer són idèntics pràcticament, és a dir, idèntics en la seva significació als textos ja aprovats. Tenint en compte, a més a més, que en el primer punt tots els Grups signants d'aquesta segona proposició han votat el text de la primera proposició no de llei, seria lògic que aquests cinc Grups retressin la seva proposició no de llei. ¿Hi estan d'acord? D'acord. Per tant, doncs, la segona proposició no de llei queda retirada i, per tant, han acabat les votacions. Ara passem al torn d'explicació de vot. Té la paraula el senyor Eduard Martín, i els altres Grups que la vulguin fer conèixer... senyor Vicens, el senyor Ribó, el senyor Capdevila, el senyor Acosta, i el senyor Alavedra. Per aquest ordre, no?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, no pensin les senyores i senyors Diputats que pujo a explicar el vot per la coincidència haguda en la darrera votació, que

no cal explicar-la. Explico el vot per clarificar conceptes. Nosaltres, i en la meua intervenció ho he intentat deixar clar, creiem que quan s'ha votat el primer punt, esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, s'introduïa un element de confusió, tota vegada que es diu que «el Decret desborda, sota una concepció centralista, el que estableix l'article 154 de la Constitució, i vulnera l'esperit d'autonomia de Catalunya». El qual punt, en el fons, com deia jo, era una amagada declaració d'anticonstitucionalitat del Decret, que convenia portar fins al final, si és que es volia declarar. Però hem votat que sí, malgrat aquestes crítiques que jo feia al text. I per què hem votat que sí? Perquè no teníem alternatives, perquè aquest és el procediment parlamentari en aquest punt. Si no s'accepta la nostra esmena, no es pot votar més que el que s'accepta, que el que accepta el Grup proponent. I el Grup proponent ens ha obligat a votar això, o a votar la declaració —cal dir-ho ja, aigua-lida relativament en el seu moment, per tal de buscar i trobar la unanimitat, buscada però no trobada. Per tant, només ens quedava un text a votar, i si no votàvem res, semblava que no estàvem en contra del Decret, quan —ho saben les senyores i els senyors Diputats— el nostre partit, no només ha deixat molt clar el tema, sinó que ha expressat —el primer— la convicció moral, des del bon començament del problema, des de l'endemà del 22 d'octubre, que aquí hi havia un problema partidari mal resolt, mal resolt.

Segona explicació de vot: l'apartat final l'hem votat en contra. Per què? Tornem a dir, perquè no és bo que, si prediquem des de Catalunya que els temes del Decret han de ser regulats a Madrid per una llei, i estem en contra que els reguli el Govern per decret, aquí, a Catalunya, diem no a que el reguli el Govern per decret. No seria congruent, no seria en absolut congruent. I no podem donar un xec en blanc al Consell Executiu per regular, fixin-s'hi bé els senyors Diputats i senyores Diputades que han votat aquest tema. El que es diu a la resolució és que —i a veure si el trobo—, que dins de les seves facultats el Consell Executiu reguli, mitjançant un decret i mentrestant no prosperin les iniciatives esmentades als punts anteriors —que és tot el que regula el Decret controvertit—, que, diem, que convé, en la mida que sigui competència de la Generalitat, que ho reguli el Parlament, i ara es diu que ho reguli el Govern. És per això que hem votat en contra, clarament. No podem dir que a Madrid es legisli sobre el tema, que no volem que el Govern decreti, però a Catalunya que decreti. I xec en blanc sobre el tema de precedències i honors, tema menor però important, que ha donat lloc, com ja he dit abans, a problemes importants en alguns actes oficials presidits per Consellers de la Generalitat, en els quals, Diputats d'aquest Parlament pràcticament havien de restar a la porta del lloc on es feia l'acte oficial. És per això, per tant, que hem votat en contra d'aquesta part, i que ens hem vist obligats a votar sí a l'apartat primer, per tal que quedés constància que estàvem absolutament en contra del Decret, malgrat que no combreguem amb el text concret que ha quedat a la proposició no de llei. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vicens,

per a explicació de vot en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. VICENS: Senyor President, senyores i senyors Diputats: unes breus paraules, únicament per a explicar el nostre vot, especialment en el que es refereix als punts 1 i 2. El punt 1, que ha estat aprovat, és l'esmena que nosaltres proposàvem al Partit Socialista Unificat de Catalunya, i que el Partit Socialista Unificat ha assumit com a pròpia. Vull, quant al punt 1, explicar el meu vot, per al·lusions fetes pel Portaveu socialista i pel Portaveu centrista. Al Portaveu del Grup dels Socialistes, voldria dir-li que estem completament d'acord amb el qualificatiu de lesiu que contenia la seva proposta. Absolutament. I que el nostre text diu que desborda l'article 154, i que vulnera, vulnera l'Estatut de Catalunya. Creiem que vulnerar l'Estatut de Catalunya és sinònim de ser lesiu a l'autonomia de Catalunya. O sigui que no té cap altre sentit amagat, ni diferent. Però en canvi, el que sí voldria aclarir, és que dir que desborda l'article 154 de la Constitució, no implica necessàriament que sigui anticonstitucional el Decret de 10 d'octubre; no ho implica necessàriament. Dir que desborda l'article 154 —tal com deia la nostra esmena en origen, i ha estat aprovat aquí— vol dir literalment que afegeix coses que no hi són, a l'article 154. Desborda la Constitució perquè d'un càrrec que la Constitució preveu com un càrrec administratiu, un funcionari administratiu, el Decret del 10 d'octubre en fa un càrrec polític. Vet aquí el que hi ha d'afegit a l'article 154 desbordat, tal com és el text que ha estat aprovat. Es converteix un càrrec administratiu en un càrrec polític. I en aquest aspecte, volia aprofitar per contestar part de l'argumentació del Portaveu de Centristes, ja que no tenia l'oportunitat de fer-ho —malgrat que em citava amb el meu nom— per al·lusions, perquè es tractava d'una argumentació política. Però ara sí que ho puc fer. El Portaveu dels Centristes ha insistit molt, com si fos una cosa molt important, que el text de la Constitució en l'article 154 imprimeix amb inicial minúscula la paraula «delegat del Govern». Bé, realment així és en aquest text que tinc a la mà, que diu «Constitución Española», imprès per al referèndum del dia 6 de desembre. Aquest text va ser imprès per Hauser y Menet, a Madrid. No té cap caràcter oficial. I, efectivament, «delegat» està en minúscula, senyor Portaveu de Centristes. Però en canvi, hi ha aquest altre text de la Constitució espanyola, imprès pel «Boletín Oficial del Estado», que porta aquí darrera les firmes del President del Congrés de Diputats, del President del Senat i del Cap del Govern, senyor Adolfo Suárez dient: imprimeixi's aquest text que és l'autèntic. I el tinc a la disposició de vostè. L'article 154 diu «Delegado» amb inicial majúscula. De manera que cal consultar els textos oficials i autèntics, i mai textos fets per impremtes que no tenen aquest caràcter. (*Rialles.*) Però vull afegir alguna cosa més: que és un càrrec administratiu i no polític, com vol fer-lo explícitament l'article 8 del Decret del 10 d'octubre. És el que diu, nogensmenys, en aquest altre llibre —ja veuen el que són les ironies de la història, senyores i senyors Diputats—, en aquest llibre titulat «El Delegado de Gobierno en las Comunidades Autónomas», un llibre de la sèrie d'«Estudios» publicat per la Secretaria General Técnica del Ministerio del Interior,

de Madrid, el mes de març d'aquest any, març de 1980, i imprès a la Imprenta Nacional del Boletín Oficial del Estado. D'aquest llibre els llegiré dos paràgrafs de la pàgina 45, perquè vegin fins a quin punt pot haver-hi allò que se'n diu ironies de la història. Diu aquest text: «No le corresponde al Delegado del Gobierno en las Comunidades constituidas al amparo del artículo 151 de la Constitución, las funciones representativas, ya que el artículo 152 punto 1, del texto fundamental, establece que el Presidente de aquellas asume la representación ordinaria del Estado en las mismas.» I afegeix quatre línies més avall: «Nuestra opinión particular es que ambas figuras se mueven en un plano de actuación diferente, de forma que mientras al Delegado del Gobierno —«Delegado» amb majúscula— le corresponde la representación del Estado en el campo puramente administrativo, el Presidente de la Comunidad la ostenta en el ámbito político.» Vet aquí el que pensa la sèrie d'«Estudios» del Ministeri de l'Interior del Govern de Madrid. De manera que em sembla que està bastant definit que es tracta de convertir un càrrec «puramente administrativo» en un càrrec polític. Això és el que fa el Decret del 10 d'octubre passat, sobre el qual el Parlament de Catalunya fa bé de pronunciar-se, en part unànimement, i en part amb una majoria que tots han pogut veure.

Dues paraules si em permet, senyor President, encara, respecte al vot d'Esquerra Republicana en el punt 2 de la resolució. Hem votat l'esmena socialista, que el Partit Socialista Unificat de Catalunya havia fet seva. L'hem votada perquè recull l'esperit de la que anomenem proposta unitària, i deixa oberta la porta a d'altres iniciatives que no siguin la proposició de llei elaborada pel Parlament de Catalunya. Sense excloure-la. Sense excloure-la, senyors socialistes. És possible seguir aquesta via i l'hauré de seguir si, d'una manera urgent i ràpida, una altra via que no sigui aquesta es revela impracticable. Seguirem la del Parlament, aleshores. Però encara pot haver-hi un altre procediment més ràpid —i quan dic més ràpid és que s'hauria de veure en els pròxims dies— que faci que no calgui que el Parlament de Catalunya, per un procés que forçosament serà lent, faci ell la proposició de llei. Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres òbviament hem votat a favor de tota la proposició no de llei, però creiem que en aquesta no hi ha, ni explícitament ni implícitament, una declaració d'inconstitucionalitat del Decret. Ho hem explicat abans. És molt perillós entrar en el que, per a nosaltres, és el parany de possible recurs, sigui davant del Tribunal constitucional, sigui en el contencioso-administratiu. En aquest segons cas perquè creiem que el Parlament de Catalunya no hi hauria d'entrar pràcticament mai, per no dir-ho d'una forma absoluta, metafísicament absoluta. Creiem que és un acte lesiu per a l'autonomia de Catalunya, que anar a fons en aquest sentit, podria comportar també un conflicte de competències que, en la seva resolució jurídica, tornem a trobar el parany abans esmentat, amb un Tribunal constitucional d'una determinada ideo-

logia, amb un temor a una sentència inapel·lable, i amb unes dificultats legals per al recurs que aconsellen, per dir-ho d'una forma suau però clara, la via de pronunciament polític —com s'ha fet en aquesta Cambra— i de la negociació, per arribar a la derogació del Decret. Negociació, com hem explicat abans, des d'una declaració ferma, inequívoca, del Parlament de Catalunya dient no al Decret. Per acabar-ho de precisar, diríem que és a les fronteres de la inconstitucionalitat, que és en aquest sentit un problema que afecta profundament el règim autonòmic; derivat de conflictes partidistes afecta, profundament, el règim autonòmic. Nosaltres, per què volem que sigui el Consell Executiu de la Generalitat qui reguli les precedències i honors en els actes autonòmics?. Ho han posat com un dels darrers punts d'argumentació, no pas com el primer, i hem començat dient que, preguntar-se en primer lloc qui és la primera autoritat, és una pregunta que ens ve forçada per la concepció centralista del Decret. No ens l'hauríem de fer mai a nosaltres, si estiguéssim segurs de qui som i quines són les nostres institucions. Però si entrem en aquesta qüestió, secundària però important, nosaltres ens estimem més que hi entri el Consell Executiu —en aquesta etapa provisional— fins que no arribin les altres iniciatives, si més no perquè el Govern de Catalunya aquí demanem això és un Govern de casa, i, per tant, potser sabem millor com pot operar, però sobretot perquè, si som conseqüents amb l'argumentació anterior —l'article 154 en la seva globalitat, és, com hem dit avui, el que ha de legislar les Corts de Madrid, per iniciativa de qui sigui, però les Corts de Madrid— s'ha de fer a través d'una llei, no d'un decret. Ho hem argumentat per la Constitució, per possibles polèmiques doctrinals, i hem dit que deixen portes molt obertes a altres interpretacions; per múltiples argumentacions hem parlat d'una iniciativa legislativa per al conjunt de la figura que marca l'article 154. Seria, doncs, una certa incongruència, aleshores, encarregar a altres organismes la via del decret, si més no quan hi ha hagut algunes dificultats per a aquesta. Nosaltres creiem, i insistim que és més propi, que semblaria més escaient, com s'ha aprovat aquí, que fos el Consell Executiu de la Generalitat que a l'entremig regulés aquesta qüestió.

Nosaltres volem expressar, per acabar la nostra explicació de vot, una gran satisfacció unitària. Ho vam expressar amb els escrits constants a la Mesa d'aquest Parlament respecte a aquest tema. Per sort, per allò que se'n diu per a la història, queda constància en el Registre del Parlament que escrits signats pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya sobre el tema del Delegat del Govern són fins a l'últim moment expressions de voluntat unitària, demanant pronunciaments unitaris, demanant a la Junta de Portaveus i a la Mesa una actuació d'urgència per via unitària. Ho hem expressat fins i tot en aquelles reunions en un moment determinat, com he dit abans, amb un oferiment de retirar-les si s'aconseguia un nivell no aigualit de la declaració unànime, i ho hem expressat amb una acceptació d'incorporació a la nostra proposició no de llei de totes aquelles esmenes que, contribuint com el que més per part dels altres Grups, serveixen per a aquesta clarificació per al nostre poble, quan diem no i quan mostrem que no té

sortida. Però no solament per a dir no, sinó, hi insisteixo, perquè el Parlament en aquest cas, unànimament, en el punt 2 i en el punt 3, ha mostrat uns camins oberts a la sortida, a la solució a trobar un final escaient a l'Estatut i a la Constitució en aquest problema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Centristes té la paraula per a explicació de vot el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Gràcies senyor President. Creiem que ja hi ha prou problemes perquè ens posem d'acord en aquesta Cambra els diferents Grups parlamentaris en com intentem posar d'acord les impremtes del país. Perquè, senyor Vicens, no dubto que certament el text que vostè té a les mans posa Delegat amb majúscula i ha ensenyat un altre text, de no sé quina empresa és, després un altre de Rivadeneyra, que ho diu amb minúscula, i tinc un text aquí en català del qual malauradament en tinc fotocòpia i no es veu bé de quina impremta, però està també amb minúscula. És igual. No és aquest el tema, que en definitiva era la diferenciació entre l'òrgan i el titular d'aquest; jo no ho repetiré ara.

Nosaltres, molt breument, senyor President, hem votat que no per les raons que he donat ja en la primera intervenció. Al primer punt, hem dit que sí. Havia anunciat ja que diríem que sí al segon i tercer paràgrafs que s'incorporaven al text unitari. I hem dit que no al quart punt. Tampoc no diré ara per quines raons s'ha produït la coincidència de votació amb el Grup parlamentari dels Socialistes. Aleshores diria que nosaltres hem votat per congruència. I repetiria potser els mateixos arguments, i li agrairia que em permetés utilitzar els mateixos arguments per a dir que nosaltres també per congruència hem entès que no era possible votar aquest quart punt, per tal com si estem criticant, o s'està criticant, el text elaborat per via de decret del Govern de l'Estat, no és bo que es pugui incórrer també en iguals defectes per part del Govern de la Generalitat.

D'altra banda si hi ha un tercer punt que està tot aprovat, que diu que en qualsevol cas el Parlament de Catalunya, en el més breu termini possible, acorda de procedir a la regulació, etc., etc., creiem que això pot ser perfectament solventat per aquesta via. I tot. I fins a tal punt, que nosaltres hauríem estat disposats a admetre també l'afegitó final que li feia el Grup parlamentari del Partit Socialista, encarregant, com acaba, encarrega a la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local l'inici del tràmit previst a l'article 108 del Reglament de la Cambra, com també en algun moment de les discussions pel nostre Grup havia estat proposat. Creiem, d'altra banda, que tal com ha estat aprovat no obsta perquè això sigui així i nosaltres, certament, anunciem ja des d'ara que estariem d'acord que aquesta tramitació pel Parlament de Catalunya es fes de la forma prevista, és a dir, conjuntament per dos Grups parlamentaris, a través del procediment establert en l'article 108 de la Constitució, perdó, del Reglament de la Cambra.

I moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Andalúsista (*rialles, perquè s'ha alçat el Diputat Sr. Alavedra*), té la paraula el senyor Acosta Sánchez.

El Sr. ACOSTA: Señor President, señoras y señores Diputados, la explicación de nuestro voto va a ser tan escueta como sincera y agradable de expresar. Hemos manifestado sencillamente nuestra más profunda adhesión y comprensión a las razones que aquí se han expuesto por todos los Grupos parlamentarios contra un decreto del Gobierno central que ofende al pueblo de Cataluña y lesiona gravemente sus derechos al autogobierno, y hay finalmente una segunda razón, diríamos de utilidad, porque entendemos que toda victoria de Cataluña contra el centralismo es un servicio a la vez a todos los pueblos de España y en concreto a nuestro pueblo andaluz. Gracias.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del nostre Grup per a dir que ens complau que el punt primer i quart de la proposició no de llei hagin estat votats per una àmplia majoria, i sobretot que els punts segon i tercer que marquen les vies principals de solució en aquest problema i que, a més a més, provenen de la proposició no de llei diríem que unitària, hagin estat votats per unanimitat, la qual cosa em sembla que dona una gran força precisament a aquestes possibilitats de solució, que en aquest moment és el que ens interessa a nosaltres. Perquè aquest, senyor Martín Toval, no és un tema partidista, no és un tema que afecti uns partits, és un tema de Catalunya, és un tema que ens afecta a tots, és un tema que afecta les institucions de Catalunya i per aquest motiu nosaltres hem adoptat en aquest problema la posició que hem adoptat en tots els moments i per això avui aquí hem votat com hem votat i per això contribuïrem, junt amb els altres Grups d'aquest Parlament, a la solució del problema. Perquè, com deia abans, els punts dos i tres, presenten solucions i nosaltres creiem que aquestes solucions són viables i que podran resoldre el tema, i de la mateixa manera que em complau la votació unitària en aquestes possibilitats de solució, també hem de dir que aquestes possibles solucions que potser podrien ser partidistes, podrien ser partidistes, nosaltres procurarem que no ho siguin i que siguin unes solucions unitàries. Al punt primer s'ha parlat d'inconstitucionalitat o no; per a nosaltres el punt primer, ho he dit abans, constitueix una crítica clara del Decret pel desbordament de l'article 154 de la Constitució —i en això, hi estem d'acord— i per vulneració de l'Estatut d'Autonomia —article 13, ja ho he dit abans—, i en el punt quatre crec que no es pot comparar un decret del Govern de l'Estat sobre Delegat del Govern amb un decret sobre ordre de precedències mentre aquest Parlament no legisli i amb un mandat especial del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, amb això ha acabat aquest punt de l'ordre del dia i la sessió en curs continuarà, com hem dit, dimarts, dia 11. Recordo als Grups parlamentaris que serà dimarts dia 11 a les dues de la tarda que finirà el termini de presentació de propostes de resolució transaccionals, relatives al debat sobre el programa d'actuació econòmica del Govern i el Ple es reunirà dimarts mateix, dia 11, a les sis de la tarda.

Se suspèn la sessió. (*Són tres quarts menys cinc minuts de les nou del vespre.*)